Hınç ayları

PASCAL BRUCKNER

Fransızcadan çeviren:
Mustafa Balel

AYRINTI

PASCAL BRUCKNER

Romancı, denemeci ve filozof Pascal Bruckner 1948 yılında Paris'te doğdu. Paris Üniversitesi'nde öğrenim gördü. Felsefe yüksek lisansının ardından, edebiyat doktorası yaptı.

1986 yılında California'daki San Diego Eyalet Üniversitesi'nde, 1987-1995 yılları arasında da New York Üniversitesi'nde konuk öğretim görevlisi olarak ders verdi.

Paris'in entelektüel çevrelerinin ilgi çekici bir siması olan Bruckner, 1987'den beri *Nouvel Observateur*'e katkıda bulunuyor. Yazar, *La Tentation de l'innocence* adlı kitabıyla 1995'te Médicis Deneme Ödülü'ne, *Les Voleurs de beauté* (Güzellik Hırsızları, çev.: Mustafa Balel, Ayrıntı Yayınları, 2004) adlı romanıyla da 1997'de Renaudot Ödülü'ne değer görüldü.

Yapıtları: *Fourier* (Seuil, 1975), *Allez jouer ailleurs* (Le Sagittaire, 1976; Gallimard, 1986), *Nostalgie express: le voyage transsiberien* (Editions Des Autres, 1978), *Au coin de la rue, l'aventure* (Seuil, 1979; Alain Finkielkraut'la birlikte), *Lunes de fiel* (Seuil, 1981), *Le sanglot de l'homme blanc: tiers monde, culpabilité, haine de soi* (Seuil, 1983), *Parias* (Seuil, 1985), *Le palais des claques* (Seuil, 1986), *Qui de nous deux inventera l'autre* (Gallimard, 1988), *Allez jouer ailleurs* (Gallimard, 1989), *La mélancolie democratique* (Seuil, 1990), *Le divin enfant* (Seuil, 1992; Doğmadı Kutsal Çocuk, çev.: Esin Talu Çelikkan, Telos Yay., 1997), *La tentation de l'innocence* (Grasset, 1995), *Le nouveau désordre amoureux* (Seuil, 1997), *Les ogres anonymes* (Grasset, 1998; Adsız Devler, çev.: Işıl Özcan, Ayrıntı Yayınları, 2004), *L'euphorie perpétuelle* (Grasset, 2000), *Misère de la prospérité* (Grasset, 2002).

Ayrıntı: 482
Edebiyat dizisi: 143

Hınç Ayları
Pascal Bruckner

Fransızcadan çeviren
Mustafa Balel

Yayına hazırlayan
Alev Özgüner

Kitabın özgün adı
Lunes de Fiel

Éditions du Seuil/1981
basımından çevrilmiştir.

© Éditions du Seuil, 1981

Bu kitabın Türkçe yayın hakları
Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak illüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak düzeni
Arslan Kahraman

Düzelti
Ayten Koçal

Baskı ve cilt
Sena Ofset (0 212) 613 38 46

Birinci basım *2006*

Baskı adedi *2000*

ISBN 975-539-477-X

AYRINTI YAYINLARI
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr
Dizdariye Çeşmesi Sk. No.: 23/1 34400 Çemberlitaş-İst. Tel.: (0 212) 518 76 19 Faks: (0 212) 516 45 77

Pascal Bruckner

Hınç Ayları

Erkek ya da kadın, bir başkasının kişiliğinde yok olmamaya dikkat et.

Scott Fitzgerald

Birinci gün:

Doğmakta olan eğilimlerin büyüsü.

Sonsuzluk, bayım, benim için bir temmuz akşamı Montparnasse ile Lilas Kapısı arasında mekik dokuyan 96 numaralı otobüste başladı. Dört yıl önceydi. Odéon kavşağında, fırfırlı siyah bir etek giymiş, baldırlarını uzun beyaz çoraplar saran bir genç kız gelip karşıma oturdu. Anında gözlerim üzerine dikiliverdi. Nefesimi tutarak seyrettiğim bu yüz tam anlamıyla gözlerimi kamaştırdı. Onda beni en çok çeken neydi, bilmiyorum: Sütle yoğrulmuş hamura benzeyen yanakları ya da bir yandan patavatsızca göz işaretlerine engel olurken öte yandan yeşil gözleri okşayan kirpikleri. Onu görmüyordum, basiretim bağlanmıştı, hipnotize olmuştum ve düşündüğüm tek bir şey vardı: Ona yanaşmak. Ama çekip gitmesinden de fena

halde korkuyordum. Hayranlığım konusunda ölçüyü kaçırmış olmalıydım. Çünkü meçhul kız az sonra sinirli bir iç çekişle başını çevirdi ve bir an yer değiştirecek diye korktum. Ama içinde incelik bulduğum bu çekingen tavır onun gözümdeki değerini daha da artırdı.

Otobüs deyip geçmeyin: Yıldırım aşkı için seçilmiş isabetli bir yer değil. Rastlantıya inanılırsa bir otobüs bile cennetin bekleme odası olabiliyor. Ben tesadüfen karşılaştığım kimseleri her zaman dostlar tarafından tanıştırılanlara tercih etmişimdir: Çünkü birleşmemizi düzenleyen yazgı, sanırım, gizemli bir biçimde onu zenginleştirmeyi sürdürecektir. Ve hesapta olmayan olay hayata sıcaklık verebilecek tek güç olarak kalıyor.

Şu halde korkum sessizliği bozacak tek bir sözcük bulamamaktan, bu hızlı baş başa kalma fırsatına zarar vermekten kaynaklanıyordu. İnsan bir yandan her zaman birbirinin benzeri olan ilk sözcükleri kullanmaktan kaçınırken, öte yandan nasıl zarif, özgün, çekici, baştan çıkarıcı görünebilir ki? Sanırım, Yaratılış'ın son akşamı Şeytan'ın sorduğu bu soru çok çetin bir soruydu. Bereket bir biletçi yardımcı oldu bana: İşbirliğinden dolayı RATP'a ne kadar teşekkür etsem az! Biletlerimizi istedi. Güzel komşum biletinin yere düşüp kaybolduğunu ileri sürüyordu. Hepimiz eğilmiş, çöplerin arasında küçük sarı karton parçasını arıyorduk. Görevli çoktan tutanağını hazırlamaya başlamıştı bile. Kız utançtan pancar gibi kızarmış, bakışlarını yere dikmişti: Anladım ki yalan söylüyordu. Yaşadığı bu sarsıntı içime işledi. Kimseye çaktırmadan, biraz önce biletçiye gösterdiğim kendi biletimi avcuna sokuşturuverdim. Bir an bir şaşkınlık yaşadı, ardından gülümsedi. Biletçi uzaklaştı. Kurtulmuştum: Ortak bir hikâyemiz vardı. Bu olanlardan sonra toplu taşıma araçlarının bedava olmasına neden karşı çıktığımı anlarsınız. Bizim madrabaz kız, elimi sıkarak teşekkür etti ama acemilik edip biletimi geri verirken durumu çaktırdı. Gözlerini üzerimize dikmiş olan bir kadın, saçları ondüleli şişko bir kokana numaramızı anlayıp biletçiye seslendi. Otobüs Saint-Paul'de yeni durmuştu: Bizi ihbar eden kadına nanik yapıp otobüsten inecek zamanı zor buldum.*

* RAPT: Paris'te kent içi ulaşımın tümünden sorumlu şirket. (ç.n.)

Kendimi kaybetmiştim, öfkeden neredeyse ağlayacaktım: Suçortağıma el kol hareketleriyle bir şeyler anlatmaya çalıştım ama taşıt az sonra onu benden kopardı. Cehennem azabı çekerek başıboş dolanıyordum: Paris büyük değil ama insanlar orada bir kuyuda kaybolurmuşçasına kaybolabiliyor. Tek bir arzum vardı artık: Ne olursa olsun, yazı buna ayırmak pahasına da olsa onu yeniden görmek.

Bana bu sözleri aktaran adam yanımda, Akdeniz'in ortasında bir geminin kamasında bulunuyordu. Vakit geceydi. Bacaklarının üstünde bir İskoç battaniye, bir koltuğa oturmuş, ara sıra benim gözlerime de çevirdiği endişeli ve hareketli bakışlarını etrafta gezdiriyordu. Baktığınızda kaç yaşında olduğunu kolay kolay kestiremediğiniz, ama bu arada gençlikten de birtakım izler taşıyan bozulmuş bir yüzü vardı. Tüm kişiliği garip bir telaş, dışavurulmamış bir sinirlilik hali yayıyordu. O akşam, her ne kadar mesafeliysem de –çünkü daha birbirimizi gördüğümüz andan itibaren Franz'dan üzerimde uyguladığı nüfuzla orantılı bir kinle nefret ettim–, bu sapkın adamın duygularını kestirebilmiş değildim henüz. Sadece cümlelerinin düzenli bir biçimde aktarılış tarzını, bir çaydanlığın hüzünlü uğultusunun eşlik ettiği gıcırtılı bir sürgü sesini andıran sesini dinliyordum.

Ama izninizle kendisiyle ne koşullarda karşılaştığımızı belirtmeliyim. Otuzuma yeni basmıştım ve eşim Béatrice ile Hindistan'a gidiyordum. Bir gerçeğin önü sıra gitmekte olduğumuzdan emin, mutluyduk. Tarih 28 Aralık 1979 idi. Napoli-Venedik-Pire üzerinden Fransa-İstanbul arasındaki son deniz bağlantısını sağlayan Türk feribotu *Truva* gemisiyle o sabah Marsilya'dan ayrılmıştık. Malum nedenler bizi değerini yitirmiş bir mesleğin –ben Paris'te bir lisede edebiyat öğretmeniydim, Béatrice ise İtalyanca öğretmeni– sıkıntılarından birkaç ay uzaklaşmaya itiyorsa da, özellikle Doğu'nun çekimine kapılmış kaçıyorduk. Şu Doğu sözcüğünde beni hayran bırakan ince bir altın tozu görüntüsü, ışıl ışıl parlayan bir hale vardı. Onun kendini ele vermeyen göz kamaştırıcılığı karşısında titriyordum ve bu uzak toprağa olan önyargım, sanırım, tutkuya

benziyordu. Gözümde vazgeçilmez olmayan her şeyden uzaklaşmak için Avrupa'nın artık bana sunmadığı kutsal bir curcunaya kavuşmak amacıyla Asya'ya gidiyordum. Uzun zamandan beri hazırlandığımız bu yolculuk için Milli Eğitim Bakanlığı'ndan bir yıllık ücretsiz izin almış ve yaz boyu bir sigorta şirketinde çalışmıştım. Hindistan'a küçük konaklamalarla varma arzusu, uzun bir deniz yolculuğunun başında biraz vakit kaybetme isteği bizi gemiyi seçmeye itmişti. Kaldı ki ucuz ve konforlu olmayan bu sefer ortadan kaybolmaya çok elverişliydi.

Umut ortamını gözünüzün önüne getirin, bir deniz yolculuğunun başındaki belirsizlik ortamını... Bir yolcu gemisi, ne kadar mütevazı olursa olsun, yalnızca bir ulaşım aracı anlamına gelmez: Bir ruh hali. Merdiveni çıkar çıkmaz dünyanın görüntüsü değişir, kapalı bir alan olan ve sakinlerinin tümünü gelip geçici insanların oluşturduğu özel bir cumhuriyetin vatandaşı oluverir insan orada. Koridorların gürültüleri boğma tarzlarını ve orada hâkim olan deniz ve kızgın lastik kokusunun karışımından oluşan ağır kokuyu hemen sevmiştim. Türkler tarafından elden geçirilerek yeniden sefere konmuş Norveç yapımı eski bir uzun yol gemisi olan *Truva*'nın, omurgasına oturtulmuş ters dönmüş bir yüksüğü andıran küçük bacasıyla devasa bir gemi denilecek hiçbir yanı yoktu. İki metal bölme arasına sıkışmış olan kamaramız ranza ve minnacık bir lavaboyla donatılmış dar bir dolaptan farksızdı. "Tanrım, ne hoş mezarlık," demişti Béatrice içine girdiğinde, "sen üstteki lahdi al, ben de alttakini." Dişlerimizi fırçalarken kullandığımız bardak lavabonun metal armatürüne değip titriyor ve küçük kamaramızın tamamı motorun sarsıntısıyla titreşip duruyordu. Kamaramız mütevazıydı ama hoş bir aşk yakınlaşması düşüncesi bizi lüks yokluğu ve alan darlığı konusunda teselli ediyordu. Üstelik bir lomboz vardı ve ben oldum bittim lombozda özel bir çekicilik bulmuşumdur: Kimse sizi görmezken sizin her şeyi görebiliyor olmanızın verdiği büyü. Bir süre sonra denizin gizemlerini keşfedeceğiniz, tuzlu canavarla tehlikesizce karşılaşacağınız, suya karşı çevrilmiş iyi bir dolaba şahit olacağınız küçük bir anahtar deliğidir bu.

Uçsuz bucaksızlığa ulaşmak için bu pencereye ihtiyaç var, pen-

cere perdeler olduğunda daha heyecan verici oluyor ve kamaraya bir bebek evi havası veriyor. Ve göz siperliklerinin her birinin gerisinde bir barınak, canlı varlıklar, birbiriyle kesişen binlerce yaşam var.

Zaten yola çıktığımız sabah Marsilya'da, mucizevi güzellikte bir hava vardı: Güneş gemi gövdesinin yanlarına vuruyordu ve boyaları pul pul kavlamış gemimiz güneşin yakıcı ışıkları altında bir şeker parçası gibi parıldıyordu. Mutluydum, ışığın, yani tanrıların onayını almıştık ve bunda yolculuğun kalan kısmının iyi geçeceğine dair belirtiler görüyordum. Karadan esen rüzgârın ıtırlı bitkilerin ve çam ormanlarının kokusuyla doldurduğu havanın şerbet kıvamındaki donduruculuğunun tadını çıkarıyorduk. Uzakta, beyaz oyuncakları andıran öteki yolcu gemileri ufkun ipek şeridini kesiyorlardı. Hayatımda hiç böylesine büyük bir mutluluk yaşamamıştım. Katıksız duygularla sarsılmış, Fransa kıyılarının bir ışık bulutu içerisinde silinişini seyrederek, bazen yine bir hayalin oyuncağı olmaktan çekinerek, coşkunluğumu frenlemekte güçlük çekiyordum.

Beş gün sürmesi tasarlanan bir gemi yolculuğunun bu ilk günü bende bıraktığı mutlu bir boşluk izlenimiyle olağanüstü oldu. Herkes bir gemi güvertesinde başına bir şey gelmeyeceğini bilir, ama insan orada mutluluğa benzer mükemmel bir can sıkıntısı duyar. Béatrice ile benim aramdaki en ufak bayağılık yola çıktığımız anda tılsım değeri kazanıyordu. Bu yolculuk ruhumuzu dinlendiriyordu ve uzun düz güvertelerde, gözümüz kimseyi görmeden, aklımız tamamen birbirimizde, bol bol sohbet ediyorduk. Birlikte yaşamakta olduğumuz beş yıldan bu yana bu bizim günlük yaşamdan ilk kaçışımızdı: Yaşımız ileri falan değildi ama okuduğumuz yüzlerce kitaptan edindiğimiz bir dolu şey sayesinde çok yaşamış gibiydik. Biz karı koca bir kütüphaneydik, kitaplarımız bizim gözümüzde çocukların ve yolculukların yerini dolduruyordu. Ve en değerli alışkanlıklarımızı allak bullak eden, uzak ülkelere yapacağımız bu geziye çıkmaya kalkışmadan önce uzunca bir süre kararsız kalmıştık. Béatrice Anglosakson bir kadının çarpıcı güzelliğine sahipti ve benimle yaşıt olduğu halde bir yeniyetme çekiciliğini koruyabilmişti.

Bedeni de kız çocuğuyla kadın arasında bocalıyordu ve iç açıcı, bazen ciddi bir yüzü çevreleyen kızılımsı saçlarının şelaleler oluşturarak dalga dalga omzuna dökülüşüne bakınca insan en fazla yirmi yaşında olduğunu düşünürdü. Kendisine "nasibim" diyordum ve herkesin bildiği ama kimsenin duymasını istemediğimiz küçük sırları birbirimizin kulağına fısıldıyorduk.

Öğle yemeğinde kalabalık değildik, gemiyi enlemesine olduğu gibi kaplayan ve en azından iki yüz kişi alabilecek panoramik bir lokantada otuz kişi ancak vardık; dört masaya sıkıştırılmış küçük grup çabucak yakınlaşıverdi. Yemekler deniz yolculuklarının en büyük eğlenceleridir: Bu yemekler sırasında, yol arkadaşlarınızın kim oldukları, ne yaptıkları, onlarla neler yapabileceğiniz konusunda gözlemlerde bulunursunuz. Bir tür hapishane yaşamından farksız olan bu yolculuklarda en aşırı ilgi toplayanlar tanınmayan insanlardır ve yolcuların kafalarında onlarla hoş bir karşılaşma arzusu dolanır durur. Paralarının sağladığı refah sonucu yollara dökülmüş Alman ve Hollandalıların oluşturduğu zorunlu kontenjanın dışında, bir İngiliz çift, iki Fransız daha, birkaç İtalyan ile Yunanlı ve Türk öğrencilerin oluşturduğu küçük bir grup vardı. Akdeniz'in birbiriyle sınırı bulunan her ülkesinden bir örneğin yer aldığı bir gemide yol almakta olduğuma inanıyordum. Nasıl iletişim kuracağımızı bilemeyip birçok Latin dilini denedikten sonra İngilizcenin ortak dil olarak seçilmesi uygun görüldü. Bu dili doğru dürüst konuşan çok azdı. Bunun sonucu olarak da sözcükleri telaffuz ederken uzun gecikmeler yaşanıyor, yanlış anlamalar herkesi kahkahaya boğuyordu ve her birimiz son durağa kadar bir daha kimseye yiyecek içecek verilmeyecekmiş gibi ha babam yiyip içiyorduk. Ben, kendimi birbirimizi keşfetmenin hoşluğuna kaptırmış, yarın belki de hepimiz birbirimize küçük adlarımızla seslenecekmişiz gibi, gözlerimle de olsa, tüm bu insanları tanımaya bakıyordum.

Yemeği bitirdiğimizde Béatrice kendisini iki dakika kadınlar tuvaletinin önünde beklememi istedi. Dönmekte gecikiyordu; istemeyerek de olsa ben de süzüldüm içeri. Onu yanakları gözyaşlarının akıttığı boyalarla siyahlaşmış bir kızın üzerine eğilmiş halde buldum.

– Ne oluyor?

– Esrarı fazla kaçırmış, dedi Béatrice.

Elimde olmadan omuz silktim.

Kızın hıçkırıkları daha da artıyordu. Üzerinde içi kürklü bir anorak ve bir blucin vardı. Onu öğle yemeğinde görmemiştik. Sızlanmaları beni sinirlendiriyordu. Merakımız onu rahatsız ediyormuş gibi, sorduğumuz sorulara tek heceli sözcüklerle yanıt veriyordu. Bu dağınık sözcüklerden anlaşıldığına göre öfkesi gemide olmaktan kaynaklanıyordu ve bir an önce gemiden ayrılmak için sabırsızlanıyordu. Bize adının Rebecca olduğunu söyledi. Bu öfke onu, her türlü görünüm kaygısının sona erdiği bir sersemlik haline sürüklemişti.

–Nereye gidiyorsunuz? diye gevelemeyi başardı yavan bir sesle.

–Önce İstanbul, sonra Hindistan, ardından da belki Tayland.

–Hindistan'ın tamamen modası geçti ama!

Onun bu sözünü sarhoşluğuna verip hiç ses etmedim.

–Seni kamarana götüreyim, dedi Béatrice kıza.

–Sen... çok naziksin... saçların bana şeyi hatırlatıyor... Roch Hachanah'ın ballı pastasını.

–Güverteye gel, açık hava iyi gelir.

Koridor boyunca ona destek olmak zorunda kaldım; güneş vurunca, boynundaki bir zincirle bir pandantif ışıl ışıl parladı: Kem gözlere sokulan iki parmak. Yeniden sayıklamaya koyulmuştu, ağlarken bir bakıyorsun gülmeye başlıyor, sonunu getirmediği cümleler geveliyor, bu yaptığına kendisi de katıla katıla gülüyordu. Utanıyordum ve bizi onunla bir arada görmelerinden çekiniyordum. Béatrice sakındığımı fark edip kibarca kendilerini yalnız bırakmamı istedi.

Döndüğünde, denizin ortasında bu zavallı Huchette ve Saint-Michel* çocuklarına rastlamanın acılığı üzerine külyutmaz bir yorumda bulundum.

–Öyle deme, Didier, güzel bir kız ve çok mutsuz görünüyor.

–Mutsuzluğu beni ilgilendirmiyor, güzelliği de hiç dikkatimi çekmedi.

* Paris'te sakinlerini çoğunlukla öğrenci ve aydınların oluşturduğu bulvar. (ç.n.)

Bir dizi öpücükle bu olay kapandı ve sabahki kadar sakin, büyüleyici bir öğleden sonra başladı. Kitap –ben *Bhagavad-Gîtâ*'yı, Béatrice ise Mircea Eliade'ın bir romanını– okumak için uzandığımız küçük güverte gökyüzünden usturayla kesilmiş gibi duran gerçek bir terastı ve vapur bacası orayı rüzgârdan koruyordu. Gemi gövdesine çarpan suyun uzaktan gelen şapırtılarını ve makinelerin solumasını karımın kitabın sayfalarını çevirirken çıkardığı ses bölmekteydi sadece. Tüm irade zayıflıyordu, beyaz çelikten bu uçsuz bucaksız sarayın üzerinde pruvadan pupaya seken ışıkla uyuşmuş bir halde sıcakta büzülüp kalıyorduk.

Güneş batıp da buz gibi soğuk bir akşam inerken, yüklükten farksız kamaramızda katıksız bir şehvet anının tadını çıkardık. O şehvet anının ardından, o kadar heyecan doluydum ki, Béatrice akşam yemeğinde kendisine eşlik etmem konusunda ısrar etmemiş olsaydı, vurur kafayı yatardım. Geniş yemek salonu doğru dürüst dolmadığı halde, dışarının sakinliğiyle kıyaslandığında, arı kovanı gibi uğulduyordu. Ve geminin titreyen duvarları arasına gizlenmiş salonu şenlendiren bu insanlar kaynaşma ve birbirine bağlanma gücünü denizin soğuk düşmanlığından alıyorlardı sanki. Masada geminin tek Hintli yolcusuyla tanıştık –İngiliz vatandaşlığına geçmiş bir Sih, Londra'da yaşayan ve bir akupunktur kongresi için İstanbul'a giden bir hekim. Raj Tiwari, adı buydu, beni koltuğumun altında *Bhagavad-Gîtâ* ile görünce bir kahkaha patlattı.

–Biliyor musunuz, artık bunu Hindistan'da kimse okumuyor. Nostalji meraklıları dışında.

–Ama kültürünüzün temeli ona dayanmıyor mu?

–Sizin kültürünüz ne kadar Kutsal Kitap üzerinde temelleniyorsa bu da öyle, hepsi o kadar. Hem sonra dikkatinizi çekerim: Tanrılar dışsatıma pek tahammül edemezler. Kalküta'daki korkunç Tanrısal varlık Kali Paris'teki alçı bir heykelden farklı değil artık.

–Didier bir *aşram*'a* çekilmek istiyor, dedi Béatrice şakacıktan.

–Bütün gün inek sağmak için mi? Sizin gibi güzel karısı olan bir insanın böyle bir şeyi düşünmesi ne tuhaf!

* Aşram: Brahmanizmde ruhani önderin öğrencileriyle birlikte yaşadığı ve manevi alıştırmaların yapıldığı keşiş kulübesi. (ç.n.)

Üçümüz de güldük ve konuşma başka konuya kaydı. Tüvit bir takım elbise giymiş olan Raj Tivari düzgün bir İngilizce konuşuyordu ve olgun Hintlilere özgü yüz çizgilerine sahipti. Hindistan için duyduğumuz coşku onu şaşırttı ve bize üç kez neden tertemiz ve modern ülkeler olan Singapur'a ya da Tayvan'a gitmediğimizi sordu. Bu müdahalelere bozuluyordum ama kibar tavırları ve Béatrice'e yapıp durduğu iltifatlardan cesaret alarak akşam yemeğinden sonra peşine düşüp birinci mevkinin barına gittik. Burası baştan başa sıcacık bal rengi bir ahşaptan yapılmış bir bardı; içerde, dirsek koyacak yerleri kalın deri kaplı koltuklarla üstüne kılıf geçirilmiş beyaz bir piyano vardı. Çok nadir içki içen bizler, cinin ve Bourbon şarabının çok kaliteli oluşu sayesinde az sonra neşeli bir sarhoşluğa kapıldık ve aramızda en yaygaracı ve en taşkın olanımız Béatrice'ti. Konuğumuz coşkulu ve güzel konuşuyordu ve Béatrice'i daha da fazla güldürmek için abuk sabuk şeyler anlatıyordu.

–İngilizler Hindistan'dan ayrılmadan önce orayı sonsuza dek Batılılaştırmak için Hint Yarımadası'nın dört bir tarafına ultramodern kümesler serpiştirmişlerdi. Belirli ölçütlere göre seçilmiş, iki dil bilen, en iyi kolejlerden mezun bu tavuklar, doğrudan sömürgecilerin masasına gidecek rafadan, katı, sulu halde hazır yumurtalar yumurtlama özelliğine sahiptiler. Kümes hayvanlarının siyasal propagandaya pek açık olmadığını bilen İngiliz hükümeti, Gandi'nin özerklik yanlısı hareketini başarısızlığa uğratmak için bu parlak uygulamalara güveniyordu. Bir *ragtime** ezgisi eşliğinde hafif bir kalça kırışı yumurtanın sarısıyla beyazının birbirine karışmasına yetiyordu –seçilmiş tavuklar klaket kursları almışlardı–, aşırılığa başvurmayan propaganda şu ünlü kahvaltı grevi "Bacon and eggs strike"ı başlatmış olan kümes hayvanlarına ulaştığında omlet tavuğu yaratılacaktı. 1947'deki bağımsızlık bu tavuk üretme çiftliklerinin sonunu getirdi: İşbirlikçi tavuklar İngilizceyi bırakıp, yaptırım olarak yeniden çiğ yumurta yumurtlamaya dönmek zorunda kaldılar.

Her ne kadar son derece saçmaysa da bu hikâye ve birtakım baş-

* *Ragtime*: Doğaçlamaya yer vermeyen ve cazın doğuşuna kaynaklık eden müzik üslubu. (ç.n.)

ka hikâyeler alkolün de desteğiyle bizi neşelendiren havai fişek etkisi yarattı. Ve Béatrice'i yanaklarından öpmek için benden izin istemesinden sonra, en iyi duygularla Tivari'den ayrıldık. Bu içki faslı bizi eğlendirmişti; sevgilimi tatlı diller dökerek, okşayarak yatırdım ve hemen döneceğimi söyleyerek üstümdeki sarhoşluğu dağıtmak için güverteye çıktım. Soğuk hava burun deliklerimi sızlatıyordu, dolunay vardı ve dümen suyumuzun, gecenin karanlığına karışıp kayboluvermeden önce arkamızda denizi aydınlatan fosforlu titreşimlerine bakıyordum. Gemi çeperlerine ve cankurtaran sandallarının üzerine sütsü bir perde inmekteydi, hafif, kuru bir rüzgâr halatları gıcırdatıyordu. Ayaklarım beni doğruca geminin, kışın kapalı olan yüzme havuzundan başka, diskotek olarak da hizmet veren küçük bir barın bulunduğu en üst katına götürdü. Sadece birkaç dakika kalmaya karar vererek içeri girdim. Yaklaşık on erkek ile pistin ortasında, bedenini sıkı sıkıya saran siyah saten bir pantolon giymiş, tek başına dans etmekte olan bir kız vardı. Oturdum ve gergin boynunun, arkaya doğru bükülmüş belinin, bir çift kanat gibi boşluğu döven kollarının görüntüsünü içime sindire sindire dikkatle onu incelemeye koyuldum. Dönüp duran karaltısı, tüy gibi bedeninin hızla hareket edişi çekici bir manzara oluşturuyordu. Kim olabilirdi ki? Kimseye baktığı yoktu, kendisini yukarı doğru çeken bir ışık kubbesi altındaki bir tül rahatlığıyla tahtaların üzerinde kayıyordu; birden fır dönmeyi keserek, pistten ayrılıp geldi bara oturdu. Büyük bir şaşkınlık içinde onu tanıdığımı fark ettim. Öğleden sonra gördüğümüz hani şu ağlayan kızdı bu. Ona doğru ilerledim. Öğle yemeğinden sonra kendisini ne kadar yavan ve gülünç bulmuşsam akşam da bir o kadar çekici göründü bana. Gözkapaklarına far, yanaklarına allık sürmüştü ve burun çizgisi çok düzgündü, arkaya yatırılmış koyu renk saçları kendisine hafifçe Doğulu havası veriyordu.

–Şimdi biraz iyi misiniz?

–Bundan size ne?

–Yani... lavaboda ağlıyordunuz da, anımsamıyor musunuz?

–Kızlara yanaşmak için başka şeyler bulsanız daha iyi edersiniz.

Bu kabalık karşısında afallayıverdim; hiç de hazırcevap biri ol-

madığım için mahcup olmuştum. Hayal kırıklığına uğramış bir halde oradan uzaklaştım. Arkamdan seslendi:

–Gelsene, seni elbette tanıdım; ama ben canımın istediğini tanırım.

Bu cümleden duyduğum tek şey "sen" diye konuşması olmuştu; bununla birlikte senlibenli tavırlarına karşın konuşmasında hüzünlü bir cesaret gösterisi seziliyordu. Çukurlarının gerisine çekilmiş badem şeklindeki çekik gözleri varoluşumun amacını açığa çıkarıyormuş gibi beni görmeden yüzüme bakıyordu.

–Nasıl bir oyun oynuyorsunuz?

–Oyunu sürdürmeyi oynuyorum.

Katıla katıla güldü. Hem gülünç, hem de çekilmezdi.

–Dans etmeye geliyor musun?

–Ah, hayır, pek dans etmem.

Öylesine tedirgindim ki onunla bir arada görünmekten ölesiye korkuyordum; ortalama bir insan olmanın yeterli olacağı yerde bazen kabak çiçeği gibi açarım, neşeli görünmem gereken yerlerde de donar kalırım.

–Buna hiç şaşırmadım, izci gibi kaskatısın.

Yüzünde ufak yollu bir gülümseme daha belirdi ve çekik gözleri yüzündeki ciddiliği bir an yumuşattı. Zihnimde bin bir bayağılık ve klasik soru birbirini kovalıyordu. Adımı sordu, ama görünüşe bakılırsa hayal kırıklığına uğramıştı. Artık ne istediğini bilemiyor ve verecek yanıt bulamıyordum. Softaca tavrım komik olmalıydı.

–Didier, komik bir şeyler söyle, eğlendir beni.

Hayda, bu samimiyet karşısında ağzım bir karış açık kalmıştı! Bu konuşmayı sürdürememekten dolayı sıkkındım. Kendimi sinirli hissediyordum ve alışılmış kaygılı halime bir de bu tür kadınlara karşı nasıl davranacağımı bilememenin kızgınlığı ekleniyordu. Şaka maka derken, iş, güç sınamasına dönüşüyordu. Kaygıya teslim oluyordum: Ben çekingen bir insanım ve talihim yaver gitmediğinde, Mektub* derim; tersine çevrilemez olanı öyle kabul ederim. Her şeyin alaşağı edilebilir, değiştirilebilir olduğunu bilmek istemem. Bu kızın küstahlığı, birdenbire yüz seksen derece çark edişleri si-

* Yazgı, "takdir-î ilahi" anlamında Arapça sözcük. (ç.n.)

nirlerimi bozuyordu. Şu anda, artık beni umursamadan uzaklara bakıyordu.

Ben de açığı kapatabileceğim umuduyla kendi hesabıma senlibenli konuşmaya çalışarak sordum:

–Sen... küstün mü?

Omuzlarını silkti.

Şaka yapayım, hiç değilse tek bir kez şaka yapayım diye her hecenin üstüne bastıra bastıra şöyle sordum:

–Kız-gın mı-sın?

–Bu da ne demek oluyor?

–Kızgın mısın? Yani öfkeli anlamında.

Ayağa kalktı.

–Benim için fazla matraksın, tatlım. İki kat olmaktan böğrüme ağrı girdi.

–Hemen... çıkıyor musun?

–Evet. İyi akşamlar. Sizi matrak ve ilginç kişiliğinizle baş başa bırakıyorum.

Bu son sözcükler beni her şeyden çok yaraladı. Konuşmanın sonunda yeniden sizli bizli seslenmekle, yani araya bir mesafe koymakla kalmayıp şakalarımdan ve kişiliğimden söz ederek acımasız bir biçimde bunların her birinden de ne kadar yoksun olduğumun altını çiziyordu. Ne kadar aptalca davranıyordum! Ama ne yapalım, "kızgın" sözcüğü dilimizde kullanılan bir sözcüktü. Eğer yeni kuşaklar kendilerini ifade ederken sınırlı sayıda sözcükten yararlanıyorlarsa bu benim hatam değildi. Otuz yaşındaydım, öğrencim olabilecek yaşta bir yeniyetme kızın tahrikleriyle keyfimin kaçması olacak şey değildi! Benim yerimde toy bir delikanlı olsa birkaç sözcükle ona haddini bildirirdi. Birden kendisine nereye gittiğini, gemide yalnız olup olmadığını bile sormadığımı fark ettim. Artık uykum yoktu, içki ısmarladım ve bir saati de bu olayı kafamda evirip çevirerek geçirdim. Dalgın dalgın kamarama dönerken, yolumu şaşırmış olmalıyım ki kısa bir süre sonra kendimi birinci mevki kamaraların açıldığı koridorda buldum. Titrek ışıklı bu ıssız koridorlar, uzaktan gelen çekiç seslerinin böldüğü bu sessizlik, duvarlarda birbiri ardı sıra geçtiklerini gördüğüm gölgeler, doğum halindeki

bu yaşamın üstüne gelen bütün bu gece bende tuhaf bir etki yaptı. Gelişigüzel bir kapıyı açtım, bir merdivene açılıyordu: Sert bir ayaz vardı ve hiçbir şey görünmüyordu. Ansızın arkamda sızlanmaya benzer bir ses duydum. Dönüp baktım, hiçbir şey göremedim. Aynı ses bir kez daha duyuldu: Gözümü alacakaranlığa dikince bir şekil görür gibi oldum. Bir karaltı orada pusudaydı. Ürperdim ve tam içeri dönmeye hazırlanıyordum ki güçlü bir el kolumu yakaladı.

–Didier siz misiniz?

Bu sorunun tumturaklılığı, bu kalın ve ıslıklı ses beni alabildiğine heyecanlandırmıştı. Üstelik kerpeten gibi güçlü şu ele ne demeliydi! Ben bir saldırganla karşılaşmayı bekliyordum: Karşıma çıkansa tekerlekli sandalyede oturan bir engelli oldu. Kendisini daha önce hiç görmemiştim. Çökmüş bir yüzü, seyrekleşmiş saçları vardı, karanlıkta neredeyse ürpertici bir boyut kazanan şaşkın gözlerle yüzüme bakıyordu.

–Siz Didier'siniz, değil mi? Dikkat edin, aman o kıza dikkat edin...

–Kimden, hangi kızdan söz ediyorsunuz siz?

İçime üşüşen duygulara egemen olmakta güçlük çekiyordum. Çekip gitmek istiyordum ama granitten pençeleri olan şu el beni mengeneye kıstırmış, bırakmıyordu bir türlü: Dumura uğramış beden öcünü almak istercesine kolları inanılmaz derecede güçlendirmişti sanki. Bilekler boyunca uzanan damar ağlarında, kendisine direnen her şeyi ezip geçebilecek gibi görünen bir güç akıyordu. Kötürüm adam üzüntülü, solgun yüzünü bana yaklaştırmıştı. Bas bas bağırmaya koyuldu:

–Hangi kız olacak, tabii ki Rebecca'dan söz ediyorum. Biraz önce çene çaldığınız genç kızdan. Ona yaklaşıp da kendinizi yakmayın: Geçtiği her yere tuzaklar kurar o! Bakın beni ne hale koydu: Bu hale gelmem için birkaç yıl yetti.

Dizlerinin üstündeki küçük ekose battaniyeyi kaldırarak cansız ve sarkmakta olan bacaklarını gösterdi.

–İyi ama... Onu gördüğümü nereden biliyorsunuz? Adımı nereden biliyorsunuz?

–Gelip, görüşmenizi bana anlattı, sizi tarif etti. Onun için de gö-

rür görmez tanıdım.

–Sonuçta benden ne istiyorsunuz? Bırakın beni, bütün bunlar çok komik...

–Düşündüğünüz kadar değil. Bayım, dikkat ettiniz mi, kadınlar genellikle yanında güzel kadın bulunan erkekleri arzularlar. İsterse çirkin ve küstah olsunlar, yanlarında güzel bir kadının bulunması bu erkeklere hemen kıyaslanamaz bir değer katar. İşte Rebecca'nın yanınızda hanım arkadaşınızı görünce hissettiği duygu da bu.

–Siz onun nesisiniz, bana bunu söyleyecek misiniz?

–Kabalığımı bağışlayın. Kendimi tanıtayım, adım Franz. Ben onun kocasıyım.

Kolumu bırakıp bana yersiz görünen bir sevgi gösterisiyle elimi sıktı. Titriyordum: Sis ve gecenin karanlığı yüzünden iliklerime kadar donuyordum ve karanlıkta yapılan bu konuşma bana saçmalığın dik âlâsı gibi görünüyordu.

–Üşüdünüz, değil mi? Dönelim.

Eliyle hareket ettirdiği tekerlekli sandalyesini kendi ekseni etrafında döndürdü ve sahanlığa açılan kapıyı iteledi. Bir robot gibi onu takip ettim. Koridorda yeniden söze başladı:

–Didier, size adınızla seslenmeme izin verir misiniz? Didier, (bir süre kararsız kaldı) karım hakkında ne düşünüyorsunuz?

İrkildim.

–Şey... Şey, onu çok baştan çıkarıcı buluyorum.

–Değil mi? Ne kadar mütenasip bir vücudu var.

–Gerçekten de.

–Ah, hınzır! Ondan hoşlanıyorsunuz, onu aç gözlerle süzdünüz.

–Hayır, hiç de öyle değil...

–Hadi hadi, utanıyormuş numarası yapmayın, buna sinirlenirim. Zaten eminim, kafanızı kurcalıyoruz. Evet, evet, bunu hissediyorum. Rebecca'nın kim olduğunu biliyorsunuz, ne olduğu konusundaysa en ufak fikriniz yok. Hakkında daha fazla bilgi edinmek ister miydiniz?

Nasıl oldu bilmiyorum, o anda bu önerinin gülünçlüğü dikkatimi çekmedi. Gecenin bu ilerlemiş saatinde uyuşmuş olmalıydım. Önce kabul etmedim, çünkü huyum böyle, her şeye hayır diyerek

başlarım, onların özel işlerinin beni ilgilendirmediğini ileri sürdüm. Bu tepkim pek inandırıcı gelmemişti galiba.

–Öyle tatlı bir hayır deyişiniz var ki, sesiniz öyle derken bakışlarınız evet diyor. Gördüğünüz gibi, sizi pek tanımıyorum, ama kişiliğinizin en küçük özellikleri, yıllardır beklediğim sırdaş olduğunuzu ortaya koyuyor. Hem benim hayatta bir prensibim var: Sizi seven varlıklardan sakınmanız gerekir, çünkü onlar aynı zamanda en berbat düşmanlarınızdır. Bu nedenle ben tam anlamıyla, tanımadığım kimselere açılırım ancak. Bana gösterdiğiniz dikkat tamamen sizin övüncünüz olmalı, çünkü ben size sizi ilgilendirmeyen bir serüveni öğrenme şansı gibi nadir bir şans veriyorum... Sakın ilgilendirmeye çoktan başlamış olmasın?

–Beni ilgilendirmesi için ortada bir neden göremiyorum.

–Bilmem, benimki sadece bir sezgi. Nasıl, kabul ediyor musunuz?

Önce biraz mırın kırın ettim, sonra düşüncemi tam anlamıyla söylemeden gönülsüzce razı oldum. Açıkça söylemeliyim ki, durumun romansı yanı bir öğretmen olarak içi bir yığın edebi konuyla dolu beynimi tahrik ediyordu. Böylece Franz'ın peşine takılıp, ahşap kaplamalı, çift lombozlu, orta boy bir oda olan kamarasına gittim. Birinci mevki olduğu halde orada gözümü boyayabilecek hiçbir şey yoktu. Engelli adamın yüzü, ışıkta, bir zamanlar belki de yaşama sevincinin yansıdığı ama üstüne çekilen bir perdenin bunu onulmaz bir biçimde engellediği kurşuni bir aynayı andırıyordu. Uçuk mavi gözleri soğuk ve acılı iki küçük su birikintisinden farksızdı.

–Hayal kırıklığına uğradınız, değil mi? Birinci mevki kamaralar bile bir *drugstore*'a benziyor! Galeries Lafayette'ten bir manzara ve yontulmamış Kuzeylilerle göçmen işçiler sosyetesi görünümünde. Pekâlâ, yeterince sızlandım! Çay ister misiniz? Darjeeling çayı.

Darjeeling: Béatrice ile benim gitmeyi hayal ettiğimiz kentti. Ortada bir rastlantı söz konusu değil miydi? Kötürüm adam bir valizden elektrikli bir ısıtıcı çıkarıp su doldurdu ve prize taktı. Yatağın üstüne oturdum. Hareketli ve parlak gözlerini ateşli bir biçimde bir nesneden ötekine çeviriyordu. Daha biraz önce karısı beni

tavlamaya çalışmış olan bir adamın inceleyici bakışları karşısında kaygılanmadan edemiyordum. Beni yatıştırmak istercesine şöyle dedi:

–Burada tek başıma kalıyorum, Rebecca'nın üç kapı ötede kendi kamarası var: Öyle anlaştık.

Ardından biraz daha yüksek sesle itiraflarına başladı, bir ara konuşmasını kesip kaynar ve alabildiğine şekerli bir çay ikram etti. Çayından birkaç yudum aldıktan sonra konuşmasını şöyle sürdürdü:

Üç akşam üst üste aynı saatte Odéon kavşağındaki durakta 96 numaralı otobüsü bekledim. Ama boşuna. Sonuçta durumu kabullenmeyerek, bir hafiye coşkusuyla mahalleyi bölgelere ayırmaya karar verdim. Daha önce sahip olduğum şeylerin hiçbiri gözümde yoktu artık, aklım fikrim benim olmayan bu kadındaydı. Tek umudum, o zamanlar benim de oturmakta olduğum Odéon çevresinde çalışıyor ya da oturuyor olmasıydı. Vakit ayırma konusunda bir sorunum yoktu, tıp alanında yapmakta olduğum parazitoloji öğrenimini tamamlamış ve son sınavlarımı başarıyla vermiştim. Dükkânların, dans, yoga, seramik kurslarının, ilkokul, lise çıkışlarının, kafelerin, bir kadının olması muhtemel neresi varsa hepsinin tozunu attırıyordum. Aradan iki hafta geçti ve neredeyse bu işten vazgeçmiştim. Bu arada Buci kavşağında bir kuaför kızla tanışmıştım, pek az hoşuma giden ama yalnızlığımı gideren, daha iyisini buluncaya kadar emaneten idare ettiğim, saçlarının rengini açtırmış, uzun boylu, kızıl bir kısraktı. Bazen, akşamları, onu almaya gidiyordum –kapanıncaya kadar dükkânda kalıyordu– ama iş arkadaşlarını hiç görmemiştim.

Erken geldiğim ve kaldırımı arşınladığım bir gün salondan otobüsteki kızın çıktığını görür gibi oldum. Önce bunun hayal gücümün bir oyunu olduğunu düşünerek gözlerimi ovuşturdum. Hayır yanılmıyordum, oydu! Benimle karşılaşmaktan mutluydu, adını söyledi: Rebecca. Orada çalıştığını belirtti ve ertesi gün kendisine telefon etmemi istedi. Ne kadar sevindiğimi tahmin edersiniz: Bu kızı, kendisini bulabileceğim bu yer dışında aramadık yer bırakma-

mıştım; sevinçten uçuyordum ve coşkumu kızıl saçlı kızdan güçlükle sakladım, o bunu kendisine karşı bir bağlılık belirtisi olarak kabul etti.

Kaygıyla güneşin doğmasını bekledim ve sabahın ilk saatlerinde tatlı, tapılası Rebecca'yı aradım. Dört kez telefon ettim ama boşuna: Gelmemişti, çıkmıştı. Beşinci arayışımda sonunda ona ulaşıyorum ve akşam saat sekiz için randevulaşıyoruz. Saat tam sekizde geliyor, ben ondan on dakika erkenciyim. İlk gördüğüm günkü kadar güzel, o kadar heyecan verici; birkaç beylik laf ediyoruz, otobüs olayını deşmeye kalkışıyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor, önce sinemaya, sonra restorana mı gidelim? Birdenbire ortaya çıkan iriyarı kızıl saçlı kız bize yanaşıp, sinsice şaşırmış numarası yaparak oturmak için izin istiyor. Tuzağa düştüğümü ve iki hatunu aynı anda idare etmeye kalkıştığım için beni cezalandırmak üzere arkamdan anlaştıklarını çok geç anlıyorum. Alayları karşısında önce çuvallıyorum, sonra, pes edip bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum. Sahte bir suçortaklığı görüntüsü altında birbirinden nefret eden bu iki kızın gizliden gizliye rakip olduklarını keşfediyor ve küçük küçük dokundurmalarla aralıksız olarak onları birbirine karşı kışkırtarak bu anlaşmazlıktan yararlanıyorum. Hilem tutuyor ve bir süre sonra gülmekten katılan Rebecca ile elbirliği edip haddini bilmeze karşı cephe alıyorum. Ne var ki görünüşü kurtarmak gerekiyor. Onları Halles Sokağı'nda bir Amerikan restoranına davet ediyorum; her biriyle ayrı ayrı konuşmam gerekiyor, ama gizli gizli sadece birine seslenerek, kendimi bana ayak bağı olan kızdan kurtarmak gibi korkunç bir problemle uğraşıyorum. Her dokundurmamda ayıp olmasın diye gülmekten katılan kadanayla belli belirsiz dalga geçerek şakaların dozunu artırıyorum. Baş edemeyeceğini hissedince, saçma sapan konuştuğumu söyleyerek beni azarlıyor, ama kişnemesinin çın çın ötüşünü, iri dişlerinin takır takır birbirine vuruşunu, dilinin bir kadananın sağrısında şaklayan kırbaç gibi şakladığını duymaktan mest olan ben onu rezil etmek için bildiğimden şaşmıyorum.

Gecenin saat on ikisi olduğunda araba kapılarının zillerini çalıp çöp bidonlarının arkasında saklambaç oynayarak Marais so-

kaklarında fink attığımızı fark ediyoruz. Sonunda yorucu düve bize tebelleş almaktan usanıp yatmayı arzuluyor; bu konuda onu alkışlıyorum ama Rebecca'nın da sıvışmasından çekiniyorum. Alışılmış öpüşmelerden sonra bizim kısrak bozuntusu bir taksiye biniyor; Rebecca da ters yöne giden bir başka taksiye binmek üzere yolun karşısına geçiyor. Ne var ki bizim Kerberos'un bindiği araba köşeyi döndüğü anda, beriki gülerek geri dönüp beni kolumdan yakalıyor ve yürümeye devam etmemizi öneriyor.*

Bu hayatımdaki en güzel gecelerden biri oldu. Bu genç kızın hayatımda artık gelip geçici bir macera olarak kalmayacağını hemen anladım. Öylesine çekici, öylesine çocuksu, öylesine akıllıydı ki insan benimsenmiş formüle göre, ondan önce nasıl oldu da bir başkasını sevebildim diye sormaktan kendini alıkoyamıyordu. Daha önceki kızların tümü, kendilerinin ululaştırılmışı olabilecek bu kızın birer taslağı olmaktan öteye geçmiyordu. O zamanlar, can sıkıntısı ve alışkanlığın öldürdüğü iki yıllık bir ilişkiden yeni çıkmıştım. İnsanı yeniyetmelik günlerine götüren gençlik kaynağına yeniden kavuşuyordum. Daha kendisini tanımadan Rebecca'da hoşlandığım bir şey vardı: Bende yaratabileceği aşk. Onun kalbine giden yolu kazanacağım gibi bir hayale kapılabilir miydim? Benim gözümde daha ilk anda, hani başkaları tedirgin etmediğinde sizi en uç noktalara kadar götüren bazı kişiler vardır ya, işte onlardan biri oluverdi. Çılgın, gönül okşayıcı, hoşuma gitmek için her şeyi yapmaya hazır bir havası vardı. Kendini ulaşamayacağım bir yere koyarak bir tür teslimiyetle etrafa ışık saçıyordu – ki bu da beni allak bullak ediyordu. Çılgınca niyetler yüklediğim bu kurnazca mesafenin sadece bir amacı vardı: Endişeye kapılarak ona bağlanıvermiş olmak. Güzel sözcükler icat ederek, en anlamsız olayları hovardaca kutlayarak, bayağılığın içinden sonsuz bir kendini yenileme gücü çıkararak onu güldürmemin hiç önemi yoktu. Gerçek karşılaşmalar, bizleri kendimizin dışına savurur, trans haline geçirir, sürekli yaratmaya iter. Eğlendiğime ve kendimi şaşırttığıma göre onu da eğlendiriyor ve şaşırtıyordum.

* Kerberos: Yunan mitolojisinde cehennemin kapısını bekleyen üç başlı dev. (ç.n.)

Akşam sadece cilveleşmeler, iltifatlar, sarılıp öpüşmeler, yaltaklanmalar, dil dökmeler, önemsiz zevklerle geçti. Rebecca'dan, on sekiz yaşında, yani benden on yaş küçük olduğunu öğrendim. Kuzey Afrika kökenli Yahudi bir Arap ailenin kızıydı. Mütevazı bir çevreden gelmekteydi –babası Belleville'de baharat ticareti yapıyordu–, uzak geçmişi Alman kökenli bir soya dayanan bense orta burjuva bir ailenin oğluydum. Eğer oraya kadar beni dinleme lütfunu gösterecek olursanız gerektiğinde bu ayrıntıların ne kadar önemli olduğunu göreceksiniz. Rebecca'nın yaşamdaki tüm deneyimi şöyle sıralanabilirdi: Yirmi otuz kadar erkekle birlikte olmuştu –onun aşk hayatı benim pelüş hayvanlarla oynamayı yeni bıraktığım çağda başlamıştı–, iki üç kez Ortadoğu'da ve İsrail'de bulunmuştu ve cinsel olgunlukla bugünün yeniyetmelerinin metafizik bilgi dağarcıklarını oluşturan çocuksu idealizmin şu şaşırtıcı karışımına sahipti. Bana, "Kusura bakma, seni henüz tanımıyordum" derken olduğu gibi, bir özür kadar bir meydan okuma da içeren nahif bir kışkırtmayla, baştan çıkardığı erkeklerle övünüyordu.

Daha işin başında ilişkimiz birtakım eğlenceli şartlara bağlandı; mizah, iki cinsiyetin bir an onları birbirinden ayıran şeyi unutmayı kararlaştırarak birbirine verdikleri hazdır. Çocuksu dil sürçmelerinden, başka anlamlara çekilen tümcelerden, evirmeceden, cinastan, belden aşağı anıştırmalardan benim kadar o da hoşlanıyor, tüm tekerlemeleri, çocuk şarkılarını biliyordu; çizgi roman kahramanlarının birçoğunu taklit edebiliyordu; özellikle de Titi ve Şişko Pisi taklidi mükemmeldi. Konuşmalarına yansıttığı çocuksu körpelik beni büyülüyordu ve onda cesurca bir farklılık, beni son derece heyecanlandıran bir yaşam coşkusu buluyordum. Bende hiçbir şey kalmıyordu, hatta onunkinden büyük olan yaşımın verdiği deneyim bile. Ve daha iki ay önce bende benzer duygular yaratan bir başka kadına "Seni seviyorum" dediğim halde, yıllardır kimseyi sevmemiş gibiydim. Beklentime, onu da aşarak, peş peşe dokunmalarla yanıt veren ve benzerlikleri, farkları, onu hem benim bir parçam hem de dışarının parçası yapan bir varlık bulmuştum. Size Rebecca'nın benim gözümde güzel olduğunu söyledim; bu güzellik uyumdan çok yüzünü parıltılı bir kişilik boyutuyla çevreleyen

hatlarının saflığından geliyordu.

Bu ilk gecenin sonunda, kendimizi, şafak vakti Notre-Dame Katedrali'nin arkasındaki Archevêché Alanı'nda, yıllardan beri oraya Sodome'u kutsamaya gelen bir sürü eşcinselin arasında, bir bankın üzerinde oturuyor bulduk. İnananlar için yapılmış bu tapınağın arkasında bu hünerli bedenlerin yakınında olmaktan hoşlanıyordum; aşkımıza şimdilerde pek de kolay rastlanmayan bir gizlilik havası katıyorlardı. Toplum dışına itilmiş bu varlıkların yakınında, ürpertili kasılmalar arasında böyle başlayan bir ilişki ancak marjinal ve düşsel olabilirdi. Henüz sıcak bir gölge, öpücüklere boğulmuş gibi görünüyordu. Eşleşmiş bu insanlar etraflarına aynı ateşliliğin coşkulu heyecanını yayıyorlardı.

Bir yaz gününün ilk ışıklarında bu bahçeden bakıldığında Paris'in hoş bir manzarası vardı. Güneş doğmak üzereydi: Yabani asmalarla kaplı bu yörede, Seine kıyılarının tüm düzlüklerini olanca canlılığıyla insanın gözüne sokan çok parlak bir beyaz ışık fışkırıyordu. Kent hareketlenmeye başlıyor, ilk metroların homurtuları duyuluyordu. Tam o sırada, çok iyi anımsıyorum, Rebecca benden ayaklarını ısıtmamı istedi, hani bir kural vardır, belden aşağının anahtarına sahip olabilmek için önce üst tarafın tatmin edilmesi gerekir; işte ona uyarak bacaktan dudaklara kadar çıkıyordum. Fakat öylesine gülüyorduk ki ilk öpüşmemiz ancak önce dişlerimiz, ardından da burunlarımız uzun süre birbirine çarptıktan sonra yetişkinlere has ve kurallara uygun bir nitelik kazandı.

–Baksana, dedim, ağızlarımız birbirinden ayrıldıktan sonra, benim bir doktora görünmem gerekiyor. Bana tuhaf bir şeyler oluyor.

Ve elini tutup temasımızın bende yol açtığı sertleşmeye değdirdim. Önümdeki küçük tümsek gururunu okşadı ama onda özel bir heyecan yaratmadı. Gerçekte, sonuca varmak için pek acelemiz yoktu. Tanışır tanışmaz kendini bir erkeğe ya da bir kadına vermek arzusuyla yanıp tutuşanların kaba tensel kanıtlamalarına ihtiyacımız yoktu. Daha önce patlatılan havai fişeklerin yanında, o akşam bize sevişme eylemi gereksizmiş, en azından bu konuda aceleye gerek yokmuş gibi görünüyordu. Kendi kendinden başı dönen, kendi yürekliliği karşısında şaşırıp kalan, bir sonucu umursamayan ay-

maz bir baştan çıkarmanın içinde süzülüyorduk. Üstelik, itiraf etmeliyim ki, Rebecca, öyle başkaları gibi cinselliği olduğu düşünülemeyen şu çok güzel varlıklardan biriydi. Siluet ve hatlar anlamında alışıldık insan türünden öylesine uzaktı ki onun mahremiyetinin de aynı şekilde farklı olduğunu tahmin ediyordum. Tutuşmuş aklım ona, güzel yüzü kadar baştan çıkarıcı mükemmel bir münasebetsizlik olan duyulmadık bir organ yakıştırıyordu. Sahi, diyordum kendi kendime, sakın bu kız karnının alt kısmında bir cinsel organ olmadan doğmuş olmasın? Doğa onun için yeni bir çözüm bulmuş olmalı!

Ve geceyi aylak aylak orada burada gezinerek geçirdikten sonra ancak sabah saat sekize doğru evime girdi. Bilirsiniz, erkek olsun kadın olsun, insan soyunurken, genellikle giyinikken sahip olduğu çekiciliği kaybeder: Çıplaklık, kesimi kötü bir elbisedir, insan onun içinde kendini sıkıntı içinde hisseder. Rebecca bu bozulmadan nasibini almıyordu. Giyinikken öylesine çıplak bir havası vardı ki zaten, vücut hatları şaşırtıcı bir doğrulamayla olduğu gibi ortaya çıkıyordu. Oysa çıplakken cüretkârlığı mükemmel bir düz kas gibi onu koruyordu; tenini sarındığı bir örtü, bir süsmüş gibi kullanmasını ustalıkla becererek bir oyunu başka bir oyuna dönüştürmekle yetiniyordu. Gösterişi yeniden güçlendiriyor, örtündüğü en küçük kumaşın rengini daha da belirginleştirerek cazibesinin etrafında bir zenginlik havası yaratıyordu ve görkemli görünümü beni o kadar uzun süre sindirdi ki günlerce onu iyiden iyiye görüp tanımadım.

Bu durumda tensel ilişkilerimizin birlikte tanıdığımız bu çok hareketli ve değişken yaşamın düzeyine ulaşması biraz zaman aldı. Rakipsiz olmasa da diğer çekim merkezleri gibi farklı sihirlerle dolu bu vücudu hemencecik sevmiştim. Saçlarından ayak parmaklarına varıncaya kadar tüm bedeni, dikleşmiş göğüslerini şişiren oylumların belirgin kıvrımını koruyordu: İki sütun halindeki bacakları, eşsiz ve küçük bir baş kitlesine varıncaya kadar durmadan yayılan bir sırta açılarak, bir çırpıda yerden bitmekteydi. Özellikle regl dönemlerindeki tombullaşmalarına bayılıyordum: O dönemlerde bedeni şişiyor, bu taşkınlık içerisinde kıpkırmızı oluyordu; göğüsle-

ri kendi hayatlarını yaşıyor, hayvansı titrek bir görünüm alıyor, onları dalgalar gibi mavileştiren küçük damarlarla örtülüyordu. Çiçeklerdeki taçları andıran büyük kahverengi meme başları gövdesinin ortasında göçebe çadırları gibi dikiliyordu ve yeniyetme bir kızın bedeninde bu son derece iri, abartılı göğüsler karşısında kendimden geçiyordum: Onda iki çağ birbirine karışıyordu. Dudaklarından öptüğümde bir çocuğu, meme başlarından öptüğümdeyse bir kadını öpmüş gibi oluyordum, anne ve kız tek bir kişide birleşiyordu. Ve kokusunu tıpkı ipekli çamaşırların satıldığı zengin parfüm kokuları yayan lüks ve baş döndürücü bir mağazanın havası gibi, koltukaltlarını sırılsıklam eden terine varıncaya kadar içime çekiyordum; keskin, tuzlu bir sıvı olan terini çoğu zaman bu yakıcı çalının içinde uykuya dalacak kadar çok seviyordum.

Daha mahrem ama bir o kadar da şaşırtıcı başka hazineleri de vardı. Örneğin dalgın bir gözle bakarsam, ayrıntıyı affedin, ağırbaşlı, sıkılgan yarığın, utanmazlığı kendisinde saklamak istermişçesine karnının kıvrımlarına saklanmış olduğunu düşünüyordum. Ne var ki daha ilk okşamalarda bu küçük hayvan kendini salıveriyordu hemen, uyumakta olduğu ot beşiği aralayıp obur bir çiçeğe, parmağımı emen doymak bilmez bir bebeğin ağzına dönüşüyordu. Bızırın ucuna dilimle dokunmaya, onu tahrik etmeye, sonra da küçük ördeği nemli, parlak, tahrik olmuş bir halde, pembe bir et dalgası içinde çırpınmaya bırakarak bir kenara çekilmeye bayılıyordum. Yanaklarımı kasıklarını örten pahalı çamaşıra yapıştırmaya, burnumu vücudundaki, fokların rüzgârın durumuna göre değişirlik göstermeleri gibi, bazen gergin, bazen gevşek bıngıl bıngıl kıvrımlara gömmeye, ürperti ve iç çekişlerin eksik olmadığı bu uçsuz bucaksız kumaşı parmağımla buruşturmaya bayılıyordum. Bazen bu ağzın kenarına bacaklarım aşağı doğru salınmış bir halde oturmak, bu devasa madreporun gelişimini dakikası dakikasına izlemek, karşı konulamaz bir nektarla dolup taşan bu taçyaprakların her seğirmesini, her nefesini kayda geçirmek isterdim.*

* Mercan kayalıklarının oluşumunda yer alan polip türü hayvan. (y.h.n.)

Mahrem şeylerini anlatması karşısında duyduğum doğal bir tiksintiyle midemin bulanmasını önleyemedim, Franz da bunu fark etti.

–O kadar utangaç olmanıza gerek yok, ben sadece hoş ayrıntılar üzerinde duruyorum –ama sizin hiçbir zaman ayrıntılara girecek kadar bir sevdiğiniz olmamış olabilir–, bu konunun üzerinde ısrarla duruşumun nedeni sadece Rebecca'yı o zamanlar nasıl tam ve parçalanmaz bir seçimle kabul ettiğimi göstermek.

Onu sadece hayranlık verici, bu açıklamanın size nahif görünebileceği kadar nahif buluyordum. Daha sonra beni bazı aşırılıklara götürecek olan bu coşku şimdilik nazikçe bir yüceltme düzeyinde kalıyor ve beni dünyanın tüm âşıklarının her gün yaptıkları gibi sevecen ve ateşli ithaflarda bulunmaya itiyordu sadece. Sırf eğitimli kişilerde bulunan bendeki bu putlaştırma eğilimini anlayan Rebecca üzerimdeki bu büyük etkisini vakit geçirmeden kendi çıkarına kullanmaya başladı. Ondan on yaş büyüktüm ama beni boyunduruğu altına alabilecek bir efendi arıyordum.

Toplumlarımızda kadının çıplaklığı her şeyin ölçütüdür: Doğumdan ölüme herkesin ödülü ve düşüdür. Sizin için Rebecca'nın görünüşünü yücelttim, hayranlık verici ölçülerini, insanı allak bullak eden göbeğini övdüm. Ama onda beni hayretler içinde bırakan şeyden söz etmedim henüz: Kalçaları; hayatımda böylesine güzel kalça görmemiştim. Sert bir kayaydı, değişik başarılarla davamı savunduğum, kapalı bir mücevher, bir bomba canlılığıyla fışkıran değirmi, tombul, çok yağlı bir popoydu. Ama bu şişmanlık ona çekiciliğinden hiçbir şey kaybettirmiyordu. Bu olağanüstülüğü, vücudun ortasına konulmuş bu yüce kuştüyü yatağın güzelliğini dile getirebilmek için bir şairin uzdilliliğine sahip olmak isterdim doğrusu. Ve öyle derin bir oyuk çiziyordu ki oraya bir mektup yerleştirilebilirdi. Ömrümde böylesine canlı, böylesine anlamlı bir şey görmemiştim. Bu iki aşk yastığı bilmecemsi bir çelişki sunuyordu bana: Kendileri bu kadar iriyken ortalarındaki sandalağacı kokusu yayan kuyu, nasıl oluyar da bu kadar minnacık bir delik olabiliyordu? Sanki küçük olan, büyüğün cevherini oluşturuyordu. Baldırla-

rının ekseni, bacaklarının yukarısı, sağrının çıkıntısı şaşırtıcı bir birliktelik, sevgilimin alabildiğine gurur duyduğu ve her fırsatta değerlendirmeye, sergilemeye, hatta kimseyi bu kıvanç verici manzaradan mahrum etmemek için açıkta bırakmaya baktığı katıksız bir çizgiler parçası oluşturuyordu. Kalçalarım üzerlerine oturmak için fazlasıyla güzel, diyordu, bir müzede bir sütunun tepesinde sergilenmeyi hak ediyorlar.

Bu iki kürede beni duygulandıran iç açıcı bir saflık buluyordum. Bu yarık topta en ufak bir kırışma bende hayranlığa yol açıyordu: Onu görünce insan sadece coşabilir, öpebilir, yeniden coşabilir, okşayabilir, yiyebilirdi onu. Örgü sanatıyla biraz daha yakından ilgilenmiş olsaydım, umut veren bu kabarıklık için bebek takımları, salyalıklar, dantel zıbınlar, saten ve ipekten küçük tulumlar örerdim. Her bir yarımküre için farklı bir patron çıkararak, ortadaki çizgi için bir altın ve gümüş kenar şeridi ayırarak onları bir kral kundağı gibi kurdelelerle, nakışlarla donatırdım. Öpücüklerimden hiçbiri bu tenin heyecan verici beyazlığına yeterli bir saygı belirtisi oluşturamıyordu. Bu parçalar ve kalanı arasındaki uyum beni her şeyden çok şaşırtmaktaydı: Bu beden küçük ihtişamlar toplamıydı ve bütünün içinde her ayrıntının tamamlandığını görmek insanı büyülüyordu. Gözlerim çizdikleri eğriye dalıp gitmiş bir halde, bir filozof gibi bu iki lop üzerine düşünüyordum: Türün bükeylik ve oranlar konusunda bu mükemmelliğe ulaşması acaba kaç milyon yılda gerçekleşebilmişti?

Sevgilimin kalçalarının özelliği gevşememesinden ya da bozulmamasından kaynaklanıyordu: Onları ister bir yatağın üzerine, ister bir koltuğa bıraksın, yeniden eskisi gibi diri, sert, edepsiz bir halde buluyordu; tuzu kuru, delişmen ve tombul yanaklı iki gerçek burjuva, yol arkadaşı hınzır iki genç kız, iyiliksever ve tombul tanrıçalar, sunak bekçileri, kırk kokulu bir Ali Baba mağarasının Susam'ı; tatlı ve körpe kızlar, büyük yüzakları, öndeki ikizlerine karşılık veren alt fazlalıklar, güzel deniz kabukları, güzel pruvalar, güzel mühre boncukları, hiçbir zaman sırayı bozmadan biri sağda biri solda kalan deforme olmaz kaportalar, her ikisi de birlikte olgunlaştıkları için yazın da kışın da yenilebilen her dem taze meyveler.

Fakat bu popodan özellikle bir neşe, varlıklar ve nesneleri tertemiz uzlaşmalara çağıran bir gönül alıcılık yayılıyordu. Bunlar, katıla katıla gülmekte olan ve sizinle dalga geçen, sizi kışkırtan iki küçük tombul melekti: Kanlı bıçaklı düşman halklar bile onların güler yüzlü himayesinde kolayca uzlaşabilirlerdi, çünkü adaleti öylesine hakkaniyetle uyguluyorlardı ki doğa onları ortadaki çukurun iki yanına yerleştirmişti. Ve suratım asılınca, orada dostluk ve destek bulacağımdan emin bir halde, bakışlarımı kıçına çeviriyordum. Eğer aç ya da susuzsam, derin bir üzüntü içindeysem, bir yerim ağrıyorsa onların parıltılı sıcaklığını anımsayıp bağırlarına atılmam bir anda her şeyi unutmama yetiyordu. Zaten mahallemdeki bir fırıncıya Rebecca'nın poposunun alçıdan kalıbını vermiş, ekmeklerimi bu kalıba göre pişirmesi konusunda gizli bir anlaşma yapmıştım ve her gün sevdiğimin poposu şeklinde kepekten, çavdardan yapılmış ekmekleri, çörekleri, hatta pazar günleri kruvasanları çıtır çıtır yiyorduk.

Kalçalar cennetin bir tasviri, zenginliğin bir simgesi, yaşayan bir Bolluklar Ülkesi'dir: İnananlara ve yoksullara çekici gelmeleri buradan kaynaklanmaktadır. Kendim hayranlık verici bu yuvarlaklıklara sahip olmadığım için Rebecca'nınkiler önünde eğiliyordum. Hayatımın merkeziydi onlar. Aydınlandığım güneştiler, kaynaktılar. Bu gönül okşayıcı sunakta, kalçalar, ateşimi yükselttikleri ve İkinci Dünya Savaşı'nın iki blokunda yer alan devletlerde olduğu gibi beni devrime sürükledikleri için ona İsa Peygamber, Çin İmparatorluğu, Gökyuvarlar, Saf Genç Kızlar, Meteorlar, Bereketli Tarlalar, İpek Toplar, Kokulu Armut ve ayrıca Laurel Hardy, Marx Sister, Tom ve Jerry, Bonnie ve Clyde ve hatta 39/40 diye seslenerek gereğinden çok kurban feda ediyordum. Öte yandan Rebecca da bana şiirsel bir biçimde anüs bekçisi, klitoris çobanı, göksel Kudüs'ünün bekçisi adını vermişti. Böylece beni allak bullak eden bu kıçı okşayarak, fanatik bir coşkuyla sabah ve akşam duamı ediyordum ve bu majestelerini, kendimi müridi olarak atadığım bir tanrı yapıyordum. Ve kalın surlarından uzakta, her an onun yaydığı ışıkla ısınmaksızın yaşayabileceğimi düşünemiyordum artık.

Şu halde, sevgilimin karşısında hastalık ölçüsünde mütevazı bir

insandım. Kendimi çirkin bir cinsel organ gibi görüyordum. "Erkeklere acıyorum" diyordu Rebecca, "şu baş döndürücü mutsuzlukları ömürlerinde tatmamışlar: Annelik ve haz. Bu engelli durumu nasıl telafi edebileceklerini bilmiyorum." Orgazm nedir? Bedenimizin uç noktadaki heyecanlara verdiği yanıt tarzlarından biri. Şuna inanmak gerekiyor: Erkek bedeni pek de duyarlı bir yapıya sahip değildir, çünkü benim orgazmlarım büyüklüğü her defasında pek farklılık göstermeyen değişmez ve zavallı sarsıntılardan oluşuyordu. O orji peşinde koşarken ben acıklı rızkımdan utanıyor ve fazlasıyla çabuk doymuş olan arzumu susarak geçiştiriyordum, çünkü an, bedenlerin ayrıldıkları ve yalnızlığın yeniden başladığı andı. İçine boşalttığım şu beyaz çiçeklerden nefret ediyordum, zevki sunarak beni onun nesnesinden yoksun bırakan şu sefil beyaz çiçek demetinden. Tatmin etmek için kendimi zorladığım, Rebecca'nın zevkiydi, sadık âşık olan ben, gerçekten hissetmediğimden, çok büyük zevk alıyormuş, kendimi ona teslim ediyormuş gibi yapıyorum. Heyhat, onun pembe ve verimli topraklarını işleyen ben zavallı çiftçi, onun taşkınlık derecesine asla ulaşamıyordum! Rebecca, hani derler ya, cömert ve zengin bir tabiata sahipti, üstü tepeleme meyve dolu, arzularının yükü altında bel veren bir ağaçtı. Tabii ki, kadınların haz almalarına böyle bir değeri veren, bu haz sonsuz gücünün bir kısmını görünmezliğinden aldığı için onu kaygımız ya da zayıf yanlarımız bağlamına oturtan biziz. Önemi yok: Rebecca değişmiyordu, coşkularını benden hiç gizlemiyordu, açığa vurma anı geldiğinde kulak zarımı yırtarcasına haykırıyordu onları. Müzikal açıdan onun erotizmi beni baştan çıkarmak için uydurulmuş en kurnazca süs, sürekli sesler çıkarmak suretiyle beni boyunduruğu altına alan şarlatanca bir oyundu. Onun bu sızlanmalı çığlıklarından kendimi kurtaramıyordum, bunlar serenatlardan farksızdı; ritimleri ayin başında söylenen kısa duadan başlayıp, bitmek bilmeyen uzun nakaratlara dek uzanıyordu. Cilveli sözler, ses temrinleri büyük bir ayindeymişçesine çıldırtıcı bir tını işlemesiyle daha boğuk nefeslere karışıyordu. Doruk noktasına varmış aşkı dile getiren bu şarkıcının gırtlağında her duygu için bir gam vardı. Bir bedene olduğu kadar bir sese, beni korkutan, kızdıran ve edepsiz

bandosu seyircisini apartmanın, komşuların ve benim oluşturduğumuz bir sahnede olduğu duygusu veren bir ses curcunasına sarılıyordum. En ufak kucaklaşmalarımızı, sahnede rol yaparmışcasına bir sevecenlikle, yaşanmış olduğu kadar oynanmış havası da olan bir oyuna dönüştürüveriyordu. Sevmek için taşkınlığa ve ölçüyü kaçırmaya ihtiyacı vardı ve patlamış bir balon gibi duygulanımı bir anda söndürüveren zorlama bir içtenliktense yapay haliyle daha doğal görünüyordu. Gözlerine gelince, sevişme anlarında, içlerinde bir içsel güneş patlıyormuş ve gözbebeklerini etkiliyormuş gibi yeşile dönüşüyordu. Kriz geçince, ağırlaşmış gözkapakları, beni çıldırtan bu ateşli, yabanıl bakışı biraz daha ortaya çıkararak yavaş yavaş açılıp kapanıyordu.

Kısacası, sevişme sırasında kadınların üzerine çöken göz kamaştırıcı geceye yabancı olmak beni utanca boğuyordu. Ne var ki bu duyguyu daha önce başka kadınlarda yaşadığım halde, bile isteye boyun eğip Rebecca'nın ihtiyaçlarını yepyeni bir tarzda karşılamaya karar vermiştim. Erkeğin arzusunun basit olduğunu kabul etmek istemiyordum ve onu karmaşık hale getirecek nitelikte bir çarkı devreye sokmaya ant içiyordum. Tıpkı bir dogmaya inanarak Hıristiyan dinine girmeye hazırlanan biri gibi kendi kendime yineleyip duruyordum: Bu vücut mükemmel; hiçbir çılgınlık ona karşı görevlerimi yerine getirmeme yetecek kadar büyük olamaz; yabanıl ve dinsel bir biçimde arzuladığım çılgın bir heyecanla uğruna kendimi mahvetmemi hak ediyor bu vücut. Onun yanında kendimi canlı ve dokunaklı bir hayatın başlangıcında hissediyordum.

Ah! Her sözcük, her jest sürekli bir yaratı gibi tıkır tıkır kendiliğinden gelince başlangıçtaki uzlaşmalar ne kadar müthiş oluyormuş meğer! Birbirini izleyen araştırma ve düş kırıklıklarımdan, büyük ve ateşli bir tutku doğmak üzereydi. O zaman buna inanıyordum, aramızda hiçbir şeyin soylu olmaması mümkün değildi, bu kız benim kusurlarımı bir şekilde ortadan kaldırarak daha önceki ilişkilerimde bilediğim pençelerimden ustaca sıyrılmasını bilecekti. Hiçbir zaman alışık olmadığım bir mertebeye taşıyordu beni. Ben bana ihtiyacı olmayan ve ansızın bağların en güçlüsüyle kendime bağlayıverdiğim varlıklara bağlanırım. Hiçbir şey istemeyene her

şeyi vermek ister, her şeyi başkasından bekleyene ise zırnık koklatmak istemem. Rebecca'ya tutulmuştum, çünkü ilişkimizi itildiği yalnızlıktan kurtulmak için bir can simidi olarak değil de sakin bir hayatta mutluluk artışı olarak kabul etmişti.

İlk defaki peri masalı tam bir ay sürdü. Sabahın saat üçü dördü gibi eve dönüyor, esrar dolu bir pipodan nefesler çekiyor ya da kesemiz el verirse biraz toz çekiyor, sonra uyumadan, daha ağaçlar bile uykularından silkinmeden yeniden yola çıkıyorduk. Yürüyüşlerimiz sırasında alacakaranlıktan yararlanarak sokaklara dağılan birçok maceracı insanla karşılaşıyorduk. Çoğu zaman parkların demir parmaklıklarını –özellikle de o zamanlar birçok yerinden sökülmüş olan Montsouris Parkı'nın demir parmaklıklarını– aşıp yıldızlı sıcak temmuz gecesiyle sarmalanmış bir halde, dibinden biçilmiş o güzelim çimenlerin üstüne uzanıveriyorduk. Bir dizi roman ya da polisiye komedi çerçevesinde birbirimize prenslere yaraşır şu armağanı sunuyorduk: Paris'in kara elmasını, onun titreşen sahnesinin uçsuz bucaksızlığını. Sabahın erken saatlerinin, aşırı yorgunlukların, tehlikeli durumların suçortaklığı olan bu suçortaklığını, herkese karşı, yaşamı gündüz ve gece halinde iki dilime ayıran çok eski alışkanlığa karşı sadece iki kişi olmanın verdiği ürpertiyi tadıyorduk: Böylece iki farklı dünyayı andırıyorduk ve sabahleyin ayrılan âşıklar bir gün önce buluşmuş olanlar değildi. Kent silkinip de uykunun izlerini üstünden attığında tüm şafakları, tüm gündoğumlarını tanıdık. Hava bir bardak su gibi duru ve dirilticiydi ve içimizi, özsuyuyla sarhoş eden bir çiyle dolduruyordu. O dönemden aklımda kalan sadece, olağanüstü bir enerji ve takviye olarak kullandığımız çeşitli uyarıcıların, bizi her gün ilişkimize yaratıcılık katmaya iten dinamizmin yanında solda sıfır kalışıydı. Bizim gerçek uyuşturucumuz yenilikti. Şimdiden geleneğe karşı ortak bir küçümseme duyuyor ve birlikteliğimizi henüz hiçbir tekdüzeliğin zarar vermediği bir esriklik olarak yaşıyorduk.

Ağustos ortalarına doğru Rebecca Fas'a tatile gitti. Bir hastanede çalışmaya başlamıştım ve izne ancak eylül ayında ayrılabilecektim. Her ikimiz de birbirimiz için ne hissettiğimizi bilmiyorduk. Bir kere olsun birbirimize "seni seviyorum" sözünü dile getirme-

miştik. Bunu söylemek, önceden hiçbir şekilde tasarlanmış olmayan bu birliği, bizi büyüsü altında tutan durum için fazla alışılmış olan sıradan duygularla kuşatmak olurdu. Böylece gizli bir onayla yağmurlu bir akşam, bir taksi durağının önünde birbirimizden ayrıldık. Yine de kendisinden bir dostluk teminatı istemeye cesaret ettim. Hiç çekinmeden sokağın ortasında eteğini kaldırdı ve ustalıkla küçük külotunu çıkarıp avcuma sokuşturdu. Son sözleri, "Bunu ben dönünceye kadar sakla" oldu. Mutsuzdum, perişandım. Bize öteki olmadan yaşayabileceğimiz düşüncesini benimsettiğine göre ayrılık kopmanın öncelemesidir.

Çok kısa bir süre sonra mucize sona ermişti. Uzun boş gecelerimde ne yapacağımı bilemiyordum ve hemen her akşam acil serviste gönüllü olarak nöbete kalıyordum. Ağlamaklı hayal gücümde, bekâr yaşamımın boşluğunu Rebecca'nın dolu ve yoğun yaşamıyla dolduruyordum. Benim için tekdüze çabalarla heba olup giden saatler onun için alabildiğine zengin olabilirdi. Ona bir kez telefon ettim: Hani ne derler, keyfi yerinde görünüyordu. Modern âşıkları acıyı bir düşkünlük, kıskançlığıysa bir eğitim noksanlığı olarak görmeye zorlayan bu acımasız serbestliğin kurbanı olan ben de mutluymuşum gibi göründüm. Ayrılığın insanlarda farklı belirtiler doğurduğunu kabullenmekte zorlanıyor ve herkesin aynı acıyı çekmesini, bunun da açıkça görünmesini istiyordum. Rebecca'nın benden ayrıldıktan sonra acı bir şekilde umutsuzluğa kapıldığını ve kendi kendini yiyip bitirdiğini bilmek isterdim. Peki, zaman zaman da olsa beni özlememesi mümkün müydü? Bütün bu yaşadıklarımızdan sonra hem de? Korkunç bir şüpheye kapılıyordum: Sakın hep aynı minval üzere gidiyor olmasındı? Keşke gözlerindeki ancak bayağılık olabilecek şeyi bir istisna olarak hissetmiş olsaydım. Gece kuşu Rebecca, ben hamarat ve erkenden yatağa giren doktorun gözünü boyamıştı. Hiç kuşku yoktu: Bir yanlışlık olmuştu ve bunun acısını çeken sadece bendim. Bu bakış açısı beni dehşete düşürüyordu: Size güven vermeden hayatı tek bir varlığın etrafında sıkıştıran ve sizi onun en ufak kaprislerine bağımlı kılan çift olgusuna lanet okuyordum. Sevmek demek, karşıdakinin sizin üzerinizde sonsuz bir iktidar uygulamasına razı olmak demektir. Nasıl olmuştu da

köle haline getirilişime katkıda bulunmuştum?

Unutmaya çalışıyordum: Daha da endişeliydim artık. Bizim için en değerli varlık, en fazla korktuğumuz kimsedir. Ve kıskançlık, en ufak bir kuşkuyu kesinliğe dönüştüren dehşet içindeki hayal gücünün bir biçiminden başka bir şey değildir. Tüm bu acılar bana duyguyu öğretiyordu; öyle bir bilgiydi ki bu, seve seve vazgeçebilirdim. Ah, âşıklar, ilişkileri bittiğinde ortak tutkularının onları bıraktığı belirsizlikten dolayı birbirlerine ne kadar acı çektirdiklerini, uykusuz geceleri, içlerinden ötekinin bilinmeyen yanlarını sorgulayarak geçirdikleri acılı dakikaları bir itiraf edebilselerdi! Ne yazık ki bunu yaptıklarında bu itirafın bir önemi kalmıyor artık, birbirlerini sevmez oluyorlar, kendilerini hırpalayan bir sevgiden kurtulmuş olmanın mutluluğuyla dolup taşıyorlar. Böylece yaz geçti. Ben de onun gibi Fas'a gittim, ama bir ay sonra, onu tekrar görmeden. Ve onun yeni ayrıldığı bu toprağı ziyaret etmek, davranışları hakkında bilgi topluyormuşum gibi sevimsiz bir duyguya kapılmama yol açtı. Tesadüfen karşılaştığım ve kendisini tanımış olan bir çift, bu can sıkıcı izlenimi artırdı ve onunla ilgili olarak ağızlarından kaçırdıkları yarı imalı sözler huzursuzluğuma tuz biber oldu. Birkaç macera yaşadım: Rebecca'dan korunmam için adlardan ve bedenlerden oluşan şu savunma aracına sahip olmam ve vakti geldiğinde onun gelgeç sevgileriyle takas edebilmem gerekiyordu. Çünkü âşıklar da, tıpkı uluslar gibi, birbirleri karşısında kendilerini savunmasız hissetmesinler diye pazarlık konusu ettikleri rehineler alırlar. Bu kısa birliktelikler kaygılarımı yatıştırdı ve yeniden kavuşmamıza kadar dayanmamı sağladı.

Kavuşmamız düşündüğümden iyi geçti. Rebecca beni unutmamıştı ve kanımca fazlasıyla gönül alarak üstünde ısrarla durduğu birkaç sadakatsizliğe karşın, kalbindeki yerim her zaman ağır basıyordu. Bu ilk acının yarası zahmetsizce kapandı ve yokluğu beni son derece rahatsız etmiş olan kadının bu dönüşünden yararlanarak susuzluğumu alabildiğine giderdim. En küçük bahaneyle onu göğsüme bastırıyordum, beli, teni beni tıpkı bir tarikat gibi ele geçiriyordu. Kendisini güzel, sevimli, nüfuz edilemez buluyordum ve bunu ona itiraf ettim. Dedim ya: Daha önce de sevmiş, her aşk iliş-

kisinin başarısızlığını tatmıştım; iki yıl evli kalmıştım ve hatta bu hikâyenin başında dokuz yaşında, annesinin yanında yaşayan, bana haftada bir iki kez ziyarete gelen bir çocuğum bile vardı. Aşk iki yalnız kimsenin bir yanlışlık yaratmak için birleşmesi demektir. Yine de ondan daha baştan çıkarıcı bir yanlışlık var mıdır? Ve gerçek bilgelik durmadan yeniden âşık olma gücünde yatmıyor mu? Bir ilişkinin başlangıcı daha sonra olup bitecek ne varsa tümüne damgasını basıyor: İlişki yıpranana kadar, ilk günlerin güzelliğini anlatmak için âşıkların sözü durmadan oraya getirdiği sihirli an. Kısacası, ilk temas umuttan yanadır, otantik, kesin bir aşkın sağduyudan yoksun düşünü yeniden hayata geçirir. Bu nedenle, çok çok güzel oldukları halde duyguları öldüren karşılaşmalar, ilişkilerin bayağılığı konusunda önyargı taşıyan sıradan buluşmalar ve nihayet âşıkların zarar görmeden kendilerini kurtaramayacakları arzu yüklü ilişkiler vardır.

Yeniden eski yaşantımıza döndük: Ne var ki kışın gelmekte oluşu ve ilk yağmurlar gece gezintilerimizi güçleştiriyordu. Böylece bir çift oluşturmanın tipik mutluluğunu, yani neşe saçan tekrarın, nükseden duyguların, ertelenmiş kaygıların mutluluğunu, kavanozdaki reçel ve dışarının fırtınalı havalarında başına geçtiğimiz odun ateşlerinin mutluluğunu tatmak için benim evime (Rebecca ailesinin yanında kalıyordu) kapandık. Birbirimiz için yeni insanlar olarak, büyük bir masumiyetle tattığımız bayağılığı bir sapınç olarak yaşıyorduk. Biraz evlilik yaşamı sürdürmekte, vasatlığa katlanmak yerine vasatlığı seçmekte bir sakınca görmüyorduk, çünkü bunun için yeterince zengin, yaratıcıydık. Sırf televizyonu açmak, karnımızı doyurmak için ufak tefek yemekler hazırlamak bile bizim için bir lükstü. Soğuk bir mevsim ve gelişim halindeki bir duygu elbirliğiyle bizi birleştirmeye çalışıyordu. Birlikteliğimizde tam bir tembellik ve uyuşukluk dönemine girmiştik. Ortakyaşam güven duygusu ve huzur doğuruyordu. Anlatılmayan biricik anlar: Çünkü mutluluğun sıradan olmayan bir tarihçesi vardır; mutluluk unutma sonucu belleğin bulanmasıdır: Evrelerin, aşırı yoğun oluşları nedeniyle bizzat kendi mükemmellikleri tarafından silinmiş, bulanık bir sonsuzlukta donup kalmış anıları.

Sıcak, yumuşak, etli butlu Rebecca bir anda daha önce kalbimde yer etmiş bütün kadınların toplamı oluverdi. Benim için bitmez tükenmez bir düşünce ve coşku kaynağıydı. Işıktan bir taç, biraz sonra kendisini yakacak olan lambayı görünce şaşırıp kalmış bir kelebek gibi, içinde kanatlarımı yakacağım büyülü bir çember her yerde onu takip ediyordu. Onu daha iyi tanıyabildim; aidiyetlerinin tüm boyutlarında onu güzel bir meyve gibi soyuyordum. Aramızda kültürel açıdan inanılmaz bir uçurum varsa da –sosyal sınıf ve din farkı– bundan üzüntüye kapılıyor değildim. Ben aşkı sadece ve sadece dengi dengine olmayan bir birliktelik olarak görür, kendi çevresinden ve kendi dininden birini sevmeyi sıkıcı bulurum. Sınıfları ve kültürleri hiyerarşik bir düzene koymak yerine onları neden birbirini çeken ve iten saf farklılık blokları olarak görmeyelim ki? Rebecca'da, bizi birbirimizden ayıran mesafeyi ve bu mesafeyi aşmak için attığımız köprüyü seviyordum. Bir bakkal kızı ve kuaför olduğundan, benim gözümde hiçbir zengin ve eğitim görmüş hatunun ulaşamayacağı soylulara özgü şu üstün nitelikle donatılmıştı: Acayiplik. Ve bana Endülüs edebiyatının eğretilemeli üslubuyla şöyle diyordu: "Ben tüm meyve ve sebzelerin şiiriyim, Belleville'li Fauchon'un kızı, Harissa prensesi, Kişniş kraliçesi ve Kakule tanrıçasıyım, domates kadar taze, marul kadar yeşil, armut kadar mayhoşum, tenim yumuşak ve bir misket üzümünün aromasına sahip, tükürüğüm arıları kıskandıran bir bal, karnım ince kumlardan oluşmuş bir plaj ve cinsel organım şekerden gözyaşları döken nefis bir lokum." Ey tatlım benim, ahbaplık ettiğim solculara, kulaklarına babasının mesleğini fısıldadığında burunlarını tutan şu kentsoylulara çalıştığı yerden söz ederken pancar gibi kızaran sevgilim! "Franz, kendini alçaltıyor" diye iç çekiyorlardı. "Berber ve tezgâhtar kadınlara karşı oldum bittim bir eğilimi var." İzin verirseniz açıklayayım: Dostlarım ve ben, yani sonradan liberal meslekle-re geçmiş olan biz eski militanlar, Paris'in merkezinde oturan ve sağın halktan çekindiği kadar halkı küçümseyen şu stilize sola aittik. Hani şu Marksizme teşne, ama bir işçiyle arkadaşlık etmekten*

* Fas'ta yaygın olarak kullanılan, ağırlığını kırmızı biberin oluşturduğu to zya da salça halinde baharatlı çeşni. (ç.n.)

rahatsız olan, göçmen işçileri ancak kanalizasyon ve çöpçülük gibi onlara ayrılmış işlerden çalıştıkları sürece hoş karşılayan blucinli zengin aile çocuklarıydık. Yani, bugün çok mutlu, çok etkili Stalinci diskoların cemaatlerini oluşturuyorduk: Sekterliklerini en anlamsız konulara kaydıran ve eskiden siyasal bir çizgiyi incelerkenki uzlaşmazlıklarıyla durmadan giyim kuşamdan, gece kulüplerinden ya da saç modellerinden söz eden eski militanlar. Devrime olan kısa süreli hayranlığımızdan geride kala kala mahkûm etme ve kestirip atma merakı, muhataplarımız üzerinde inatla üstünlük kurma ve ağızlarının payını verme arzusu kalmıştı. O kadar kestirip atıcıydı ki, kendimizi uçarı, hafifliğinin günahını dogmatizm yoluyla onarmaya meraklı insanlar olarak biliyorduk. Sosyalist propaganda yıllarının sonu, aşırı kendini beğenmişliğimiz içinde, güç ve otorite söz konusu olduğunda hastalık derecesine ulaşan bir kendini tutamama haline varıyordu. İki ateş arasında kalan ve kendi sınıfıma ihanet edemeyecek kadar korkak olan ben ise, gizli işler için onu cesaretlendirerek Rebecca'yı aile geçmişi konusunda susmaya, olur olmaz yerlerde mesleğinden söz etmemeye teşvik ediyordum: Çünkü halkın ve suskun çoğunluğun beğenilerini küçümsemenin resmi solun ana teması olduğu yıllarda bulunuyorduk. Fakat ben onun mesleğini seviyordum, çalıştığı salonun cafcafını, parıltısını, beyaz önlükleri, saç kurutma makinelerinin uzun kasklarını, oranın bütününe bir uzay gemisi havası veren ışıl ışıl aydınlatma sistemini seviyordum. Ve yaptığım tıp öğreniminin doyurmadığı uçarı bir beğeniyle modanın ve hazır giyimin şatafatına özlem duyuyordum. Rebecca ile kadın giyimi satan mağazaları, uzmanlaşmış butikleri dolaşıyorduk ve törenle papazlığa kabul edilmek üzere olan bir papaz adayı coşkusu içinde parmaklarımla en parlak kumaşların dokusunu kontrol ediyor, kesimlerini karşılaştırıyordum.

Üstelik sevgilim beni güldürüyordu ve birkaç ay içinde sevgimiz sözcük oyunları üreten bir makineye dönüştü; dilbilgisine ve yetişkinlerin konuşmasına meydan okumak için elbirliği etmişçesine otlağımız haline getirdiğimiz bir tuhaf deyimler, soytarılıklar makinesine. Duygularımızın büyüklüğü, onları yaygın dille ilgisi olmayan bir çığlık halinde dile getirme arzusu, bizi çocukça bir ses taklitle-

ri ve vurgulamalar jargonu icat etmeye itiyordu. Cinsiyetleri tersine çevirmemize, kadının ve erkeğin rollerini hiçe indirgememize olanak sağladığı için bize sevişmelerimizden daha yakın gelen, karman çorman cıvıldaşmalardı bunlar. Birbirini sevmek demek, tamamen masum budalalar olmak için birlikte olma özgürlüğü adına sözlüğü durmadan güncellemek demektir. Öyle güç beğenir kimseler değildik, en basit bir şeye, anlamdan çok saygınlık ve sevgi yüklenmiş sözcüklere gülüyorduk: Örneğin kendisine durmadan takma adlar yakıştırdığımdan uzun bir süreden beri Rebecca'nın adı unutulur olmuştu: Tatlım, Çebiçim, Gözdem, Köftem, Kundak Bebeğim, Pisipisim, Püsküllüm, Karabem (adının evirmecesi), yoğun bir biçimde içlidışlılık ifadesi olan bir dizi gülünç lakap. Gülünçlüğü hissetmiyor, sadece küçültme eklerini hissediyorduk. Ya da birbirimizin küçük kusurlarını dile getirecek Arapça sözcükler kullanıyorduk: Rebecca'nın, yazgıya boyun eğişi nedeniyle adı Matmazel İnşallah idi, durmadan, "Benim için fark etmez" diyerek karar vermeyi reddettiği için Madam Farketmez de diyordum. Her zaman aceleci olan benim adımsa Bay Çabukol ve gözlerimi yoldan geçen her karaltıya diktiğim için Bay Çuf idi. Bebek diliyle konuşuyorduk ve seslerin vurgularına ne kadar çocuksu bir hava verip, cümleleri ne kadar çeker, hecelerin sırasını altüst ederek sözcükleri ne kadar şekerleme gibi emersek mutluluğumuz da buna paralel olarak artıyordu. Evet bu gibi cilveleşmeler, ele geçirilemez zırhımızı, Siyamlı ikizler gibi bir arada bulunduğumuz için her şeyin mubah olduğu büyülü bir evreni oluşturuyordu. Ve kor halindeki ateşe üfler gibi küçük oyunlarımızı yeniden canlandırıyorduk; basit gevezeliklerle içerisine kimsenin giremediği bir çocukluk cenneti yaratan, saçmalıklar peşindeki yumurcaklardık adeta.

Çocukça bir ensest davranış sergileyen küçük ikizimde her şeyi seviyor, her şeyi tanımak istiyordum ve onun elleri arasında, bana öyle geliyordu ki aşkın gerçek lüksü, yanlışları ve hataları bile nitelikleriyle beni eğlendirecek bir kimseyle bir arada yaşamaktı. İnsanın, onda yankısını bulan halklara, kıtalara ve hatta onun ışığından birazını korumuş olan âşıklarına varıncaya kadar her şeye hayran olmaması mümkün mü? Rebecca'yı severek, yeni bir dine

geçiyordum. Size onun, Tunus kökenli Yahudi bir Arap aileden geldiğini söylemiştim. Onun güzelliğinin ve cemaatinin göz kamaştırıcı birleşmesiyle övünüyor ve halkının zekâsına duyduğum ateşli bir hayranlıkla artık onu meşgul eden her şeye katılarak bir an olsun yanından ayrılamıyordum. Önce Rebecca'yı sevmiştim, çünkü Fransız değildi, sarışın değildi, Katolik ya da Protestan da değildi, doğumumdan on altıncı yaşıma kadar bana serptikleri kutsal suyun kokusu da yoktu üstünde. Özellikle sıska, soğuk nevale sarışınlardan, çocukken soluk buğday rengi tenleriyle gözlerimi alan Almanlardan, saydam tenli şişko kadınlardan, kuru saman renkli çıtırlardan da değildi. Nahif bir biçimde ısı eksikliğiyle bir tuttuğum Kuzey'in sarışınlığından, Ari ırkın mavisinden, soluk renkli tenlerden bunalıyor; sıcak ve koyu renkleri, mat tenleri istiyor, ailenin utanç verici bir şekilde safkan Germen ırkından oluşundan sonra melezliğe can atıyordum. Ve Kuzeyli bir erkek Güney'in hayallerine nasıl ilgi duyuyorsa sevgilime karşı öyle bir ilgi duymaya başladım. Onun yanında, en azından, İsa'nın çarmıha gerilmiş bedeninin, cüppeli piyadenin, beni eğitmiş olan rezil Cizvit ve Roma anlayışının etrafımda dolanıp durduklarını hissetmiyordum. Üstelik fazlasıyla eski olan bir halkın uyuşukluğu ile yüceliği olmayan bir siyasetin vasatlığı tarafından cezalandırılmış bir halde, Fransa'da kendimi fazlasıyla sıkıntıda, bir tarih yokluğu ve tasarı eksikliği arasına sıkışıp kalmış hissediyordum. Rönesans'ın hani şu bir açıdan baktığınızda bir insan başının ortaya çıktığına tanık olduğunuz manzara resimleri gibi Rebecca'nın yüzünü seyrederken, tersine, tam bir toplumun, bir dizi Akdeniz manzarasının, tam bir kum ve güneş hayalinin ortaya çıktığını görüyordum. Yahudi oluşu beni büyülüyordu: Topu topu on sekiz yaşındaydı ama gerisinde beş bin yıllık bir tarih vardı: Bir varlığın ve bir bedenin sona ermiş türleri altında, sonsuz bir belleği bütünlemeye teşvik edilmiştim. Ve eğer daha evvel, başka biriciklerim olmuş olsaydı, bu biricik sonuncusu olurdu, çünkü o, içinde birçok kişiyi barındırıyordu. İzninizle bir an şu can sıkıcı aile albümünün sayfalarını çevireyim: Yahudiseverliğimin kökeninde yatan sebeplerden biri de, bir gelenekle bağları koparma zevkine erme isteğimdi: Bizim evde, Yahudi demek, anne

babamın sürekli olarak hınçlarını kustukları bir günah keçisi, bir nişan tahtası demekti. Hiçbir yemek, hiçbir toplantı yoktu ki babamın ya da annemin ağzından o "İsa'nın katili melun Yahudilere, Siyonlu haymatloslara, parası sayesinde siyasal etkinlik elde eden para babalarına, Yahudi Bolşeviklere, uluslararası Siyonistlere, Amerika'daki Yahudi lobisine" beddualar kustuklarını duymamış olayım. Öyle ki ben de tersine, evimizde yarattığı büyük öfkeye bakarak olağanüstü nitelikler atfettiğim bu halk için yanıp tutuşuyordum. Anladım ki, Yahudi korkumuz, İncillerimize sıkışıp kalmış biz dar görüşlü zavallı Katoliklerin, gerçekleştirmeye gücümüzün yetmediği her şeyi simgeleyen Yahudilere duyduğumuz gizli hayranlıktan ileri geliyordu. O halde onlara hayranlık besliyor ve işi kendimi her gün hınç sağanakları altında kirletilen şeylerle özdeşleştirmeye kadar vardırıyordum.

Rastlantı merakıma çok yardım etti: Taşradan Paris'e gelince yalnızca Aşkenazi ve Sefaradlarla karşılaşmaya başladım ve kısa bir süre sonra, şöyle bir baktığımda, birkaç yakın arkadaşım dışında, dostlarımın çoğu Yahudi idi. Yakından ya da uzaktan sevdiğim, kafamı kurcalayan, beni kendine çeken her şey seçilmiş halka bağlıydı. Yaşam ve rastlantılar beni tepeden tırnağa Yahudileştirmişti. Rebecca'ya vurulunca bu oluşumu tamama erdiriyor, kuşaklar boyu süregelmekte olan Yahudi düşmanlığına sırt çeviriyordum. Rebecca çocukluğumun canına okuyordu, önceden belirlenmiş bir yaşamın yönünü değiştiriyor, mekânın ve kinin umutsuzca birbirinden uzaklaştırdığı dünyaları yaklaştırıyordu.

Üç ananın kızı –Arapçanın bir lehçesini, İbraniceyi ve Fransızcayı çatır çatır konuşuyordu– Asya ile Batı dünyası arasında pırıl pırıl, apaçık bir diyasporayı simgeliyordu. İnanın bana, insan kendisi dar bir soya mensup olduğunda Kuzey Afrika ve Ortadoğu'yu tek bir kişide birleştirmek önemlidir. Rebecca bir Aşkenazi olsa kuşkusuz beni bu kadar büyülemezdi, çünkü henüz çok Kuzeyli olurdu; oysa ben onun çocuksu bir gurur duyduğum Arap yapısının altını çiziyordum her zaman. Akdenizli bu kızın nişan sepetinde bana getirdiği, herhangi bir mal varlığı ya da basit bir güzellikten öteydi: Tarihi bir coşkuyu cisimleştiriyor, tek bir kişide İsrail'i, İs-

mailileri ve Avrupa'yı bir araya getiriyordu. Benim gözümde üstün bir psişik takımyıldızla donatılmış olarak, göçebelerin çekici yanıyla kozmopolitlerin rahatlığını birleştiriyordu. Onunla benim aramdaki fark iki sosyal sınıf arasındaki farkla sınırlı değildi sadece, birbiriyle diyalog içinde ve alışveriş halinde olan üç farklı kültür, üç farklı kıta söz konusuydu.

Çelişkili bir biçimde, bu egzotizmin peşine düşüşümün nedeni, değişiklikten hoşlandığım kadar bir yere kök salma ihtiyacı da duyuyor olmamdan kaynaklanıyordu. Sonunda törelerin adaletine, davranışların ve sözcüklerin sonsuzluğuna sahip bir varlığı arıyordum. Ve azınlıklar çoğunlukların kaybettiği bir belleğe sahip oldukları için bu kadındaki yüzyıllar boyu acı çeke çeke çelikleşmiş güçlü kimliğe saygı duyuyordum. Kendisini durmadan Şabbat ve Kipur ile ilgili ritüellerin en ince ayrıntıları ve kaşer gıdalarla ilgili yasaklar konusunda sorguya çekiyor, sanki bir tınının büyüsüyle karşımda birden tam bir yabancı kadın dikiliveriyormuşçasına onun ağzından bu dilin konuşulduğunu duymak bana gerçek bir neşe verdiğinden her fırsatta kendisine şu ya da bu sözcüğün Arapçasını soruyordum. Böylece bir ulusa –bir haymatlos ulus da olsa– aşk bağıyla bağlanmış, dolaşıp durmanın sonunda istikrara kavuşturduğu, kökleri olmayan bu halkın köklerini bulmaya hazır, hiç olmazsa bir an için, kendimi onun onur üyesi olarak tasarlayabiliyordum. Bomboş gövdemi bu muhteşem konvoyun arkasına bağlıyordum. Dünyanın dört bir yanına yayılmış Yahudi göçünün dokuduğu alacalı bulacalı Yahudi gömleğinin alıcısıydım. Fransa benim vatanımdı; ama Rebecca'yı severek Tevrat'a bağlı halkın uyruğuna geçmeye ant içiyordum. Sevgilimin beşiği olduğu için Yahudilik benim tinsel vatanım, kalbimin gizemli dalı oldu. Bazen bir Yahudi ruhuyla doğmuş olduğumu ve sevgilim sayesinde aslıma döndüğümü düşünüyordum, böylece ben mutlu Musa, Rebecca'nın şahsında vaat edilmiş ve kavuşulmuş toprağa sarılıyordum.

Ender görülür bir uyum akşamını anımsıyorum: Televizyonda Holocaust *dizisi veriliyordu; o akşam oğlumla birlikte izlediğimiz film bittiğinde, çocuk gözyaşları içinde Rebecca'nın boynuna sarıldı ve şöyle dedi: "Neyse ki Almanlar aileni öldürmemiş. O zaman*

seni asla tanımazdık. Yeniden gelirlerse biz seni saklarız." İsterseniz gülün, ben kendimi gözlerimden yaşlar boşanacak ölçüde heyecanlı hissediyordum. O zamanlar, kötülüğe ve şeytanlara karşı sonsuz bir ittifak pekiştirmişiz gibi bir duyguya kapılıyordum. Eğer çocuğumuz olursa, diyordum Rebecca'ya, Yahudi mi olacak? Elbette ki sünnet ettiririz ama aynı zamanda Katolik törelerine göre vaftiz de ettiririz onu ve kim bilir, Kuran'ı da öğretiriz. Böylece her türlü şansı ona tanımış oluruz.

Saint-André-des-Arts Sokağı'nda bir kafede çıkan bir olay size benim o zamanki ruh halimin boyutlarını verecek. Rebecca ve ben bara dirseklerimizi dayamış öpüşmekteydik ki bizi izlemekte olan genç bir evsiz bizim için, "Pis Yahudiler, n'olacak" dedi yüksek sesle. Tuhaf ama bu hakaret bana sapıkça bir haz verdi: Bir sözcüğün mucizesiyle beni Hıristiyan olarak doğmanın günahından arındırıp İbrahim peygamberin oğullarının katına yüceltiyordu! Hakareti savuran evsize yöneldim, kendisini tokatlayacağımı sandı, ama ben onu öptüm. Yüzüme tükürdüğünü sanmıştı: Oysa bana masumluğu geri vermişti.

Bazı geceler, evimin çevresindeki sokaklara yazılar serpiştiriyorduk: "Yaşasın Yahudiler." Ya da sinagogların kapılarına, Yahudi Katliamı Anıtı'nın dibine çiçek demetleri bırakıyorduk.

Benim gözümde, onu sevmenin garipliği Yahudiliğin garipliğiyle birbirine karışıyordu: İbrani bir aileden geliyor olması, zaten uzaklarda olan bu kadını sınırsız varlığa dönüştürüyordu; kendimi sürgün bir kadının yanındaki sürgün bir erkek gibi hissediyordum. Bana boyun eğer görünürken bile, onu çekip çıkaramadığım bir üstünlük durumunu koruyordu; gerektiğinde, onu bir birey olarak sınırlayabilirdim ama bir halkı sınırlamak benim harcım değildi. Ve peşinden sürüklediği debdebeli yaşamları şöyle bir gözümün önüne getirince güçsüzlüğümü hissediyordum. Ben onu arzumun boyutuna indirgemeye çalışırken, o bir bakışla sonsuzluğa kavuşuyordu. Zenginliği karşısında soluğum kesiliyordu ve kendimi onun yanında bu kadar yoksul bulmak beni çıldırtıyordu.

Bende açtığı hâlâ irinli bu yarayı Arap müziğine ortak bağlılığımızla somutlaştırıyorduk. Ümmü Gülsüm, Feyruz, Abdülhalim

Hafız, Ferid el-Atraş'ın şarkıları ikilimizin ulusal marşı oldular. Rebecca'nın bana tercüme ettiği en güzel bölümleri dinliyorduk – sanki bizim hikâyemize uygun ruh durumlarını dile getiriyorlar ve çırpınmalı ritimleri başka armonilerin yansıtmayı beceremediği ayrıcalıklı anları sabitleştiriyordu. Bu monoton ezgilerin, çelişkili bir biçimde şarkıyı anlaşılır kılan tutkulu tekdüzeliğine hayran oluyordum. Bu dokunaklı ritimler doğmakta olan aşklarımıza nostaljik, neredeyse iç karartıcı bir hava vererek bizi hipnoza yakın bir trans haline sürüklüyordu. Hüzünlü bir müziğin onu amblem olarak seçmemizi sağlayacak kadar bizi birbirimize kaynaştırması çelişkili bir durum, bunu biliyorum: Dile getirilmiş mutsuzluk insanın kendini toparlamasını sağlıyor; bu, acı çekmeyi ortadan kaldırıyor ve yaşanmış mutsuzluktan koruyor. Kırılganlığı kanıtlayan her şeye karşı zayıftık, ama dervişin çaldığı neyin o titrek sesinde adeta kendimizden geçiyorduk: Biliyorsunuz ki, İslam geleneğine göre kamıştan yapılmış ney Allah'ın yarattığı ilk nesne oldu. Melodisi ondan daha hüzün verici bir müzik aleti olabileceğini düşünemiyorum. Onun billur sesi bizi her türlü sevincin ya da üzüntünün ötesine itiyordu. O zaman kendi kemiklerimizden üfleniyor, bedenimizden, tüylerimizi diken diken eden ve gözlerimden yaşlar getiren uzun sarsıntılar, nefis titremeler yayılıyordu. Ünlü Arap şarkıcıların sonsuz umutsuzlukla yaşama tutkusu arasında bölünmüş tuhaf, acılı sesleri Batılı seslerin ulaşamadığı perdelere ulaşıyordu. Tüm bu sarsıcı büyülerin esrikliğine kapılıp, baharımızı güçlendirmek amacıyla bu hayali yasla alabildiğine kendimizden geçiyorduk. Ayrılığın, umutsuz aşkın müziği olan Doğu tınıları acıyı şarkıya dökerek bizi ondan arındırıyordu. Sevgiliye yakarıyor ve onun olası kayboluşuna karşı çıkıyordu: Bizse yalnızca yakarışı duyuyor ve kayboluşu unutuyorduk.

Bu tablo sizi yanıltmasın: Bu aşk şiirinin içinde patlamakta gecikmeyecek kasırgalar yatmaktaydı. Rebecca'ya çifte kökenli oluşundan dolayı yakıştırdığım erdemler sadece onu tarif eden şeyler olmaktan çok uzaktı. Kuzey Afrika'da doğmuş Avrupalı herhangi bir Yahudi kadın da bence aynı niteliklere sahipti. Kaldı ki tutku açısından tek bir aidiyeti vardı onun, cemaatini düşünerek davran-

mıyordu, tarihinin ve metinlerinin neredeyse bütün olduğundan habersizdi. Az çok o kalıba girsin diye egzotizmini yüceltiğim anda bile, onun tek niyeti statüsüne ihanet etmek ve asimile olmaktan öteye geçmiyordu. Hoşgörüden yoksun bir Fransa'da bir Arap kadınla karıştırılmaktan felaket korktuğu için Yahudi oluşunu Kuzey Afrikalı oluşu kadar yadsımıyordu. Saklamak istediği bir farklılığı övüyor, tek isteği benzemek olduğunda, aykırılık gösterdiği için kendisini kutluyordum. Kısacası, onda, göçmen oluşundan kaynaklanan ve kendisini bazen o yaşta bir genç kızdan beklenilenden çok daha fazla konformist kılan bir boyun eğme ihtiyacı vardı.

Rebecca nihayet, benim paylaşmaktan uzak olduğum bir romantik aşk idealine tutkundu. İlk kez sevince, tutku olmayan her şey ona süsmüş, saçmalıkmış, gereksiz ayrıntıymış, zayıfların zırvalığıymış gibi geliyordu. En ufak bir kararsızlık yaşamadan duygularına tam anlamıyla bağlanıyordu. Neşeli, dinamik, bazen güzelliği için kendisine kur yapılan hoş bir kadından başka bir şey olmadığına üzülen Rebecca her türlü hesabı kitabı, her türlü tepkisizliği reddeden bir coşkuyla serüvenimize balıklama daldı: Karı koca hayatı yaşamayı çok istediğini ileri sürüyordu; bu benim gözümde saçma bir ütopyaydı. Ne var ki bu, yoğun arzusunu çift olma durumuyla uzlaştırma isteği beni öylesine heyecanlandırıyordu ki, sonunda Rebecca'nın kendisinden çok bana olan tutkusunu sevmeye başladım. Demek ki uyumsuzluğumuzun tohumları daha o zamanlar yeşermeye başlamıştı.

O zamanlar beni çok etkileyen bir anlaşmazlık, uyum içinde süren birlikteliğimize ilk gölgeyi düşürdü. Kıvanç duyduğum son derece hareketli geçmişim şıpsevdi bir mizaca sahip olduğumu düşünen Rebecca'yı korkutmuştu. Bir akşam dostlardaydık; haksız yere –bunu ancak çok sonra anladım–, ev sahibesini ayartmak istediğimi düşünerek, davetlilerden biriyle gözümün önünde flört etmeye başladı. İçmişti, sarhoştu, ağzına geleni söylüyordu ve ilk kez olarak herkesin içinde bana olmadık hakaretler etti, oradakiler kulaklarını dört açmış büyük bir keyifle dinlemekteydiler. Onu bu halde hiç görmemiştim, bambaşka bir insan olup çıkmıştı. Böylece onda alışık olmadığım şeylerin kapısını aralamış oluyordu.

O züppeyi dudaklarından öpüyor, söylediği en ufak bir söze kırdıyor, açık saçık laflar ediyor, tüm kadehlerden içiyor, kafayı bulmuş, işi sonuna vardırmak için sıkıştırıp duran o ırz düşmanının kendisini okşamasına izin veriyordu. Ve onun bir başka erkeğe teslim olmuş gibi yaptığını görmek –hangi karanlık nedenle bilmiyorum ama bu olay beni hep büyüledi, bunun nedeni belki de aşkta ihanete her şeyin üstünde yer veriyor olmamdı–, onu böyle görmek sinirlerimi ve aklımı felç etti; hayal dünyam bu işe alkış tutuyor, rezalet merakım coşuyor, gururum ise başkaldırıyordu. Elbette büyük bir ustalıkla ilgilenmiyormuş gibi yaparak hiçbir şeyin fark edilmesine izin vermedim. Eğlence sabah saat beşte sona erdiğinde, Rebecca bir taksinin önünde ayakta, baştan çıkardığı herifi öpüp onun erkeksi tepkilerinin gücünü benimkilerle kıyaslayınca, intikam almaktan başka bir şey düşünmüyordum artık. Eve varır varmaz son bir kez seviştik ve ertesi gün, bir daha kendisini görmemeye kararlı olarak, soğuk bir biçimde ondan ayrıldım. Aradan iki gün geçti. Bana güç vermiş olan öfke yerini belli bir cesaretsizliğe bırakıyordu. Kendimi hakarete uğramış kabul ettiğimden, ilk adımı dünyada ben atmazdım. Rebecca bana elçi olarak bir kız arkadaşını gönderdi. Uzlaşmaya yanaşmak istemiyormuş gibi davrandım. Daha da iyisini yaptım: Çalıştığı kuaför salonunun –evim çalıştığı salona pek uzak değildi– önündeki bir kahvede rastladığım bir kızla boy gösterdim ve onu sokağın ortasında dudaklarından güzelce öptüm. Ertesi gün Rebecca kendisi beni aradı. Hıçkırıklar içinde evvelsi akşam olup bitenlerden dolayı için özür diledi. Sakindim, çok sevinçliydim ve ona artık kendisini görmek istemediğimi söyledim. Bir sonraki gün yeniden arayıp bir randevu vermemi rica etti. Onu karşımda aşağılanmış olarak görmekten fazlasıyla mutlu bir halde, küçümseyerek kabul ettim: Yastaymışçasına siyahlara bürünmüş bir halde çıkageldi ve bana neden öyle davrandığını açıkladı. İtiraf edeyim ki içtenliği, sesinin mütevazı hali içime işledi. Hatta onun bana bu kadar bağlı olmasından kıvanç bile duydum. Başkasında olsa beni korkutacak olan kararsız ve kırılgan bu hava onu son derece güzelleştiriyordu. Ne var ki yaptığı hakareti ona çok tuzluya ödetmeden pes etmek istemiyordum. Ne yaparsınız, ben

böyleyim, öper öpmez, hemen o anda pençe atacağım anı görürüm. Böylece ona yaz maceralarımı anlattım ve fiziksel olduğu kadar ahlâki kusurlarını da birer birer ayrıntılarıyla aktardım. Her sözcük onun irkilmesine yol açıyordu ve gözyaşları sel olup akıyordu. Yine de durumumdan pek emin olmadığımdan ılımlı bir gaddarlık gösterdim.

Hatasını neredeyse bir cinayet aşamasına yükselttiğim yalvarma ve beddua saatlerinden sonra onu bağrıma bastım ve her şeyin artık unutulduğu konusunda kendisine güvence verdim. Kasıtlı olarak zarar vermek amacıyla değil de, bir yanlış anlamanın ürünü olarak yaptığı şeyi bir daha asla yinelemeyeceği konusunda bana yemin etti. Gerçekte, beklenmedik tepkileriyle beni ürkütmüştü: Böylesine öngörülemez bir insana nasıl güvenilebilirdi? Onu nasıl sevdiğimi anlamıştım: Bana hakaret edişini bağışlayacak ölçüde – duygular arasında sadece gülünç düşme duygusuna sahip olan benim için hakaretlerin en ağırıydı bu. Aynı zamanda onun beni ne kadar sevdiğini de anlamıştım: Dizlerime kapanacak kadar. Her birimiz ötekinin direncini ölçmüş, her birimiz kendisiyle yüzleşmesini önlemeden karşıdakini dize getirmiştik: Başka kavgalar beklerken karşılıklı teslimiyetin güzel örneği. Bir deneme döneminden geçiyorduk ve çıkan bu ilk çatışma daha sonra olan her şeyin habercisiydi.

Korkmuştuk, işkencelere son vermek gerekiyordu, karşılıklı bir sözleşmenin tuzaklarıyla birbirimize bağlanmalıydık. Bu tartışmadan sonra "Seni seviyorum"a hazırdık. Bu itiraf iki hafta sonra Azizler Yortusu nedeniyle birkaç günlüğüne bir geziye gittiğimiz Provence yolunda bir bisiklet gezisi sırasında edildi. İtirafımı yaptığımda Rebecca neredeyse bisikletinden düşecekti. Ben de çok heyecanlıydım ve sanki hız itirafın ciddiliğini biraz gideriyormuşçasına bacaklarımın hareketini hızlandırıyordum. O derece ki Rebecca yanlış duymuş olmasından korkarak bana birkaç kez tekrar ettirdi. Böylece geri döndürülemez şey yapılmıştı: Ve doğal sonucu olarak "Sev beni" emrini beraberinde taşıyan "Seni seviyorum" itirafı bir kez yapıldıktan sonra artık geri alınamaz; borcu, tükenin-

ceye kadar silmek gerekir. Belirsizliği ortadan kaldırmıştık, bunun bedelini ödeyecektik.

Kötürüm birden durdu. Sarf ettiği gayretten gözleri çukura kaçmış, yanakları solmuştu.

–Sizi tiksindiriyorum, değil mi?

–Tiksinmek mi, hiç de değil.

–Evet tiksiniyorsunuz, itiraflarımı sizin gibi saygın bir turistin yüzüne fırlatıyor ve size şöyle diyorum: İşte, ben buyum.

–Sizi temin ederim ki...

–Kusura bakmayın, çok bitkinim. Geçmişi bu şekilde yeniden canlandırmak sinirlerimi ayağa kaldırdı. Yarın yine geleceğinizi umabilir miyim?

–Belki de gelirim, neden olmasın?

Kötürüm adamın uzdilli öfkesi gecenin ilerlemiş saatlerine kadar sürmüştü ve şaşkın bir halde ıssız koridorlardan kamarama döndüğümde saat sabahın üçüydü. Kapılar, hani şu boğuntunun beyaz bir parlaklık kazandığı uçsuz bucaksız kliniklerde olduğu gibi bitip tükenmeden birbirini izliyordu. Açık saçık olduğu kadar hüzünlü de olan bu itiraf beni üzmüş, neredeyse şoke etmişti; doğruyu söylemek gerekirse, bu hikâye ve onu bana duyurmak için uydurulmuş yöntemin zevksizliği beni peşinen uyarmalıydı. Bu kötürüm adama sadece saygımdan boyun eğmiştim. Bir an önce her şeyi Béatrice'e anlatmak ve ona akıl danışmak istiyordum, ne var ki uyuyordu. Ay ışığının beyazlığına bürünmüş kamaranın dinginliği beni sakinleştirdi. Eşimin memeleri, fırında pişmiş iki elmaydı. Başımı onlara yasladım. Son bir kez Franz'ın bu akşamki, sarışınları budalaca gözden düşürme çabasını düşündüm ve çarşafın sıcaklığında büzülerek, bu adamın kırgın, sağlıksız dünyasından uzak, sağlıklı ve genç oluşumuzdan mutluluk duyarak uykuya daldım.

İkinci gün:

Sulardan kurtarılan kedi. Gülünç sapıklar.

Uyanır uyanmaz Béatrice'e gece olup bitenleri aktardım. Rebecca ile görüşmeme gülümsedi ve birkaç önemsiz sözü küfür olarak almamamı rica etti. Franz bölümüne geldiğimde, daha bir ilgilenmiş göründü:

–Sana tam olarak ne anlattı?

–Sözcüklerle bana karısını tattırdı, onunla ilgili mahrem bilgiler verdi, sevişmelerinin lirik bir çözümlemesini yaptı.

–Bir yabancının sana yüreğini açmasından, seni hiç ilgilendirmeyen ayrıntılar vermesinden rahatsız olmadın mı?

–Adam neredeyse beni tutsak alıp zorla dinletti; farkındaysan biraz *Ebedi Koca*'nın* tarzını andırıyor. Hem sonra durmadan ken-

* Dostoyevski'nin, karısını baştan çıkarmaya çalışan bir kocanın ruhsal çözümlemesini yaptığı romanı: "Veçni muj" (1870). (ç.n.)

dini suçlamaktan, ezim ezim ezilmekten de geri kalmadı.

–Kendini bu kadar kötülediğine göre, gizlediği bir şeyler var demektir...

–Kötü alışkanlıkları olduğunu sanmıyorum, itiraf edeyim, bana daha çok duygusal biri gibi göründü. Bir daha gidip onu dinleyeceğimden emin değilim.

–Neden olmasın? Sana bir eğlence çıkmış olur, bir kötürüme yardım etmiş olursun ve anlattıklarını gelir bana aktarırsın.

Bu anlaşma ve en çok da benim neredeyse bir olay olarak gördüğüm şeyi Béatrice'in serinkanlılıkla karşılaması beni rahatlattı. Meğer ne safmışım, bu kadar basit bir şey karşısında paniğe kapılmışım!

Vakit henüz erkendi. Pupada yürüyorduk. Burası bir geminin en kadınsı kısmıdır, çünkü yuvarlaklığı bir bakıma popoyu çağrıştırır. Suyu dalgalandıran en ufak bir esinti yoktu, görünüşe bakılırsa hava bir önceki günkü gibi güzel olacaktı. Geminin sallanması, martı sesleri –kıyıların açıklarından gidiyorduk ve Napoli'yi şafak vakti geride bırakmıştık–, nihayet makinelerin neredeyse insanı uyuşturan homurtuları içimi karşı konulamaz bir neşeyle dolduruyordu. İnsanın sevdiği bir kadınla başını alıp gitmesi, göçebelik fantezisiyle duygusal cesareti birleştirmesi... Yaşamda bundan daha güzel ne vardır? Geçen her dakika bizi Asya'ya yaklaştırıyordu ve hiçbir şeyin henüz boşa çıkaramadığı hayal gücümüz bu uzak toprağı keyfince cıvıl cıvıl renklerle süsleyebiliyordu. Birden, katlanır şezlongların ortasındaki güneşlenme taraçasında yoga yapan bir adam gördük. Kazık gibi dimdik duruyordu, bir tayt, üstüne de bol bir gömlek giymişti. Bir mucize eseri geminin ek yerlerinde bitmiş bir çiçek gibi, sonsuz bir yavaşlıkla zor hareketler yapıyordu. İşini bitirir bitirmez yanına yaklaştık. Coşkusuzca karşıladı bizi. Gece Napoli'den binmişti. İtalyan vatandaşıydı, adı Marcello idi ve Fransızcayı düzgün konuşuyordu. Jimnastiğini yapmak için sabahın bu saatini ve bu yeri sevdiğini söylüyordu: "Gökyüzüne ayak basabildiğim tek an bu." Kısa bir konuşmamız oldu: Daha önce iki yıl kaldığı Hindistan'a gidiyordu, bu kez Bombay yakınında guruların eğitim gördüğü bir aşramda kalacaktı. Yine Hindistan konusunda,

oranın uzamda bir nokta değil, ama insan bilincinin bir düzeyi olduğunu söyledi ve bize bir yoksunluk ve tam bir alçakgönüllülük anlayışı içinde oraya gitmemizi salık verdi. Sözlerini büyük bir zevkle dinliyor, doymazlıkla kabulleniyordum. Bu fırsattan yararlanarak daha önce bu ülke hakkında okuduğum tüm kitapları hemen sayıp döküyordum. Kuşkucu bir tavırla bana bunların temel kitaplar olmadığını ve ne olursa olsun okumanın hiçbir işe yaramadığını söyledi. Peki ne yapmalıydı? Ayağa kalktı ve bize şöyle dedi:

–Rabindranath Tagor Tanrıdan kendisini, içine Müziğini doldurabileceği bir flüt haline getirmesini istiyordu. Onun ellerinde şekillenebilecek en iyi müzik aleti olmayı isteyelim sadece.

Dinle hiçbir ilgisi olmayan bu mekânda yersiz denilebilecek bu bilmecemsi sözleri ettikten sonra yanımızdan ayrıldı. Bir şey saçmalamış olmaktan korkuyordum. Béartice kıs kıs güldü:

–Bu gemide gerçekten aklına ne gelirse var: İngiliz lordu havalarına giren Hintli bir Sih, kendini peygamber sanan Napolili bir guru, kendini bir Rus romanında sanan bir kötürüm ve yollara düşmüş, maceracı geçinen iki öğretmen!

Öğlende yemek salonunun camlı bölmesinden, tertemiz beyaz örtülerin üstüne yansıyan şahane bir güneş giriyordu. Kıbrıs sorunu üzerine birbiriyle İngilizce laf yarıştıran bir grup Yunanlı ve Türk öğrenciyi saymayacak olursak salon sakindi. Bağırtılar aralarında bir kavga çıkacağını düşündürüyordu, ama mürettebattan biri araya girip onları ayırdı. Yemeği tam yarılamıştık ki Franz girdi içeri; tekerlekli sandalyeyi asık suratlı, soğuk bir hemşire görüntüsünde Rebecca sürüyordu. Bu onların ilk kez olarak insan içine çıkışlarıydı: Bu çiftin olağanüstü aykırılığının, kendi aksaklığı içinde, herkesin susmasına yol açan şaşırtıcı ve dondurucu bir yanı vardı. Felçli adam, içler acısı halinin ortaya dökülmesinden rahatsız olmuşçasına, aşağılanmışlık dolu bakışlarını önüne eğiyordu. Sandalyesine yığılmış, boynu gömleğinin alabildiğine geniş yakası içinde kaybolmuş haliyle öylesine kırılgan, öylesine küçülmüş bir havası vardı ki içgüdüsel bir acıma duygusuna kapıldığımı hissedip akşam onu hakir gördüğüme pişman oldum. Rebecca alaycı bir ta-

vırla bize selam verdi. Adam Béatrice'e elini uzattı:

–Karşınızda size seslenmekte olan bu hoş harabenin adı Franz.

–Harabe hiçbir zaman hoş değildir, diye onun sözünü kesti Rebecca.

Sonra bana dönerek ekledi:

–Galiba dün akşam sizi esir almış, öyle mi "Bay Öfkeli"? Size acıyorum, çünkü bu bir armağan değil.

Bu söz adamı, tıpkı sert olduğunu bildiği ama karşı çıkmadığı bir uyarı alan bir çocuk gibi yerinden sıçratmıştı. Gerçekten de zavallı bir adamdı, ne var ki, felaketin ortasında bile, bakışlarında bir hınzırlık parıltısı okunuyordu. Onun küçük düşürülüşüne tanık olmaktan utanıyordum, gelgelelim konuyu değiştirebilecek tek bir sözcük bile gelmiyordu aklıma.

–Didier'yi kendinize sırdaş edinmişsiniz, bu resmi bir durum mu? diye sordu Béatrice.

–Didier benimle bir anlaşma yaptı.

–Peki, karşılığında ona ne veriyorsunuz?

–Ruhsal durumlar telkin ediyorum, yetmez mi?

Rebecca yemeği bizimle yemiyordu, içlerinden gemi kaptanı ve Raj Tiwari'yi tanıdığım insanların bulunduğu bir başka masaya oturmuştu. Karısı uzaklaşır uzaklaşmaz Franz kendini toparladı ve birden keyfi yerine geldi, neredeyse neşelendi. O zaman şaka mı saldırı mı olduğunu tam olarak kestiremediğim, önümüzdeki dört gün boyunca ilişkilerimizin nereye varacağı konusunda ipuçları veren tuhaf bir konuşma başladı. Kötürüm adam bize İstanbul'a neden gittiklerini açıkladı: Hani şu Çin Halk Cumhuriyeti'nin en büyük uzmanlarının geleceği Dünya Akupunktur Kongresi'nde durumuna bir çare bulunabileceğini umuyordu. Béatrice'e aşırı bir yakınlık gösteriyordu, çekiciliğine ve güzelliğine övgüler yağdırıyordu. Ne tuhaf, oysa dün bana sarışın kadınlardan tiksindiğini söylemişti. Ne var ki iki iltifat arasında, bir fırsatını bulup pençelerini çıkarmanın yolunu da buluyordu. Karısı tarafından herkesin içinde aşağılanmanın acısını bizden çıkarmak istermiş gibi bir hali vardı. Sözlerini haklı göstermek için durumunu ustalıkla kullanarak, her tatlı sözün ardından anında o sözün anlamını değiştiren hınç dolu

bir başka söz ekliyordu. Tatlı dillilikle kötü niyetliliği harmanlayıp öyle hızlı konuşuyordu ki şu ya da bu şekilde bir yanıt vermek için seçim yapacak zaman bulamıyorduk. Bize şöyle soruyordu:

–Nasıl tanıştınız?

Béatrice tüm temiz yürekliliğiyle, sakınmadan ona yanıt veriyordu:

–Sorbonne'un kütüphanesinde, Didier lise öğretmenliği tezini hazırlıyordu, bense mastır yapıyordum.

–Tanışma için hayli klasik bir durum, ama tabii öğretmenler için bundan daha orijinali de beklenemez.

Ona bakılırsa tehlikelerin en beteriyle karşı karşıyaydık ve bir uçurumun kenarında yürüyorduk. Bunu şöyle doğruluyordu:

–İlişkinizde bir şey, belki de belli bir sevinç birlikte olduğunuz sürece hiçbir şeye, hiç kimseye ihtiyacınız olmadığını söylüyor.

Gönül okşayıcı bu saptamayı hemen düzeltiyordu:

–Aşkın her şekli, ne kadar uyumlu olursa olsun, içinde bir dram ya da gizli bir kaba güldürü barındırır. Ve en namuslu insanın yapısında her zaman iğrenç bir varlığa dönüşüverme eğilimi vardır. Fakat endişelenmeyin: Bana çok bilge, hatta çağın gerisinde kalmış bir çift gibi göründünüz. Gri bir takım elbisenin üzerindeki siyah bir kravat kadar birbirinize yakışıyorsunuz. Bunu kötü anlamda söylemiyorum, günümüzde eskiye dönüş moda.

Ya da benim sözde bir sadakatsizliğim üstüne ima bombardımanına tutuyordu bizi:

–Sizin gibi bir eşi olan bu pis çapkının (başıyla beni işaret ediyordu) başka kadına asla bakmaması gerekiyordu.

–Kimseye baktığı yok ve o ancak benim kollarımda çapkınlaşır, diye itiraz ediyordu Béatrice.

Onun rahatlığını alkışlıyordum, ama Franz yenilmeye asla yanaşmıyordu: Küçük dokundurmalarla ya da ustalıkla yönelttiği sorularla yaşantımızın darlığına, projelerimizin nahifliğine oklar fırlatıyordu. Daha sonra bize karısının öğle yemeğini bizimle yemediğini, çünkü gemideki subaylar arasında etrafında pervane olan biri olduğunu açıkladı.

–Çok büyük bir sükseye sahip, erkekler etrafına sinek gibi üşü-

şüyor. Siz Béatrice, nasıl oluyor da bu gemideki erkekler dizlerinize kapanmıyorlar?

Kadıncağız öylesine sarardı ki masadan kalkacak sandım.

–Bilmem, dedi sonunda, herhalde onları sizin karınız kadar büyülemiyorum.

Sonunda, art arda gelen bu iğnelemeler beni sinirlendirmeye başlamıştı. Bunların önemsiz olduğu düşünülebilirdi; ne de olsa her gün, birtakım yabancılar ortada gözle görülür hiçbir neden yokken insanı tahrik ediyorlardı. Ne var ki Rebecca'nın bizim masamızda olmamasının bana verdiği sıkıntı açıklanabilir türden değildi. Neden Béatrice değil de o, mürettebatın gözdesi oldu, diyordum içimden. Ve Tiwari dün akşam karımın etrafında dört dönüyordu da şimdi Franz'ın karısı için neden onu yüzüstü bırakmıştı? Benim karım, kimsenin yüzüne bakmadığı bir kadın mıydı?

Kötürüm adamın gözünde hiçbir şey güzel değildi ve bir rahibin müminlere mayasız ekmek dağıtışı gibi ihtarlar, iyi hal kâğıtları dağıtıyordu. Béatrice ile beni ıcığımızı cıcığımızı çıkarıncaya kadar incelemeyi bitirince bu kez de yolculuğumuza saldırdı:

–Hindistan modasının üzerinden on yıldan fazla bir süre geçtikten sonra bu ülkeye gitmek ne tuhaf düşünce. Tamamen konudan habersiz olduğunuzu biliyor musunuz? Doğu'ya yolculuk mahkûm edilmiş bir davranış.

–Modası belki geçti, diye itiraz ettim soğukça. Ama Hindistan hâlâ yerinde duruyor ve benim gözümde çekiciliğinden hiçbir şey kaybetmedi.

–Kabalığımı bağışlayın dostum, ama Asya'nın adını anar anmaz meleksi havalara girmeyi bırakın; siz henüz bu tür yolculuklar konusunda toysunuz, döndüğünüzde başkaları gibi olacaksınız. Hevesinizi kırmak istemezdim ama bırakın da birkaç hikâye anlatayım. Üç yıl önce Rebecca ile Bombay'daydık. Hindistan'ın en büyük saraylarından biri olan Tac Mahal'den çıkıyor ve oradan pek de uzak olmayan Moğol minyatürleri müzesine doğru gidiyorduk. Bir kavşakta bir aylak kalabalığı fark ettik. Bir kaza mı olmuştu, bir Hint fakiri ya da yılan oynatıcısı gösteri mi yapıyordu? Durduk. Halka oluşturmuş kalabalığın arasında bir kadın kucağında tiz çığlıklar

atan bir bebek taşıyordu. Dilenmekteydi. Çocuğun gözleri sıkı sıkı bir bantla bağlanmıştı. Bebeğim hasta, dedi kadın zayıf bir İngilizceyle ve elini bize doğru uzattı. Doktor olduğumu söyleyip çocuğun nesi olduğunu sordum. Kadın hiçbir şey söylemedi. Israr ettim: Ben doktorum, bırakın bir muayene edeyim, bakalım nesi varmış, ben buraya sizlere yardım etmek için geldim. Kadın görünüşe bakılırsa dayanılmaz acılar içinde ciyak ciyak bağıran bebeği bana vermeyi şiddetle reddetti. Kalabalık anneye hakaret etmeye başladı, o zaman bebeği kadının kucağından kaptım, gözündeki bandı çıkardım: Göz çukurlarına yerleştirilen iki hamamböceği kıskaçları ve tırnaklarıyla çocuğun gözkapaklarını kemire kemire kanlar içinde bırakmıştı. Öfkelenen kadın zavallı çocuğu kollarımda bırakıp kaçtı.

Çatalımı tabağa bıraktım. Franz iğrenç hikâyesinin üzerimizde yarattığı etkinin tadını çıkararak yüzümüze bakıyordu; zaman zaman da hıçkırık mı kahkaha mı olduğu anlaşılmayan homurtular çıkarıyordu. Kendini ilk toparlayan Béatrice oldu:

–Sanırım, bu hikâyeyi daha önce duymuştum. Dedikodulara bayılırmış gibi bir haliniz var.

–Hayır, diye haykırdı Franz, ben sadece sizin gözünüzü açmak istiyorum. Tinsellikten uyuştuğu söylenen şu ünlü Hindu halkı, toplumsal sınıfların en üst basamağından en alt basamağına varıncaya dek adamakıllı kokuşmuş: Brahmanından paryasına, bakanından dilencisine kadar açgözlülükte birbirlerinden aşağı kalmazlar; müzik, her tarafta size eşlik eden ağlamaklı Hint müziği, bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz: Bakchich, Sir, give me bakchich.*

Ardından birkaç hikâye daha anlattı, hepsi de ilki kadar iğrenç şeylerdi: Bu marazi birikim iştahımızı kesmişti.

–Bilgilerinizi çöplüklerden çıkarıyorsunuz, dedim. Midem bulanmıştı.

–Ah! Ne de saf ve hoş insanlarsınız siz! Gerçekten de sizin gibi enayilerle karşılaşmak için bu tür gemi bozuntularına binmek gerekiyor. Anlamıyorum doğrusu, Doğu dendi mi adeta bir kadın vücuduna yumulur gibi atılıyorsunuz hemen. İyi de, orada ne arıyor-

* Bahşiş, bayım, bana bahşiş verin. (y.h.n.)

sunuz Tanrı aşkına? Paçavralar içindeki insanlardan oluşmuş bu bataklıkta işiniz ne?

Dilimin ucuna gelen sözü yuttum ve elimden geldiğince törensel bir şekilde şöyle dedim:

–Hindistan'da Avrupa'da kaybettiğimiz şeyi arayacağım: Varlık'ın vatanını. Oraya tıpkı öze gider gibi gidiyorum: Anlamsız ve kutsallığa saygısı olmayan bir yaşamdan yorgun düştüm...

–Kısacası, Hindistan sizin için kutsal bir mekân olacak...

Onu etkilediğimi sanarak tumturaklı bir şekilde şöyle dedim:

–Öyle de diyebilirsiniz. Hem, şuna da inanıyorum, böyle bir ülkenin sunduğu büyük anların coşku verici düzeyinde tutunmak herkese kısmet olmaz.

–Siz önce deniz düzeyinde tutunun, diye dalga geçti kötürüm adam, bu sizi saçmalamaktan alıkoyar. Şahsen beni, ancak tek bir neden bir yolculuğa sürüklerdi: Otuz yıl Fransa'da yaşadıktan sonra en belli başlı çiçeklerin ve ağaçların adlarını bile bilmiyorum. Fakat, sizi etkilemek istemiyorum, sizi seçiminizden caydırma hakkına sahip değilim. Takılıyordum tabii: Herkes iyi bilir ki Doğu, Batılıların kafasında yeşeren yanlış anlamalar toplamıdır. Zaten, insanlar turistlerin nesine kızıyor, anlamıyorum; can çekişmekte olan yerlere bir canlılık katıyorlar; onlar olsa olsa, uğradıkları aylarda canlanan ve daha sonra yeni baştan uyuşukluk hallerine dönen acınacak ülkelerin hayat kaynağıdır. Eğer kültürleri katlediyorlarsa, bu o kültürlerin ölmeye hazır olduğunu gösterir. Hadi, kuşkusuz anlaşılmaz, ama nedenlerini er geç keşfetmekten geri kalmayacağımız bir sempatiyle size ve eşinize bağlandığımı hissediyorum.

Bu dostluk gösterilerinden sonra, bir insana nasıl kızabilir ya da onunla çekişebilirdim ki? Oysa kendisinden sakınmam için birçok nedenim vardı. Hindistan'a giderken şu duyguları yaşıyordum: İnsanları etkileyeceğimden emindim ve anlaşılmamaktan korkuyordum. Kendi kendime güzel cümleler kuracağıma söz veriyordum, alıntıları, sırf garipliklerinin bile beni onurlandıracağını umduğum tuhaf olayları gözden geçiriyordum. Ve bu kötürüm adam, kalkmış, benim izlenimlerimi çalıyordu! Karalamalarının üzerimde nasıl bir etki yaptığını ölçemiyordum. Doğu hayali henüz çatlamış değildi,

ama yanılmanın gerçekleştiği anı, sapmanın meydana geldiği noktayı tam olarak belirleyemeden şimdiden kendimi yol değiştirmiş hissediyordum. Alınganlık göstermekle iyi etmemiştim ve ısırmaktan geri kalmamıştı. Beni nelerin sinirlendireceğini nasıl keşfetmişti acaba? Bu kadar kolayca nüfuz edilebilir hale geldiğim için kendime kızgındım. Bu olaylar üzerine Rebecca Franz'ı götürmek üzere yeniden yanımıza geldi. Soğuk bir sesle ve tıpkı bir uşağa seslenir gibi yanıt beklemeden ona seslendi.

–Umarım temcit pilavı gibi yineleyip durduğu şeylerle canınızı fazla sıkmamıştır? Bacakları ağzında. İnsan yürüyemeyince öyle oluyor.

Kocası yeni baştan suç işlemiş bir öğrenciye, sahibinin her isteğini yerine getirmeye hazır cine dönmüştü. Ama boş sözlerine coşkulu el kol hareketleri de katarak konuşmasını sürdürüyordu. Ve attığı nutukları her ne kadar yarım kulak dinliyorsak da bu gudubet ve uğursuz görünümlü koca pelikan saçmalamakta ayak diriyordu. Başkaları nasıl içkiyle sarhoş oluyorsa, o da sözcüklerle sarhoş oluyordu adeta. Onu böyle karısıyla bir arada görünce insanın içinde birlikteliklerinin garipliği konusunda özel bir kuşku doğuyordu ve mahremiyetlerine daha fazla girdikçe bu duygu bende daha da artacaktı. O nutuk atıp dururken Rebecca da, tanımlamak için "sinsi-"den uygun bir söz bulamayacağım bir gülümsemeyle bizi süzüyordu. Yüzüne doğrudan bakmaya cesaret edemeden kaçamak bakışlarla kendisini izliyordum. Henüz görememiş olduğum bir yırtıcı kadın yanı vardı. Dün karşısında aptallaşmış, sıkılmıştım. En iyisi onu bir daha görmemeliydim, bir daha gelip de varlığıyla bana nasıl da uygunsuz davranmış olduğumu anımsatmamalıydı. Zaten o anda bana, Franz'ın evvelsi akşam çizdiği görkemli portreden çok farklı, gayet sıradan göründü ve bu beni rahatlattı.

–Neyse ki dört kişiyiz, üç değil, diye haykırdı kötürüm adam; başında bir eşek başlığı ve boynuzlarla görünmesi gereken gülünç teslis!

Bunu aramızda herhangi bir dayanışma yaratmaya çalışıyormuş gibi bana bakarak söylemişti ve kendimi sarsılmış hissettim.

Tam o anda Rebecca kocasının yere düşen peçetesini almak için

eğildi ve masanın altından elimi sıktı. Kımıldamadan, elimi sıkmasına elini sıkarak karşılık vermeden, öylece donup kaldım. Bu elin ne kadar böyle kaldığını bilmiyorum, çünkü elimi sıktığı bu birkaç saniye esnasında zaman bana askıya alınmış ve salonun havası kadar kıpırtısız göründü. Doğrulduğunda sadece şöyle söyledi:

–Hadi bakalım geveze bunak, bu sevimli çifti rahatsız etmeyi bırak artık, senin saçmalıklarını dinlemektense yapacakları daha iyi şeyler var.

Bu cümleyi söylemiş olmak yüzünde ani bir neşe patlamasına neden oldu. Bizi bir portmantonun iki askısı gibi yakalamanın sonsuz keyfini çıkarıyordu. En azından hüznümün bana dayattığı şey de buydu.

–"Sevimli çift" kendini hiç de rahatsız edilmiş hissetmiyor, diye yeniden konuşmaya başladı Béatrice ve yanıtının beceriksizliği onun da tıpkı benim gibi alınmış olduğunu ortaya koyuyordu.

Kötürüm adamla karısı gidince, patlayıverdim: Bizden farklı olarak iki üç ülke daha tanımış olan ve bunu bir üstünlük gerekçesi gibi kullanmaktan geri kalmayan şu insanlardan gına getirmiştim. Béatrice beni yatıştırdı; ona göre herkesin kendince nedenleri vardı; Franz'ı gıcık buluyordu, ama sakatlığını göz ardı etmemek gerekiyordu. Karısına gelince, kocasının cehennem azabı ona acı veriyor olmalıydı. Gerçekte bana üzüntü veren şey ise, herkesin daha önce gördüğü bir ülkeye gitmek ve özgün olma ayrıcalığını kaybetmekti.

–Hayır Béatrice, bu bir gurur sorunu değil. Benim için o başka bir Doğu, sözcüğün anlamı belki boş, ama sırf adının anılması bile içinde bir hayranlığın çekiciliğini, bir mucizenin güzelliğini barındırıyor. Asya'daki her devlet modernleşse, Avrupa'ya ayak uydursa bile, dünyamızın öbür yanı olan yürekteki bu Doğu hiçbir zaman sönmeyecek. Şurası ya da burası diye herhangi bir yere indirgenmemiş olan ölümsüz Doğu tarihin gelgeç heveslerinin oyuncağı olmuyor ve sadece coşkunun öfkeli insanlara özgü şu gizli işbirliğini kamçılıyor...

–Bunu Franz'a neden söylemedin?

–Çünkü ben bir dangalakla tartışmam. Hem bırakayım da adam-

cağız haklı çıkmanın mutluluğunu tatsın!

Uğradığım düş kırıklığı içinde, Asya düşümün alaya alındığını görmenin kızgınlığı ve Rebecca'nın bende yarattığı öfke birbirine karışıyordu. Bir başkasının efsane haline getirdiği bir kadının imgesi insanın kafasını nasıl meşgul edebilirse bu soğuk, kışkırtıcı kız da benim kafamı öyle meşgul ediyordu. Ve bu aracı, aramızda engel oluşturmak bir yana kızın benim gözümdeki değerini kat kat artırıyordu. Kız etten kemikten olsa da beni sinirlendiren şuydu: Hayali kişi bana yeterdi. Fakat masanın altından elimi sıkmak da ne oluyordu?

Bir saat sonra Raj Tiwari'nin eşliğinde gemimizin kayıt limanı Mestre'den taksiyle Venedik'e geliyorduk. *Truva* gece saat 23 sularında hareket edeceğine göre önümüzde çok uzun bir öğleden sonra vardı. Hava muhteşemdi, bu güzelliği sadece açık denizden iyot kokusu getiren bir esinti hafifçe bozuyordu. Turistlerin sayısı pek kalabalık değildi; Tiwari, bazilikayı ve Dukalar Sarayı'nı gezmek için Rialto'da bizden ayrıldı ve daha sonra Florian adlı kafede buluşmayı kararlaştırdık. On iki yaşımdan beri buraya gelmemiştim: Yıpranmış bir kent, bir müze-kent bulacağımı umarken, gençliğin kendisini keşfediyordum, hayal meyal görülmüş bir cennet ve mükemmel bir çılgınlıkla karşı karşıya olma duygusu üzüntümü azaltı. Yolculuğumuz burada başlıyordu; Venedik'te şimdiden Asya'da bulunuyorduk, daha yere ayağımızı bile basmamış, sadece tekne değiştirmiştik!

Béatrice ile ben, sevgiyle birbirimize sarılmış, kendinden geçmiş kimselerin şu ateşli çocuksuluğu içinde, geçmiş yüzyıllarda Venedik'in, karnavalları ve uykusuz geçen uzun keyif geceleriyle son derece neşeli bir kent olduğundan söz ediyor; özellikle her yerde hazır ve nazır olan suya, sıvı sokaklara, karaya kurulmuş konutlarla yüzer konutların ustalıklı bir biçimde iç içe geçmesine övgüler düzüyor; işi Venedik'te insanın akşam yatağına yattığında sallanıp duracağını ve düşmemek için bağlanması gerektiğini düşünmeye kadar vardırıyorduk. Ve böylece, kenti dolduran sayısız bahçedeki kuş seslerinin, sürekli çalıp duran kilise çanlarının kendi düzenlilikleriyle insanı yatıştıran gürültüleri arasında, büyülenmiş bir

halde geziniyorduk. Béatrice bu âşıklar kentinin büyüsüne kapılmış, bana ortak yaşamımızın ilk yılını anımsatıyordu. Nasıl olmuştu da onu sevmiştim? Bunu şöyle açıklamak mümkündü: Güzeldi, kültürlüydü ve yazılı metinler konusunda aynı ilgiyi paylaşıyorduk. Çocuğumuz yoktu ama Asya'dan döndüğümüzde bir çocuk yapmayı planlıyorduk. Birlikteliğimiz basit ve sağlam ilkeler üzerinde temellenmişti. Ayrılmaktan nefret ettiğimiz için bağlılığı seçmiş ve olası ve reddedilmiş yaşantılar gibi, serüvenleri de elimizin tersiyle itmiştik, hepsi önemsizdi bizim için. Kendimi rahatsız hissetmiyordum: Hovardalığı her zaman bir dengesizlik kanıtı olarak gördüm ve bu bizi birtakım bayağılıklardan, orta yol bulmalardan, araları bozuk karı kocaların kıvırdıkları yalanlardan koruyordu. Nikâhsız bir karı koca hayatı kurduğumuz halde burjuva zinalarına duyduğumuz tepkiden dolayı birbirimize sadık kalıyorduk. Birtakım rahatsızlıklara yol açtığını kabul ederek evlenmeye yanaşmamıştık. Ve Venedik nasıl da haklı çıkarıyordu bizi!

Issız bir meydana vardığımızda, gürültüler birden diniverdi. Çok hafif, neredeyse endişe verici bir hüzün her nesnenin üzerine ölü bir ışık, kış güneşinin şu sarı ve solgun ışığını yaymaktaydı. Her yan öylesine sessizdi ki kendi ayak seslerimizin bile bu sessizliği bozmasından çekiniyorduk.

–Şu sessizliği dinle, suçortaklarının ve âşıkların suskunluğu bu, hani şu büyük fırtınalardan önce görülen suskunluk.

Daha sözümü bitirmeme kalmamıştı ki bu gürültülü hareketsizlikten bir felaket çığlığı yükseliverdi. Önce bir bebek ağlaması sandım. Ama ısrarla yinelenişi ve sürelerinin kısalığı çığlıkların hiç kuşkusuz bir hayvandan geldiğini gösteriyordu. Bu iniltiler yönünde ilerledik: Academia Köprüsü'nden geliyorlardı. Rengârenk atkılara sarınmış bir yığın sokak çocuğu ve yumurcak köprünün korkuluğuna abanmış parmaklarıyla birbirlerine Büyük Kanal'ı gösteriyorlardı. İlgilerinin üzerinde toplandığı şeyi sonunda fark ettim: Minnacık bir kara kedi suya düşmüştü ve boğulmamak için çırpınıp duruyordu. Ne zaman bir motorlu kayık ya da bir *vaporetto** geçecek olsa hayvan su yutuyor ve çığlıkları boğazına tıkanıp kalı-

* *Vaporetto*: Venedik'te kanallarda hizmet veren küçük yolcu vapuru. (ç.n.)

yordu. Boğulduğunu düşündüğümüz her seferinde, küçük kara kedi ısrarla direniyor ve sızlanmalı çığlıklarına yeniden başlıyordu. Bu yavru kedide şaşırtıcı bir inat vardı: Yardım istemiyor, kolay kolay yakanızı sıyıramayacağınız bir emir veriyordu. Kaygısız bir İtalya'nın romantik havası içinde, vurdumduymazlığa tepki gösteren bir varlığın sesiydi bu, insanların da yalnız oldukları bir dünyada unutulmuş bir hayvanın korkunç yalnızlığıydı. Kıyıya yaklaşmaya ve sıçramaya kalkıştığında yosunların nemi hamlelerinin başarıya ulaşmasına engel oluyor ve yeniden suya düşüyordu. Suyun yüzünde bir sonuca ulaşmayan daireler çiziyor, çabucak bitkin düşüyordu. Uzaklaştıkça, kısa süreli sıçramaları bir mucizeymiş, bir daha yapılması olanaksız tamamen tesadüfi bir başarıymış gibi görünüyordu. Küçük bir aylak topluluğu bu kazayı seyretmek için toplanmıştı: Kedi yavrusunun kurtarılması sadece su yoluyla mümkündü. Yanaşılmaz bu karaya ise ancak özel bir bahçeden geçilebiliyordu; ne var ki motorlarının gürültüsünden hiçbir şey duyamayan kayıkçılar kedinin çığlıklarını işitmiyorlardı. Kaygıdan, herkesin boğazına bir yumru oturmuştu, çünkü yavru kedi o kadar küçülmüştü ki onu yazgısıyla baş başa bırakmaktan başka çare kalmıyor gibiydi. Hiç kuşku yok ki kaybolmuştu: Can çekişmesine seyirci kalıyorduk biz de.

O zaman genel edilgenlik karşısında ve bir vicdan azabı gibi beni çileden çıkaran bu bağırtıyı susturmak için boğulan kedinin yardımına koştum. Bununla birlikte benim gözüpeklikle falan uzaktan yakından ilgim yoktur. Köprünün, şişe kırıklarından geçilmeyen kemer altına indim, korkuluğa tırmandım ve adı geçen bahçenin parmaklıklarını karşımda buldum. Bir tabelada buranın o anda kapalı olan (bir cumartesi günüydü) İsviçre Büyükelçiliği olduğu belirtiliyordu. Kazığa çakılıp kalma riskini göze alarak iki kazığın arasından süzülerek bu bölmeyi aştım. Tutuklanabilir, hatta hapse de atılabilirdim: Kedinin ölümünün özel mülkiyeti koruma yasasından önemli olduğunu düşünüyordum ve nahifçe içimden, İsviçre gibi tarafsız bir ülke, ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olan bir hayvana yardım eden bir insanı yargılayamaz diyordum. Hem sonra gizliden gizliye karımı etkilemeyi arzulamıyor muydum acaba?

Kararımda bir böbürlenme payı yok muydu? Kısa bir süre sonra Büyük Kanal'ın içinde, kazıklar üzerine oturtulmuş ahşap bir çıkıntıdan ibaret, büyükelçiliğin dubalı köprüsüne ulaştım. Kediye sesleniyor, ona elimi uzatıyordum: Hayvan dehşet içinde kendinden geçmiş, ters yöne gidiyordu, öteki erkek kedilerin kısılmış seslerinin karıştığı cırlak bağırtılar eşliğinde uzaklaşıp gidecekti. Daha fazlasını yapamazdım ve hedefe bu kadar yaklaşmışken başarılı olamayışıma çok kızıyordum. Karadan bakıldığında, kıyıların üstünde mermerlerin güneşe özgü yaşamıyla pırıl pırıl parlayan durgun ve kokuşmuş su neredeyse çamur gibi bir kıvam kazanıyordu. Bu sıvı caddeden dalga dalga çürüme kokuları yayılıyordu, sarayların ve malikânelerin ihtişamı altında hiçbir şekilde görünmeyen, sualtında kalmış bir şey çürümekteydi. Olduğum yerden bir duvarın üstüne İtalyanca olarak kazınmış bir yazı okudum: "Geçmiş çok fazla, şu an yetersiz, gelecek hiç yok." Pislik yüklü bu yağlı akıntı, çırpınıp duran tüy ve bıyıktan ibaret bu cırlak kedi yavrusunu kendisinden çekip alamayacağım konusunda bahse giriyor gibiydi. Köprüden geçenler beni cesaretlendirmeye çalışıyorlardı: Kedi benden bir kol boyu uzaktaydı, ama sesimin en yumuşak tonuyla seslendiğim halde çağrılarıma hâlâ boyun eğmiyordu. Olanaklar el verdiğince kolumu uzatmaya çalışıyordum: Ayağımın altındaki bir yosun kaymama yol açtı ve alık gibi ben de suyu boylayıverdim. Dondurucu soğuk giysilerimin içine işledi, tir tir titriyordum. Su yuttum, tükürdüm, silkindim. Sanırım, kentin bu küflü öteki yüzünde debelenmektense boğulmak daha uygun göründü bana. Ne yani! Aleni haksızlıklar insanlığın yüreğini paralıyordu, milyonlarca çocuk açlıktan ölüyordu, bu kent benden on iki yüzyıl önce var olmuştu ve ben bir kedi yavrusu için hayatımı tehlikeye atıyordum! Bu korkunç oransızlık beni dehşete düşürdü ve birden kendimi gülünç duruma düşmüş aşırı özverili bir insan, saçma bir davanın şanssız şövalyesi olarak gördüm. O anda lağım kokulu kanalda utançtan boğulup gitmemi önleyen sanırım, yalnızca korku oldu.

İki kulaçta cırlak yavruyu kapıp dubalı köprünün üzerine fırlattım, ardından da kendim çıktım. Başımın üstünde bir alkış tufanı yükseldi. Onaylandığımı görmek özsaygımı yatıştırdı. Donmuş-

tum, kediyi ters çevirdim, zavallıcık yuttuğu suyu bir tulum gibi tekrar dışarı boşalttı. O artık kedi olmaktan çıkmıştı; daha çok bir hamuru, zorlanmış bir kalbin atış ritmiyle hareket eden su çekmiş bir süngeri andırıyordu. Kasları kasılıp kalmış, tırnaklar ve dişler dışarı fırlamış, elektrik şokuna girmiş gibi sarsılıp duruyor, miyavlamayı ve yaşadığı felaket basit bir boğulma tehlikesinin çok ötesindeymiş, telafisi mümkün olmayan, onulmaz, dayanılmaz bir acı çekiyormuş gibi debelenmeyi sürdürüyordu. Sokağa döner dönmez Béatrice boynuma sarıldı, eşarbını çözüp inleyip duran yavruyu sarmaladı. Onu tedavi etmek, belki de alıp götürmek isterdim; Béatrice karşı çıktı, onu yanımıza almamız söz konusu olamazdı, *Truva* gemisinde hayvan bulundurmak yasaktı. Zaten kendisinin de kedilere alerjisi vardı. Yapılacak tek şey onu köprünün bir kemerinin altını kendilerine mesken seçmiş olan sokak kedileri topluluğunun arasına katmaktı, onlar bakardı ona. Kazazede kedi iç paralayan ağlamasını sürdürüyordu ve sızlanmalı sesi, ben ısınayım diye bir an evvel sıcak sıcak bir fincan çikolata içmek için Florian'a doğru yola koyulduğumuzda uzunca bir süre bizi takip etti. Tuhaf bir duyarlılıkla doluydum ve neredeyse yavruyu yanımızda götürmek için eşimi yumuşatamayışıma üzülüyordum. Raj Tiwari kafedeydi ve alaycı, küstah havasına karşın büyük başarımın her ayrıntısını ona anlatmaktan kendimi alıkoyamadım. Belki de gerektiğinden fazla coşmuş, söylev çekiyordum:

– Venedik efsanesini boşa çıkardık. Başkalarının ölümü kutladığı yerde biz hayat verdik. Ve dönüşte tükenmez hazinelerine mütevazı bir katkı olarak bu kentle ilgili anılarımı yazacağım.

Akşamüzeri giysilerim kurumuştu, denizin sedefli ışığının yansıdığı Esclavons rıhtımını arşınlıyorduk ki birden güneş Lido'nun üstünde toplanan bulutlarla örtüldü. Kubbeler, mermerler, katedraller, altın yaldızlar bir anda sönüverdi, bu sırada su da kurşuni mor bir renk alıyordu. Gökyüzü karardı, vakitsiz bir anda gece iniverdi. Ani ürpertiler, kabararak öfkeyle gerilen Büyük Kanal'ın sırılsıklam kürkünü diken diken ediyordu. Isırıcı, soğuk bir rüzgâr kanımızı dondurdu. Birkaç dakika içinde sakinlerinin tamamen boşalttıkları San Marco Alanı, buz kesmiş parke taşları üzerine düşen karla-

rın oluşturduğu bir ağ tarafından karelere ayrıldı. Soğuktan titreyen Venedik, denize gömülmek yerine yukarıdan gelen bir beyazlık okyanusunda boğuluyordu, kış uykusuna gömülmekteydi Venedik.

Gemiye dönmeyi kararlaştırdık: Béatrice'in görüşüne karşı çıkarak sulardan kurtulmuş kediyi son bir kez daha görmekte ısrar ettim. Serpiştirmekte olan kar taneleri arasında koşturup durarak, birbirimize kartopları fırlatarak hızlı adımlarla yürüyorduk. Gondollar birkaç cenaze törenine eşlik etmek üzere pamuk kaplı kanalda kayan siyah salyangozları andırıyordu. Çatıların üzerini gümüş rengi hafif bir halıyla örten kar, alanlar ve sokaklara gecenin sessizliğini yoğunlaştıran uçsuz bucaksız yumuşak bir örtü yayıyordu. Bu sessizliği bozan sadece suda eriyen kar tanelerinin sesiydi. Academia Köprüsü'nün kemeri karanlıkta görünmüyordu. Çakmak yaktım; bir grup yırtıcı hayvan ateşi görünce sanki kendilerini sofradan kovmuşum gibi suratları bir karış, kaçışıverdi. Boşalttıkları yerde gözüme ilk ilişen buruşuk bir yün yığını, Béatrice'in eşarbının kıvrımları oldu; biraz ötede karnı havada küçük bir hayvan ölüsü yatıyordu –önce bir deri çanta sandım–, yarısı parçalanmış arka kısmı bir kan gölü içindeydi. Parmaklarımın altında, büyük bir esneklikle kendini saldı: Onu ışığa götürdüm, şu bizim kedi yavrusuydu; hafifçe dışarı çıkmış pembe dili, tarak dişlerini andıran dişlerini açığa çıkarıyordu. Yüzü anlatılmaz bir dehşet ifadesiyle çarpılmıştı. Eşarba sarıp suya bıraktım.

Béatrice beni avutmak için sözcükler bulmaya çalıştı ama inceliğinden dolayı ona hiç de minnet duymadım. Tehlikeli bir ses bana operasyonun onun hatası yüzünden başarısızlığa uğradığını fısıldıyordu. Onun şu aptalca kedi fobisi olmasa yavru kedi şu anda yaşıyor olacaktı. Özür dilemesi boşunaydı, hiçbir hafifletici neden bulamıyordum. Gemiye dönünce tuz tadındaki karı solumak için tek başıma pupaya gittim. Soğuğa karşın merdivenleri ve güverteleri arşınlayarak, sevgilimi ve güzel düşler ile en kötü uyanışlar kenti Venedik'i aynı şekilde lanetleyerek dikkatli bir gece nöbeti tutmaya karar verdim. Düş kırıklığına uğramış ve yılmış bir halde, orda burda seçilemeyen gemilerin, hareket halindeki ışıkların bulunduğu, gürültüleri bastıran kar tanelerinin solgun büyüsü altında boğul-

muş limana bakarak tebelleş olan kuruntular pahasına uzun süre orada hareketsiz kaldım. Sıradan bir ayrıntıyı süsleyip püsleyerek bir olaya, neredeyse bir meydan okumaya dönüştürüşüme fena halde bozuluyordum. Tam bu marazi düşler içinde perişan bir haldeydim ki bir el omzuma sertçe vurdu: Bir denizciydi. Yarım saattir beni arıyordu, Franz'ın bana bir mesajı vardı, mesaj şöyleydi:

"Bugün öğleden sonra yaşadığınız kötü olayı Béatrice'ten öğrendim. İnanın bütün kalbimle üzüldüm ve teselli etmek için sizi kamarama davet ediyorum. Hikâyemin kalan kısmını da dinlersiniz."

İçinde bulunduğum bu çöküntü anında her türlü öneri bana uyardı: İşimin gücümün olmayışı, Béatrice ile yüz yüze gelmeyi pek istemeyişim beni gidip şu kötürümün zırvalarını dinlemeye itti. Keyfi yerinde görünüyordu, beni büyük bir gülümsemeyle karşıladı ve bir gün önce olduğu gibi çay ikram etti.

– İnanın bana Didier, dedi, sizi mütevazı kamarama çağırışımın nedeni sadece en basit tarzda kalbimi açmak. Ve bunun karşılığında sizden tek beklediğim, kafanızı dağıttığım ve şu Rebecca cadısına karşı gözünüzü açtığım için biraz minnet.

Bu uyarıya gülümsedim ve yatağın yastıklarına sırtımı vererek, aşklarının devamını önce dalgın bir şekilde dinlemeye koyuldum.

Gülünç sapıklar

Önce, tekerlekli sandalyesine çivilenip kalmış yaşlı bir çılgını, zamanaşımına uğramış duygusallığını ve hikâyesinin bayağılığını bağışlayın. Fakat sizden rica ediyorum: Aşırı bir duygunun neden olduğu karışıklıkları yargılamayın. Şunu bilin ki Rebecca ile bir arada geçirdiğimiz dokuz aylık bir ortakyaşamdan sonra, ilişkimizi eşsiz bir ışıkla aydınlatan ani bir ateş nöbeti içinde kendisiyle ikinci kez bir araya geldik. O zaman sevgilim bana çocukluğundan beri suya, onun fışkırışını, sulayışını görmekten, onu saçmaktan zevk alışına ilişkin birtakım fantezileri olduğundan dem vurarak bu düşlerini gerçekleştirmesini sağlayacak kadar itaatkâr ve sevecen birini

beklediğini çıtlattı. Düşlerini en çılgın kapsamda gerçekleştirmek istediğini söylüyor ve sakin görünümü altında uyumakta olan bir yanardağ bulunduğunu ileri sürüyordu. Onun bu sözlerine pek kulak asmamıştım.

Şunu söylemek gerekiyor, o zamanlar birbirimize deli oluyor ve bunu birbirimize kanıtlamak için hiçbir fırsatı kaçırmıyorduk. İkimiz de, duygularımızı yerleştirmek istediğimiz gerçek yücelikten başka bir şey olmayan kendimizin müthiş bir portresini çizerek gözü peklik konusunda birbirimizle yarışıyorduk. Rebecca günün her saatinde, beş dakika vakit bulmaya görsün soluğu hemen benim evimde alıyordu – oturduğum binada bir grup doktorla tropikal hastalıklar üzerine çalıştığım bir muayenehane açmıştım. Beyaz etekleri içinde arzu dolu hareketlerde bulunuyor, parfüm kokan bir ılıklık yayıyordu. Acil bir işim olduğunu bahane ediyordum ve hemen orada yerde ya da henüz son hastanın sıcaklığı duran muayene masası üstünde tıpkı birbirine doymak için kaybedecek bir saniyesi bile olmayan, vakti sayılı iki kaçık gibi sevişiyorduk. Rebecca'nın kötü bir alışkanlığı vardı, inanılmaz derecede donatımlı geliyordu. İç çamaşırları süslüydü, şıklık olsun diye mütevazı, uçarı, gizem olarak adlandırdığı ve dantelden birtakım engelleri olan karmaşık bir jartiyer sisteminin çevrelediği iki üç jüpon giyerdi. Bazen hiç ödün vermek istemediği gizemi koruyan işlemeli iki külotu üst üste geçirirdi. Sonra birden mahrem çamaşırları arasında kanallar açarak, kapıları ve delikleri aralayarak, saygın ve onurlu bir halde giyinik kalırken Kutsal Yerlerine doğru giden geçidi bana teslim ederdi. Onu görmek benim için bir mucizeydi; bu kadında yüzyıllar birbirine karışıyordu: Fahişe, anne, eş, ilham perisi, lolita, çocuk olarak, kadınlığın rolleriyle adeta bir jonglör ustalığıyla oynuyordu ve kendisine duyduğum hayranlıkla, onu insanlık ışıltıları saçan bir atom gibi yüceltiyordum.

Belirsizlik alanına ilk gönderilmesi gereken bu karışıklık, işte bu eksiksiz yaşantının ortasında patlak verdi. Uyuşmazlıklarımız bir kış akşamı hafta sonunu geçirmek üzere gittiğimiz Londra'da bir otel odasında başladı. Televizyon seyrediyorduk. Kusura bakmayın, öyle süslü püslü konuşamıyorum, zaman böyle: Hani yavan

ama ilginç, bu icada kahrolası bir çekicilik katan şu programlardan biri vardı. Kısa bir süre sonra sakin sakin televizyon seyretmeyi bırakacağımız bir an olsun aklımızın köşesinden geçmezdi. Besleyici bir yemeğin ardından, üstüme bir ağırlık çökmüş, gözlerim kapanıyordu ve neredeyse hemen orada, yerde uyuyup kalmak üzereydim. Rebecca ise sırtında basit bir mor tişört, göbeğinden ayak parmaklarına kadar çıplak, televizyonun önünde yanlamasına oturuyordu. Birkaç dakikadan beri kıvranmaktaydı, birden bacaklarını araladı ve boş konuşmaların hararetini söndürmek istercesine ekrana doğru fıskiye gibi işedi. Bu kendini salış bende şok etkisi yaptı. Sarsıntısı içimde durmadan yankılanan bir ateşleme fitili oldu bu. Bir anda uyuşukluğum geçti. Ona yaklaştım ve tek bir sözcük etmeden yere uzandım. Hani şu temel eylemleri belirleyen fırtına yüklü bakışlarla birbirimize bakıyorduk. O da bu rolü her zaman oynuyormuş gibi göğsüme çömeldi, tişörtünü memelerine kadar sıyırdı ve kısa ama şiddetli fışkırmalarla sularını üstüme boşaltı. Başımı dizlerinin arasına kıstırıp beni vücudunun sıvısını koca yudumlarla tıksırıncaya kadar içmeye zorlayarak her tarafımı sidik içinde bıraktı. O zaman beni saran heyecanı tam olarak aktaramamaktan korkuyorum: Tüm sinirlerimi sarsan, beynime darbe indiren bir şok oldu bu. O ana kadar bundan daha yüce bir haz tatmamıştım: Şarıl şarıl, acımasızca inen altın rengi bu sağanak, kirletilmiş, örselenmiş, damakta buruk yaban sarmısağı tadı bırakan bu öğeye bulanmış bir halde olan ben zavallının derisini kamçılıyor, burun deliklerimi tıkıyor, gözlerimi yakıyor, içinde yüzdüğüm sıcak bir örtüyle kuşatıyordu beni.

Tanrıya onların üstünde yakarıldığına göre suyun her çeşidi kutsanmamıza katkıda bulunuyor. Ne var ki Rebecca'nın sidiği birçok nedenle daha değerliydi; altın sarısı ve mavi, canlı ve parlak ışık, yakıcı ağzıyla bedenimi deşen ateşten bir kılıç, beni kendi kuyrukluyıldızının ucuna mıhlayan akışkan ve kayan bir yıldızdı. Alaycı bir dere, gürül gürül akan bir neşe çağlayanı, çocuksu bir cıvıltıydı, yaşayan, şarkı söyleyen, soluk alıp veren çılgın likörlerin lıkır lıkır akışıydı. Bu çeşmede cıvıldayan bir çocuğun, beni birlikte çağıldamaya çağıran bir veledin sesini duyar gibi oluyordum. Re-

becca üstüme işeyerek kendisini, ölüp yeniden doğmadan önce gücünü haykıran geçici ve güçlü bir penisle donatıyordu. Kendi etinden doğmuş bu sarı halat onun somutlaşan ruhuydu ve bir dölyatağı gibi yağmuru altında beni sarmalıyordu. Bu sütsü madde beni hatalarımdan arındırıp ikinci kez doğuruyordu, yaşın verdiği hasarlardan arındığım, ölüme ve çöküşe meydan okuduğum Ganj'ım, mahrem Nil'imdi. Hayranlık verici kadın belinden çıkarak, yaşamın evrensel öğesini, değerli sümüksü maddeyi, arkaik bir denizin nemini getiriyordu. Son olarak şunu da eklemeliyim ki, akışı her türlü kirlilikten arıtıyordu onu, bu sihirli sulama sırasında beni saran haz dolu duyguları varın anlayın.

Bu ilk defasında ayrıca bir dizi mucizevi fışkırtma da uyguladı. Rebecca'nın kötü alışkanlıklarına ben de yakalanmıştım. Birine çılgınca âşık olduğunuz anda, tıpkı bulaşıcı bir cinsel hastalığa yakalanmışsınız gibi o insan en mahrem eğilimlerine varıncaya kadar size aşılıyor. Hiç kuşku duymadığım bu eğilimlerini derimin üstüne dövme gibi işliyor, içimdeki bilinmeyen itkileri açığa çıkarıyordu. O olmamış olsaydı sonsuza dek uyuyacak olan güçleri uyandıran baştan çıkarıcı prenses Rebecca, nekrofil ya da fetişist olsaydı, bu eğilimlerini de bana aynı şekilde bulaştırırdı. Üstü kapalı telkin ettiği ve anıştırmaları beni kendimden geçirmeye yeten başka çılgınlıklarla hayal gücümü fitillemeye başlamıştı bile. Yoğunluğu hayallerini aşmış bu deneyimle fena halde sarsılmış, daha da öteye gitmek için yanıp tutuşuyordu o da. Katıksız fantezinin egemenliği altına girmiştik, mantıklı baktığınızda yapabileceğimiz tek şey vardı: Aşırılığa düşmek.

Nedeni de şuydu: Fazla kutsal bir aşk anlayışımız vardı, sıklıkla başvurulan çiftleşme, ters ilişki ya da penis emme gibi yöntemlerle yetinemezdik. Sapkınlık, erotizmin hayvansı şekli değil, uygarlaşmış yanıdır: Çiftleşmek hayvana yaraşır; organların barbarlığına bir ölçü getiren ve basitçi bir yapı üstünde temellendirilmiş karmaşık bir sanat inşa eden sapkınlık insana özgüdür yalnızca. Sapkın kimseler içlerinde bir sanatçı barındırır, kısmetini ustalık konusunda aynı coşkuyu duyan bir rahiple paylaşan bir sanatçıdır o.

Kısacası, zamanla gurur duymaya başladık: Her şey bizi öteki

çiftlerden ayırıyordu, sıradan âşıklar değildik biz. Sefahat sözcüğünün anlamını genişletmiştik: Bu bizi hem mesafeli, hem de kibirli kıldı. Şu kentli uçarı kızların kurdukları düşleri kuruyordum ben de: Vazgeçmeyeceğim bir tutkuyu yaşamak. Sonunda, diyordum içimden, üzerine binilmiş budala bir hayvan olmaktan uzak, esinlenilmiş bir erotizmi tanıyacağım: Kalbin ritmiyle aynı kendiliğindenliğe sahip ve hemen yerine getirilmeyi gerektiren kalıcı zaaflar edinmek istiyordum. Şimdi her şey Rebecca'nın dayattığı şekilde gerçekleşiyordu ve onun sahip olduğu benimkinden kat kat üstün bu imgeleme gücüne hayrandım. Bundan böyle ne zaman çiftleşmeye razı olsam hayatımı ortaya koyuyormuşum gibi geliyordu bana. Rebecca tahrik olduğum pazarlıkta pek de pes etmeyerek çok umutlandırıyordu beni. Eğer hazırlık çalışmaları es geçilmişse, eğer Rebecca'nın içine aptallara özgü bir tarzda girmişsem bir cezayla eşdeğerde tuttuğum bir eksiklik duygusu oluşuyordu bende. Benim için ustalıklı bir eğitim söz konusuydu: Kendimi tutarak mümkün olduğu kadar geç boşalmayı öğrendim ve sonunda benim gözümde, tahrik olma tatmin olmanın yerini aldı. Bunun sayesinde sevişmelerimiz birbirine benzemeden sürüp gidiyordu. Her sidik banyosundan evvel bir dayak faslı vardı: Mazoşizme kaçtığımızı sanmayın. Fakat bu tutku çalısının dalları, sapları, gövde ve kolları birbirine öyle karışmış ki, ötekileri sarsmadan bir fantezinin yaratılması mümkün değil. Oyunlarımız, müttefik sıfatıyla, fırlatma rampası olarak mazoşizme benzer bir şeyden yararlanıyordu. Elbette, şehvetle aşağılama arasındaki yadsınamaz bir bağın tadına varan ben, bedenen ve ruhen güzel ve gururlu bir kadının kölesi olma olasılığını her zaman bir yüce mutluluk olarak kabul etmişimdir. Kendisine borçlu olunan her şeyi bir bedel olarak almaya alışmış bu katı ve iddialı kadını istiyordum. Erkeklerin hatalarını bağışlatmayı, öteden beri kadınlara çektirdikleri eziyetleri telafi etmeyi sadece ve sadece sevişme sırasında arzuluyordum. Aynı zamanda da atalarımın lütuf bekleme durumuna düşürmek istedikleri bir kültürün önünde başımı eğiyor, soykırıma uğramış Yahudiliğin, sömürge haline getirilmiş İslamın önünde secdeye varıyordum; iki acıyı tek bir kişide birleştiriyordum ve bu özeklenme benim için her şeyden değerliydi.

Bunu savunarak, birtakım alaylara çanak tutuyorum: Ne var ki acı, kendimi hiçbir yerde hissetmeyen benim, bir yer bulmamı sağlıyordu. Bugün, elbette ki, bu sağlam gerekçelerin gerisinde, zorlama bir suçluluk duygusu, kibirden kaynaklanan bir riyakârlık olduğunu seziyorum; ama o zamanlar, bu kadından benim ona verdiğim, birbirimizi saran kollarımız gevşediği anda sona eren geçici güç kadar sert ve ani bir davranış dilenerek çılgınlıklarımızı büyük bir zevkle yüceltiyordum. Bu uzlaşma içinde, vicdanım kendini tehlikeye atmadan doyum sağlıyordu. Her alanda kazanıyordum, yatakta çileci, başka yerde zorba oluyor ve şehvetli oyunumu otantik bir tutku tarzında yaşıyordum. Rebecca aşk sayesinde hayattan bir öç almaktan fazlasıyla mutlu olmalıydı ki, buna bayılıyordu. Tüm eğlencelerimiz katı kuralları olan bir tören şeklinde düzenleniyordu. Önce esrar ya da birtakım otlarla kafayı buluyorduk, tıka basa içki içiyor ve müzik setine bir Arap müziği koyup sesini alabildiğine açıyorduk. Rebecca yüksek topuklu ayakkabılar giyiyordu, çünkü ben sivri topuklu ayakkabılar giymesini istiyordum, adı üstünde bu sözcük batmayı, işkenceyi çağrıştırıyordu. Kulakları, bacakları, kolları, boynu ve karnına varıncaya kadar her tarafı altın, gümüş zımbırtılarla süslenmiş, gözkapakları boyalı, serinkanlı, doğallıktan uzak, yapmacıklı, ciddi, tapılası yüzünü belirginleştiren kırpıştırıp durduğu kirpikler... Önü üçgen şeklinde küçük bir yaldızlı kumaşla örtülü halde, beni güvercin gibi gurk gurk sesleri çıkarmaya, tavuk gibi gagalamaya zorlayarak etrafında döndürüyordu. Ondan beni bir tabure, bir halı gibi kullanmasını rica ediyor, onun boyunduruğu altına giriyordum, bana vuruyor, tırmalıyor, ellerimi arkamdan sımsıkı bağlıyordu.

Halının üstünde, mutfağın, banyonun buz gibi karoları üstünde, dilim köpek gibi bir karış dışarıda kıvrıla kıvrıla ilerliyor ve bacak arasına ulaşıncaya kadar dizlerimin üstünde doğruluyordum. Durum, kaslarında beni şaşkınlıktan olduğum yere çivileyen bir etki yaratıyordu: Etrafındaki setleri yıkmaya hazır, kasılmış ve tıp tıp atan karnının şişip, bir meme gibi yuvarlaklaştığını görünce, yağmur için can atan bir bitkiden farksız oluyordum. O zaman bana

kendisini yalamamı emrediyordu, sonra benim hiçbir şey beklemediğim bir anda iki eliyle saçlarımı yakalıyor, başımı geriye itip üzerime işiyor, sert, hırçın bir tavırla mataradan su içermiş gibi kana kana içmeye zorluyordu. Bu yağmur, alev almamıza yardım eden erotik yakıttı. Görecek, duyacak, tadacak hiçbir delik bırakmayan bu sıvı zarın tutsağı haline gelerek, bu sıcak perde sayesinde dünyayla ilişkim kesiliyor, nefesim daralıp boğulacak gibi oluyordum. Artık kendimi kanıtlama duygumu kaybediyor, sınırlarımı unutuyordum. Bu kutsal ritüeli benim üstümde gerçekleştiren ayinci kadına duyduğum hayranlıktan soluğum kesilmiş bir halde bir kadına mı yoksa kutsal bir varlığa mı sarıldığımı bilemez oluyordum. Bu idrar boşalması, fışırtılar çıkaran hava kabarcıklarına, fosfor çağlayanlarına dönüşen bir balkımayı, bir ışık şölenini betimliyordu. Ve bu yakıcı sıvı banyosuyla sırılsıklam olduğumda, ıslak derilerimizi, denizin dibinde birbirini okşayan iki balığın ıslak derisi gibi kaydırarak birbirimize sürtünüyor, onun dişiliğinin evrensel okyanusunda kendimizi kaybediyorduk. Sonra çok zarif tanrıçam, üstüme çıkıp elektrik yüklü bir gökyüzünün kendisini yaracak şimşeği dilenişi gibi benden zevk dileniyordu. Bunlar sonu gelmeyen çırpınmalar, yüksek sesle attığı çığlıklarla hareket etmem konusundaki yalvarmalardı. Bana gelince, zevkten kendimden geçiyor ve mutluluğun doruğuna vararak vecit içinde yıldırımla vurulmuş olmayı düşlüyordum.

Böylece, kahramanımın salgılarını içerek, altın rengi kamışını emerek onun şatafatlı doğasıyla dostluk kuruyordum. Kendisini kafamda, bedenine su birikintileri, su dolu oyuklar, arıtma havuzları serpiştirilmiş olarak canlandırmaktan hoşlandığım su taşıyıcı Rebecca ile... Rebecca'nın pınarı musonların eksik olmadığı alttropikal bir mikroklimaya sahipti. Bu yağış bolluğu çevrede fışkıran büyük yabani otların neden böyle hızla çoğaldığını açıklıyordu. Deriye gereken, aşırı yumuşamadan evvel, zıddını kanıtlamasıdır: Yumuşak mukozayı pürtüklü bir doku çevreler, doğa orada, şiirsellik kaygısıyla, kaçak ya da hoyrat elleri şaşırtmaya yönelik tam bir çelişki yaratmıştır. İşemenin gizemi benim için yağmurun ve akarsuların meteorolojik gizemine karışıyordu. Hayal gücüm özel yaşa-

mımın bu zavallı anlarını kozmik düzeye kadar çıkarıyordu. Beni yalnızlıktan çekip çıkaran evrensel bir ritme katılıyordum. Böylece, yürekten bir bağlılıkla Rebecca'nın mahrem sıvılarının iklimbilimcisi oldum. Alkol, besleyici gıdalar onların tat ve kokularını bozuyordu. Her işeme benim için bir zevk ve bilgi fırsatıydı. Kendisine en keskin kokulu, en idrar söktürücü çaylar olan yasemin, portakal, kayısı çayları içiriyordum. Her meyvenin özel şekerinin tadıyla, güçlü bir akışla boşalan sulandırılmışının tadı arasında bağlantılar kuruyor, sonra karışımları, vücudun bu içkide meydana getirdiği değişiklikleri tatmak için çeşmeye gidiyordum. Bir bakıma kendi tarzımda, İstanbul'da hâlâ birkaç tane bulunan şu su tadıcılarından biri olmuştum: Bir karaciğer krizi özel bir aseton kokusu yayıyor, kaygı aromayı bozuyor, ateş idrarın pis kokmasına yol açıyordu, uzun yürüyüşler akış hızını artırıyordu. Günde dilimle birkaç damla tatmak suretiyle onun hastalıklarını önceden söyleyebilir hale gelmiştim. Üstelik Rebecca çişini açık havada yaptığında, gayzerin topraktan karına mı, karından toprağa mı gönderildiği bilinemeyecek kadar dudakları yeri öpen, çömelmiş bu kadının güzelliğine hayran kalıyordum. Kısacası Rebecca'nın dostluk serpintileri içimde üç kişiliği harekete geçiriyordu: Sevgili, çocuk ve bilgin.

Ne var ki kısa bir süre sonra, daha çok şey yapmam gerekti: Bana göre, kadının gizli boşaltım yollarına duyulan sevginin bunların çıkardıkları maddelere kadar yayılması gerekiyordu; ayırdığımız yerde kesintisiz bir sempati zinciriyle bir araya getirmek gerekir. Bu ilke gereği sapıklıklarımızda yeni bir aşama kaydettik. Tıbbi terimlerle konuşmak gerekirse, ben ondinistken skatofil** oldum. Uzun zamandır bana dışkısını sevdirmeye çalışan Rebecca, vajinasını övüp durduğum ama bu arada onun kapı komşusunu görmezden geldiğim için sitem edip duruyordu bana. Bu aşırı kayırmacılığı kabul ettim ve demokratik bir şekilde onun bu alan genişletme isteğine razı oldum. Sevecen dostum beni katı ve sıvı türler altında kendisiyle duygu ve düşünce birliği kurmaya bakın nasıl alıştırdı:*

* *Ondinist*: İdrar boşalmasından erotik bir zevk alan kişi. (y.h.n.)
** *Skatofil*: Dışkıda yaşayan ya da büyüyen. (y.h.n.)

Önce tuvalete gittiğinde bana pisliğini koklattı ve elletti. Bir tabağa koyuyor ve kokusunu derin derin içime çektiriyor, böylece onunla içlidışlı olmamı sağlıyordu. Sonra giderek, sağduyulu bir şekilde orada bir deliğin varlığının çekimserliklerimin üstesinden geleceği hükmüne vararak ısrarla kendisiyle birlikte tuvalete gidip işini bitirdikten sonra dilimle kıçını temizlememi ister oldu. Kısmen üstesinden gelinmiş çekincelerim olduğunu anlayınca –o buna önyargı diyordu– toptan bir sınamada karar kıldı. Ben, midemin ağzıma gelmesinden korkarak, bundan tamamen vazgeçmesini ve beni bundan azat etmesini rica ediyor, onun bedensel atıklarını ancak ve ancak çok büyük bir cinsel mutluluk anında hoş karşılayabileceğimi söylüyordum. Kararlaştırdığımız gün ve saatte, her şeyi ayarlamış olan Rebecca kaçmayayım diye beni bağladı, uyuşturucu ve alkolle sarhoş etti, en baş döndürücü süsleriyle bezendi, saçlarını başına saten bir kupa havası verecek şekilde arkaya topladı ve yatıştırmak için uzunca bir süre beni okşadı. Sonra beni sırtüstü yatırarak çömelik olarak üstüme yerleşti. Kıçı her an beni ezmeye hazırmış gibi başımın üstünde asılı duruyordu, üstündeki hafif iç çamaşırından sadece yarık görünüyordu: Tahrik olurum da iğrenme duygum geçer düşüncesiyle beni dövsün, tırmalasın istiyordum. Kendisinden beni tiksintiden, ürküntü verici kaçma arzusundan kurtaracak yabanıl, görkemli bir mizansen istiyordum. Rebecca her çabasını bir sözle destekleyerek, bağırsaklarının her hareketinde açıklamada bulunarak beni sözlü olarak törene hazırlıyordu. "Ye" diye mırıldanıyordu, "ben toparlak ve ışıl ışılım, bağırsaklarımdan ziyafet çek kendine, yavaş yavaş tadına bak, bir gün kendinin de dönüşeceğin şu tortuyu ye, gelecekteki kendi kadavranı ye." Önemli bir deneyimi gerçekleştirdiğimin bilinci içinde ölüm karşısında olduğu gibi trans halinde, bıçak sırtındaydım, dehşetin ya da vecdin içine yuvarlanmaya hazırdım. Sanrı görüyor olmalıydım; tüm bir aşırılıklar dünyasını bana taşıyan bu delikler aracılığıyla, korkunç iştahların yakınlığını, sıcak derinin altında saklı maddelere doğru karanlık bir çağrı hissediyordum ve sanırım farkına varmadan açtığım ağzım sulanıp duruyordu. Beynime pis kokuya bağlı tiksinti dalgaları hücum edecek olursa sevgilimin bağırsaklarında

açan kara çiçekleri, bu akşam beni onlardan yapılmış masalsı buketlerle ödüllendireceğini düşünerek bunları çabucak uzaklaştırıyordum. Kıçının kör gözü ölçüsüz bir şekilde açıldığında ve kaba etler devasa bir pisliği yumuşak bir ok gibi dışarı atıvermek için büyük bir çabayla aralandığında korkunç bir şey oldu. Bir an, söylemesi komik ama, kıçı dilimi çekiyormuş ve orada küçük bir adam bana nanik yapıyormuş gibi bir duyguya kapıldım. Sonra o şey, hafif ve boğuk bir ses çıkararak çenemin üstüne düştü. Boynuma damlayan bu pislik peynirinden bir parçayı dudaklarıma götürdüm. Sıcaktı, yapışkandı, iğrençti, midem bulanmıştı ama kurtulmuş, eşiği aşmıştım. Korkumu yenmiş, bu siyahımsı ve pis kokulu atığa hodri meydan demiştim.

Burada, kötürüm adamı durdurdum, bu konuda duyacaklarımı fazlasıyla duymuştum, onun pislik konusunda saçmalıklarını hoş karşılayacak durumda değildim. Beni sinirlendiren, bu konudan çok adamı saran coşkuydu. Bu iğrenç şeyleri neredeyse kutsal şeylerden söz edermişçesine büyük bir coşkuyla anlatmaya hakkı yoktu. Bu çamurdan çıkmaya çalışıp, kollarımı sallayarak, ayağa kalktım. Ne var ki Franz'ın elleri, şu çelik kıskaçlı yengeçler kolumu çoktan yakalamıştı bile ve beni etkileyen otoriter tavırla şöyle dedi:

–Bana namusluluk taslamaya kalkışmayın şimdi. Yapmak istediğim tek şey, size bir hayranlığı aktarmak ve sizi bir ilhamın parçası haline getirmek. Biliyorum zayıf bir gerekçe, ama tarihteki canavarlıklarla karşılaştırıldığında bizim rezilliğimiz nedir ki? Bana kızıyorsunuz, çünkü kaba duyularınızın algılayamadığı bir inceliği açığa çıkarıyorum. Aşka törelerin ve uzlaşmaların izin verdiği iki ya da üç yol yerine yeni yaklaşım yöntemleri getiriyorum ben. Ah! Sanırım sizin Béatrice'le sevişmeleriniz normal ve hijyenik bir biçimde oluyordur...

–Hangi hakla bizler hakkında hüküm yürütebiliyorsunuz? Bizler, hiç değilse oynaşma sahnelerimizi uluorta anlatmama edepliliğine sahibiz.

–Edeplilik mi dediniz? Şuna saklıyoruz deseniz daha uygun

olur. Çünkü bu sahneler öylesine birbirinin aynı ki anlatacak bir şeyiniz yok. İyi düşünün, görünüşe aldanmayın.

Benim Rebecca ile oynadığım oyunların açık saçık nesi var ki! Siz daha açık saçık görmemişsiniz. Biz bu işe sadece meydan okuma amacıyla teslim oluyorduk: İkimiz de yiğitlik taslıyorduk, çünkü ötekinin kendisini ciddiye almadığı ve daha öteye gitmeyeceği korkusu içindeydik. Ve öteki oltayı yuttuğunda, sürülen para yeni bir artırma olmayacağı umuduyla kumar masasının üzerine konmuş oluyordu. Başkalarının birbirlerini fiziksel egzersizlerle ya da şiirle tahrik ettikleri gibi biz cinsel düellolarımızla boy ölçüşüyorduk. Bu düşünce sizin eğitimci midenizin sindirebileceği bir düşünce mi? Lütfen artık sözümü kesmeyin, zaten birazdan bitireceğim.

Benim için bu deneyimimde en şaşırtıcı yan anüsün dönüşümü oldu. Anüsün kadınlarda cinsel organın vericiliğiyle çelişkili olarak edepli bir şey olduğunu bilirsiniz. Minicik gizli bir güldür o, ama en küçük bir zorlama durumunda kabarır, bir kavanozun içinde ağzını açan bir kırmızı balık oluverir. Bu halkanın içinde, Doğu masallarında bir iğnenin deliğinden geçen devenin gizemi diyebileceğimiz oransızlığın şiirsel gizemi yatmaktadır. Hem sonra, sarkan ve güvercin olmadığı için uçamayan, düşmeye hasredildiği için düşmesi gerektiğini bilen dışkının inatçı, dik kafalı, umutsuzca kaderci şu görünümü... Sözün kısası o günden itibaren Rebecca'nın oturağı, helası, gideri, lağım sularını akıttığı yer, bok çukuru, pislik teknesi oldum: En ufak bir boşalma ihtiyacı duymayagörsün dolu bağırsaklarında ne varsa ağzıma boşaltıyordu. Elleriyle tokatlanarak, osuruklarıyla yellenerek, yağmurlarıyla sulanarak, dışkılarıyla gübrelenerek onun bacak arasının bekçisi, bağırsaklarının iyi niyetli gözlemcisi oldum. Bazı kutsal kişilerin pisliği gibi Rebecca'nın pisliği de güzel kokuluydu. Bir gün önce yediği şeye ya da dışkının bağırsaklarda kalış süresine bağlı olarak, iki kez aynı kokuyu yaydığı vaki değildi. Üstelik herkes pisliğine biraz kendi ruhunu, kendi mizacını katıyor: Her boşaltımda organik makinenin koyu renkli mahsulünü tadıyor, kafamda tartıyor, ürettiği güzel çi-

kolata külçelerinin değerini tahmin ediyordum. Onun bir şeyler yiyişini seyrederken, içim ürpererek tüm bu lezzetli şeylerin bir süre sonra mideyle kalınbağırsak arasında iç bulandırıcı, iğrenç bir dizi çöpe dönüşeceklerini düşünüyordum. Çoğu kez, eğer birbirimizi ancak akşamları görüyorsak, çok duygusal bir şey yapıyor, beni yoksun bırakmamak için gün boyu tuvalete gitmeyip içindeki hazineyi o güzelim mağarasında tutup küllü fırınının sürgüsünü çekiyor, gelir gelmez oburlukla boşaltıyordu. Onun tarafından taharet bezi olarak kullanılmak benim için eşsiz bir zevkti. Ağzımda bu pisliğin tadı, yalanıp duruyordum; dudaklarım onun kara kuyusunun köpüğüyle bayram ediyordu ve bu buruk öpücükler şarap kadar keskindi.

Tiksintiden benzinizin attığını görüyorum. Yine de beni anlayın: Her şeyi sevmeyen hiçbir şeyi sevmez. Ve ben bu rezillikleri aşk adına yapıyordum. Çünkü Rebecca'nın bedeni benim gözümde bir mücevher yoğunluğuna sahipti; ondan gelen her şey bir bakıma kutsaldı. Bu karanlık üslubu seviyordum, çünkü yaratıcısını seviyordum. Dışkısına derin bir saygı besleyerek onu güzelleştiriyordum; bir çöplük dekoru içinde işi aptallığa vurdukça meleksi bir havaya bürünüyordum. Ateşliler derneğine kabulümüz en yüksek mercilerin desteğini gerektiriyordu: Düşüşümüzün en ufak sıçrayışlarına cennet ve cehennemin canla başla katıldığını ve ona bir yükseliş coşkusu sağladıklarını düşünüyordum. Görünen kısmından ne kadar büyük bir zevk alıyorsam, bir o kadar da bu organizmanın en ufak bir ürpermesi vesveseli hayranlığımdan kaçmasın diye içeriye saygılarımı sunmak, köklere asılmak, karaciğeri, bağırsakları, kanı, lenfi öpmek istiyordum. Bu uygulama çocukluğumuzdaki mürekkep hokkalarının büyüsüne sahipti: Önünde koca bir panoramanın seriliverdiğini görmek için gözünü minnacık bir deliğe yapıştırıyorsun. Ağzımı Rebecca'nın kraterine yapıştırıp onun içinin gizemlerine tanık oluyordum. Onun karın çeperlerinin hayatıyla, kas dokusuyla, yüreğinin atışlarıyla hayat buluyordum. Gübre kokan sevişmelerimiz vardı, ama bu gübreyi biz büyüye dönüştürüyorduk. En aşağılık olan en yüce olanla yakın ilişkiler sergilemekteydi. Beni rahatsız etmesi gereken şey bana hoş geliyordu. Tiksinti beni fitilli-

yordu, her şeyin üstünde bir anlam tiksinme duygumu aşıyordu. Beş duyu adı verilen yarı aralık ve kilit altına alınmış beş engeli var gücümle sarsıyor, sinir sistemini hapseden sınırları alaşağı ediyordum. İştahımda gurur da vardı. Bir tiksintinin üstesinden gelmek kadar baş döndürücü hiçbir şey olamazdı: Bu durumda insan gücünün arttığını hissediyor, yeni antenlerle donanıyor, bedeninin sınırlarını genişletiyor. Tiksinti denen şey nedir, o maddeye yönelik bir dizi sövgü değil mi? Bu mide bulantısına karşı kazanılan zafer, bir arada var olan iki zıddın kesişme noktasıdır. Ona şöyle der gibidir insan: "Bok, sen artık beni sindiremeyeceksin, seni evcilleştireceğim, gücümü sana kabul ettireceğim." Bu yamyamca bir tahrik, bir daha ondan korkmak zorunda kalmamak için iğrendiğiniz şeyi yiyorsunuz.

Rebecca'ya gelince, onun kişiliğinin birbiri ardı sıra gelen güzelliklerini devşirmekte acele edişim onu şımartmıştı. Hem sonra bağırsak lavlarıyla beni sarmaladığına, tepeden tırnağa sıvadığına göre, karnından dışarı attığı ve henüz plasentadan sırılsıklam bir halde viyaklayıp duran çocuk oluyordum. Oraya atılarak dışarı çıkışımın bayalığından kurtulmamı sağlayan sevgili atıklar olarak, ağza yapışkanlık veren bu okşayışa, içime nüfuz eden bu balçığa alışıyordum. Vücudumuz Napolyon'unun ölümünden sonra parçalanmış ve eyaletleri kendi krallıklarını ilan etmiş bir imparatorluk gibi bölünmüş, dışsal erotizmi uzaklaştırmıştı. Hani şu alışılmış olana renk katmak için eski tıbbi sapkınlığa yönelen ve bilinmeyeni tatmak için denemeye kalkışan "modern" çiftlerdendik. O zamanlar, kasıla kasıla kendi kendime aptalca yineleyip duruyordum: Ta sarhoş oluncaya kadar sevgilisini içmemiş, yememiş, bedenini onun en duyulmadık fantezilerine teslim etmemiş olan, hiçbir zaman aşkı sevdim demesin. Ve cehennemi tanımış olduğunu sanan ve buna tutku adı veren bu seçkin kasta mensup olmaktan gurur duyuyordum.

Ne yapabilirdik? Ne şaşırmamak için bir işaret noktamız, ne de önümüzde bir modelimiz vardı. Batı'da sevme sanatı diye bir şeyin yokluğunda, sevişme eylemi çiftleşmenin meşru ya da gayri meşru tüm yollarının toplamı oluyor. İyi insanların dedikleri gibi, aşkta

her şey mubah olduğuna göre, yenilik ilkesi bizim için zevk ilkesinin yerini alıyordu. Görünüşte iyi yurttaşlar, yani birbirine âşık bir çift sanılanlar evliliğin gizliliği içinde, asi, gelenek falan takmayan, uzlaşmaları altüst eden, kurulu düzene meydan okuyan kişiler olabilirler. Böylece dostlarımıza karşı sistemli olarak, birkaç anlama gelebilir bir tavır sergiliyorduk: Onlara mahrem alışkanlıklarımız konusunda hiçbir şey çıtlatmadan, kendilerine orijinaliteden yoksun olduklarını sezdiriyorduk. Ayrıntı istediklerinde Rebecca ve ben, onlara acırmış gibi bir havayla birbirimizin yüzüne bakıyor ve edep gereği konuyu orada kapatıyorduk. Caka satma arzusuyla hayal kırıklığına uğramak korkusu arasında kalarak, imalı davranmakla yetiniyorduk. Başkaları bu keşfi bizden daha öteye götürdüler tabii ve çok daha kötü aşırılıklar karşısında tereddüt etmediler. Profesyonel sapkınlar yanında bizler lafı ağzında geveleyen cücelerdik sadece. Yine bu eksik hazların tepesinden, mekanik zevklerinin içine gömülmüş basit âşıkları aşağılıyorduk. Kendimizi, püritenin zevke yüz buruşturması olan şu müstehcen çirkinlikle çirkinleşmiş değil, farklı hissediyorduk: Çağın ilerisinde, yüceye yakın. İçimde kahramanlara özgü bir şey şöyle diyordu: Aşağılığı, müstehceni, kabayı kabul etmek, pislik konusundaki cehalet ve dürüst insanların davranışı olan gerçek müstehcenlikten kaçınmak için tek yoldur. Vadinin mütevazı neşelerinin bizi allak bullak ettiği bir doruğa ulaşmıştık. Anomalilerimiz bizi herkesten ayırarak yüceltiyor, bağlılığımıza istisnai bir karakter veriyordu.

Sahi, hazmedilmesi zor yakınlığımızın tadını çılgınlığa varıncaya kadar çıkardıktan sonra, sizce örneğin, ne yapıyorduk? İmkânı yok tahmin edemezsiniz: Okşanmayı bekleyen kedilerden farksız oluyorduk. Birbirimize sarılıyor ve sıcacık bir huzur içinde, hafif hafif titriyorduk. Neredeyse ağırlıklarımızdan arınıyor, bazen bir öpücükle irkilerek, varlığımızın ışıklı ferahlığında kendimizi unutuyorduk. Her organ bir özgül ısı halesiydi; omuz, kalçalar, kollar... Her birinin deriye iletilen kendi ısıları vardı. Bu sarılmalar oynaşmalarımıza suskunluk molaları, güçlerimize yeniden kavuştuğumuz bir durgun su sakinliği katıyordu. Sonra heyecan yatışıp, kan yeniden eski akışına başlayınca gevşiyor, soluklarımızın sakin bir ritim-

de birbirine karışmasına izin veriyorduk. Ertesi gün akşam olanları anımsayınca deliler gibi gülmeye koyuluyorduk: Aldığımız zevk sırasında düşünmeden sarf edilmiş çılgınca sözleri yineliyor; soluklarımız sıklaşmışken geveleDiğimiz bu sarsıcı cümleleri, bir komedi tarzında, soğukkanlılıkla tekrar ediyorduk. Gülünç sefahat hayatı konusunda birer dil uzmanı olarak, birbirimizle dalga geçiyorduk. Ben onun neredeyse bir ölüyü hayata döndürecek çığlıklarıyla, o da benim sesi kısık bir güvercininkinden farksız iniltilerimle dalga geçiyordu. Böylece şehvet soytarılarına dönüşerek, bir gün önce bizi uçurumun eşiğine getirmiş olan büyük işkenceden kurtulmak için şaklabanlıklarımızla yeniden canlanıyorduk. Çünkü cinsel garipliklere düşkün kimseleri kollayan bir tehlike var: Lanetli görünüşe, karanlıkların prensine, kara meleğe merak salmak; oysa alçaklıkların en derininde titiz, düzenli bir tutum arzusu, bir hizmetçi kadın, mobilyalarının tozunu alan yaşlı bir müzmin bekâr varlığını sürdürür. Sapkınlığın düzene ihtiyacı vardır ve bu düzen onun devrim yapmasına izin vermez. Kısacası, bu taşkınlıktan pişman olmaktan çok uzak, başkaları nasıl mutfağı seçiyorsa biz de yuva olarak onu seçmiştik. Ahlâksızlık içinde cıvıldaşıyor, fantezilerimizin çemberine kısılmış, birbirimizi gönüllerimizi okşayarak seviyorduk. Bozulmanın en alt noktalarını öğrenmeyi kesinlikle istiyorduk, tabii kurbanı olmaksızın. Tüm aşklar, bir sıcak su ve soğuk su karışımının ılık suyu verişi kadar kesin bir şekilde denge istediği halde, biz kendi aşkımıza hasım bir güç, dağınık enerjileri kendine çeken ve onları tutku yoluna boşaltan bir karmaşıklık ilkesi katmıştık. Hikâyemizi anlaşılır ve yalın olma bahtsızlığından korumak istiyorduk. Tiksintilerimize meydan okuyarak, bunu yapmaktan bir tür gurur duyarak açık yürekli bir enerjiyle kendimizi aşırılığa kaptırıyorduk. Ahlâksızca tutumlarımızı dramatize etmenin bir yararı yok: Birbirimize karşılıklı ve gitgide artan bir tutkunun kanıtlarını vermek için her yola başvurmaktan geri kalmıyorduk. Cinsel hazzın en ileri derecelerine doğru yükselişimiz şu ünlü sözün hakkını vermiyor muydu: Dünkünden biraz fazla, yarınkinden biraz az.

Bu delilik ve ateşli coşku anları yaklaşık sekiz ay kadar sürdü.

Bu sekiz ay boyunca tek bir düşüncemiz, tek bir maksadımız ve konuşmalarımızın tek bir konusu vardı. Bu eğilimler yaşamımın rengini değiştirmişti: Bir yere adım atamıyor, biriyle buluşamıyor, bir reçete yazamıyor, Rebecca ile dalıp gittiğim göz kamaştırıcı tatları aklıma getirmeden tek bir dergi okuyamıyordum. Bu aşırılıklardan yaşamın sıradan alanlarına dönemiyordum, kendimi bırakmak, yani devam etmek zorundaydım. Ve uzmanlık alanımda bütün gün hastalık bulaşmış dışkıların ya da mikroplu idrarların analiziyle uğraşan benim aklımda tek bir düşünce vardı: Akşamleyin sevgilimin tapılası atıklarına yumulmak ve kendisinin deyimiyle şu boklu ağız seanslarını başlatmak. Dostlarımın girmesine izin vermediğim odam bir seks mağazasına dönmüştü adeta. Yapay penisler, lavman aletleri, tenkiye boruları, kırbaçlar, deri korseler, kelepçeler, kenarları saçaklı külotlar, ucunda ibikler ya da küçük düğümler bulunan halkalar... Bir tek İsa'nın çarmıhta acı çeken gölgesinin eksik olduğu gerçek bir işkence odasıydı bu. Oğlum haftada bir geldiğinde her şeyi bir dolaba kilitliyor ve onları kullanmaktan vazgeçiyorduk. Geri kalan zamanlarda sevimli işkencecim duyulmamış bir şiddetle tüm sinirli kadın içgüdülerini serbest bırakıyordu: Anne babasının kanı, damarlarında tutuşan şu Arap kanı akmaya, bedeninde öfkeyle atıp durmaya başlıyordu. Yoksun olduğum ve beni tepeden tırnağa tir tir titreten kaba bir canlılığın somut örneği oluyordu. Aç bir hayvan inatçılığıyla onun sarılmalarını dileniyordum; derime ateşten atıklar fışkırtıyordu. Bana değişmez ve kibirli bir biçimde kendini sunuyor, doyurulmuş duyguların sükûnetinin ötesinde yaşama özlemlerimi körüklüyordu. Özellikle yüzünün seviştikten sonraki yorgun, nefis bir meyve gibi ter damlacıklarıyla kaplı halini seviyordum. Yorgunluk yüz hatlarını şişkinleştiriyor ve yumuşatıyordu; bu yuvarlak ve kaygan kütlelerde, bu kadar ileri gitmiş ve oradan bozulmamış, mutlu ve hafiflemiş olarak dönmüş olmanın çocuksu ve derin mutluluğu okunuyordu.

Kötü alışkanlıklarımız bizi birtakım uygunsuz küçük taşkınlıklar icat etmeye itti. Örneğin Rebecca'nın gece bacağıma işediği ve benim, soğukta sırılsıklam bir halde uyandığım, onunsa, bebek gibi yatağı ıslatmışsın diye beni azarlayarak çarşafın altından kıs kıs

güldüğünü duyduğum oluyordu. Ya da bir akşam eğlencesinde beni tuvalete sürüklüyor, başımı bacaklarının arasına itip üstüne işiyor ve kurulanacak vakit bırakmadan, saçlarım yapış yapış, yüzüm gözüm ıslak, beni ışıkların parıl parıl aydınlattığı ortama geri götürüyor, ardından da herkesin gözleri önünde iğrenerek beni kokluyordu. Kırda, yalnızsak ve ani bir isteğe kapılmışsa alnımın üstüne bir ilkbahar sağanağı boşaltıyordu ve ben kıvançla berrak, billursu damlaların cinsel organının kirpiklerinde inci gibi titreyişini seyrediyordum. Bir başka seferinde, gece treninde, Simplon-Express ile Venedik'e giderken, Domodossola Garı'nda beni vagonun altına girmeye ve kendisinin yukardan, su tahliye borusundan bıraktığı sıvı atığı içmeye zorladı. Hava karanlık, peronlar ıssız olduğu halde her an bir demiryolu işçisinin beni görebileceği, daha da önemlisi manevra yapan bir kataron altında kalıp ezileceğim korkusu içindeydim ve hiçbir zaman korku ve hazzı bu derece iç içe geçmiş duygular olarak yaşamamıştım. Ya da hatta gıdaları, sıvıları sevgilimin deliklerinde birbirine karıştırıyorduk ve cinsel organı benim için bir ziyafet sofrası oluyordu. Rebecca'ya olan arzumun yamyamca doğasına uygun olarak aşk reçeteleri ve yemek tarifleri birbirlerine karışır oluyordu. Kendi mönülerimizi kendimiz hazırlıyorduk ve aziz sevgilimin göz kamaştırıcı vücudunun bir bölümünün karışmadığı bir pasta, bir içki, bir yemek, bir kızartma kalmıyordu. Belki de bir kez olsun rolleri değişmemiş oluşumuza şaşıracaksınız. Benim için Rebecca'nın soğukluğu ve şiddeti onun başlıca erdemini oluşturuyordu. Hayranlık duyduğum bu nesnenin bana aynen karşılık vermesi onun saygınlığını yitirerek bir yüke dönüşmesine yol açardı.

Burada durmamız gerekirdi: Bazı insanların aşırı mutluluktan canlarına kıydıkları gibi, âşıkların da tutkuları doruk noktasında bulunduğu bir anda birbirlerinden ayrılmaları, aşırı uyum yüzünden birbirlerini terk etmeleri gerekirdi. Kendimizi dünyanın şafağında sanıyorduk. Ne var ki karanlığın bastırdığını işaret eden dalgaların sesini duymamak için sağır olmak gerekiyordu. Rebecca, beni alıştırdığı fantazmaların çeşitliliğiyle, içimde çocukluğumdan beri gizli kalan tek zevki, yenilik için yenilik zevkini harekete geçir-

mişti. Kendisinden her zaman daha fazlasını bekliyordum. Yüz seksen derecelik dönüşlerle, göz kamaştırıcı buluşlarla beni şaşırtmasını, afallatmasını istiyordum. Arzumu körüklemek için biraz direnme yolunu seçtiği için bana şöyle cevap veriyordu o zaman: "Göreceksin, acele etme, aklımda seni yüzyıl oyalamaya yetecek fikir var." Tüylerimi diken diken eden, hayal gücümü coşturan bu vaatlerden çılgına dönüyordum. Yine de bir gün, hoş olmayan bir önseziyle, her şeyi görmüş olduğumu anladım. Rebecca hazinesini tüketmişti, alabildiğine bitkin düşen hayal gücü artık cinsel ütopyalar yaratamaz olmuştu.

Büyü bozulmuştu; kaynaklarımızı kurutmuş, itiraf edilemez iştahlarımızın yorumunu tüketmiştik. Aşk hayatımız bir hayranlıklar toplamı olmanın ardından, tahrik için gerekli risk arayışı içinde bir kaygılar toplamına dönüştü ve sıkıntıyla yorgunluk arasında gelgitler göstermeye başladı. Bütün bu anlattıklarım sizde bir tiksinti değil de bir gülümseme duygusu yaratıyor olmalı. Kötü alışkanlıkların doruğuna ulaşmaya çalışan ve kendi yıkımına tanık olan genç bir çiften daha komik ne olabilir? Nasıl ki mevsimler gelip geçiyor, ama yaşamımız devam ediyorsa, zevklerimiz sona erdikten sonra da yaşamayı sürdürüyorduk: Bu basit olgu fiziki aşırılığı ciddiye almamızı engelliyor olmalıydı. Hiçbir riskle karşı karşıya değildik; bu, çağımızın her şeyi dramatik olmaktan çıkaran bozulmasının hatasıdır. Bu suretle bizi uzun süreli hissetme yollarından yoksun bırakmaktadır. Tuhaf dönem: En zor yanı müstehcenliğe karar vermek değil, onun ortaya çıkmasını sağlamaktır. Hoşgörü en müstehcen durumları engelledi, cinsellik bugün artık kutsallığın erdemlerine bile sahip olmayan zavallı bir günah. Çağdaş sefihi tehdit eden şey gözden düşme değil, can sıkıntısıdır.

Gerçekte bu aşırılıklar için fazla sağlıklıydım: Öteye geçmiş olduğumu düşünüyordum, yerimden kımıldamamışım. Deneyimimizi belirleyen evrelerin her birine gerçekten bağlanmak için özgünü, beklenmedik olanı çok aramıştım. Cinsel anarşiyle dolu bir yaz yaşamıştım. Bir an duyarlılığımı okşamış ama tenimin arşivine kaydolacak kadar derinlere inmemiş, ayrıksı heyecanların oluşturduğu bir sermaye birikimine sahip olmuştum. Kendimi değiştirme konu-

sunda çuvallamıştım. Büyük bir aranın desteğinden sonra yeni baştan kendi geleneksel zevklerine dönen kentsoylu olarak kalıyordum. Ve benim böyle bir değişim konusunda umutlanmama izin verdiği ve başarılı olamadığım için Rebecca'ya daha da çok kızıyordum. Çok da güçlü olmayan cinsel isteklerimiz için fazlasıyla görkemli bir yaşam sürmüştük ve hani şu bir akşam şölene davet edilen ve eğlencenin sonunda yeni baştan izbelerine yollanan garibanlar gibi, kendimizi ne yapacağını bilemez halde hissediyorduk. Üstelik, bir insan için hayatta hiçbir şey kendi fantazmalarının bayağılığını görmek kadar cesaret kırıcı olamaz. Londra, New York ve Berlin'de bizim bu yaptığımız şeylerin büyük çapta uygulandığı kulüpler olduğunu öğrendiğimizde birden alışkanlıklarımızdan bıktım: Üzerinde bunca dolaşılmış olan bir bulvar artık ayağımı basmama layık değildi. Kapalı bir ortamda sürdürülen bu yaşam, bir başka deyişle oturağa dönüşmüş bir yaşam, bizi dış dünyadan kopmaya zorluyordu. Sapıkça olduğu için ev kedisi gibi kapıdan dışarı çıkmadan sürdürülen bu yaşamın artık bir anlamı yoktu. Yine de eğlencelerimize bazı dostları katmış olsak, bu bizi baş başa kalmaktan alıkoyardı. Gelgelelim Rebecca aramıza bir üçüncü kişinin ya da bir çiftin girmesini istemiyordu. Kapalı perdelerin gerisinde maceradan ve rastlantılardan kaçarak ahlâksızlığa gömülmüş, bir mirasyedi yaşamı sürdürüyorduk. Ama bizim iplemediğimiz dünya haklarına yeniden kavuşuyordu: Biz içimize kapandıkça, kapıları daha çok çaldığını, pencerelerde daha çok fısıldadığını, perdeleri daha çok dalgalandırdığını, dışarı çıkıp iş işten geçmeden içinde kaybolmamız için bizi daha çok kışkırttığını fark ediyorduk dünyanın.

Zevke, bolluğa doymuş, büyünün sonunu getirmek üzereydim. Gürültüye, hareketliliğe, kalabalığa, curcunaya açtım. Kısa bir süre sonra Rebecca ile aramda gizli bir kızgınlık ortamı oluştu: Gevşiyordum, kız arkadaşımın şaşırtıcı kişiliği tarafından bir an bastırılmış olan uçarı karakterim yeniden su yüzüne çıkıyordu. Rebecca benim için, ben onun için ne olmuşsam, o olmuştu: Bir tür ani şok, her şeyi silip süpüren kordan bir nefes. Artık sahipsiz olan bu yabanıl enerji bize karşı döndü. Kasırgalar, üst üste yığdığımız güçlü

akışkan maddeler, gerçek fırtınalar halinde patlamakta gecikmeyecekti. Sevgilimi alabildiğine yücelttikten sonra şimdi tapılacak yeni bir put arayışı içinde onu şiddetle alaşağı ediyordum. Büyük şehvet anları, genellikle uyuklayan güçleri yeniden canlandırdıkları için, derhal gaddarlığa dönüşebilirler. Ve sarhoşluktan ayılmada her zaman bir öfke vardır. Sevgilime artık bende yeterince tutku uyandıramadığı için kızıyordum ve onun hayatımdan çekilecek kadar edep sahibi olmasını dilemeye başladım. Kendisine sevgim azaldıkça neredeyse ondan tiksiniyordum ve sapıklık nasıl ki birbirimize kin duymaya dönüşmüşse, ortadan kalkmış olan sapıklık da kötülüğe dönüştü.

Rebecca'nın zayıf noktalarını buldum: Örneğin başkalarının hiç üzülmeden katlandıkları ya da omuz silkip geçtikleri bazı şakalar onu, aklına geldikçe acı çektiği ağır hakaretler kadar etkiliyordu. Beni tüm kaprislerine katlanmaya zorlamış olan bu kibirli kızın en temel kusuru kendine güveninin olmayışıydı. Hiç utanmadan bundan yararlanıyordum. Bir zamanlar kutsal olarak kabul ettiğimiz her şeyi sürekli alaya alıyordum. Rebecca buna bozuluyor, hüngür hüngür ağlıyordu: Eğlencelerimiz savaşa dönüşüyordu. Ne yaparsınız: İnsan en çok, değer verdiği varlıkları yaralar, yabancıları hırpalamak insana zevk vermez. Üstelik uygarlık diye adlandırdığımız her şey zalimliğin derinleştirilmesi üzerine temelleniyor. Fiziksel şiddet gözden düştüğü için gelişmiş acımasızlık bugün sözcüklerde gelişip büyüyor, canlanıyor. Vahşiliğe son verişiyle gurur duyan bizim kuşağımız onu maskelenmiş bir halde geri gelmeye zorladı. İnsanlar gücünün dozunu yumruklarıyla ya da kaslarıyla ayarlamıyor artık, onu zekâları ya da dilleriyle pekiştiriyorlar. Toplumumuz bu konuda incelik kazandı, ama acı alay ve karalama suretiyle yaratılan büyük yıkımların telafisi için birtakım cezalar getirilmedi henüz. Şunu da unutmayın ki başkasını yıldırmak için, bir yüzyıldan beri topraklarımızda yeşermiş çeşitli kurtuluş ideolojileri de içinde olmak üzere, her yol mubahtır: Hatta bireylere kendi özgürlükleri adına hakaret edebilmek çağımızın özel cazibelerinden biridir. Size Rebecca'nın, benim tersime olarak, bu tür sözlü çekişmelere alışık olmadığını belirtmemin bir yararı yok: Nasıl ki

Kutsal Kitap metinlerini okuyarak ya da Talmud'u ezberleyerek yetişmiş çocuklar varsa, maceranın sütüyle beslenmiş olanlar, doğanın ya da vahşi bir okyanusun bağrında büyümüş olanlar da var. Şahsen, Parisli olan benim, çocukluğumda dinlediğim müzik, annemle babamın birbirlerine ya da bana bağırıp çağırmaları ve çıkardıkları kavgalar oldu. Tek çocuktum, babamın çivi gibi beynime çakılan aşağılamaları, kafama takılıp kalan aşağılık biri olduğum düşüncesi... Böyle bir eğitim sinsi, intikamcı, tüm insanlığa karşı hınç dolu filizler verir. Tek sözcükle, kulunuz yani!.. Size bu anekdotu anlatmaktaki maksadım şu: İçimdeki kötü eğilimlerin, aşk başlangıçlarının tazeliğinin bastırabilmiş olduğu aşağılık davranış tercihinin yeniden ortaya çıkışını size göstermek.

Bir evre tamamlanıyordu ve yerini yeni bir evreye bırakması gerekeceğini hissediyordum. İlerde onu daha da anlamsız bulmak için korkunç sevgilime baş eğmiştim. Hayran olmak peşinen nefret etmek, bir konuma yükseltiğiniz kadın ya da erkeği daha işin başında azletmek demektir: Tam sekiz ay süren bir cinselliğe aşırı düşkünlük döneminin ardından, birbirimizi tanıdığımızı sanırken, konuşacak artık bir şeyimiz kalmadığını görüyor ve sil baştan iki yabancı oluveriyorduk. Rebecca önce, ayrıcalıklarını kaybeden ama hiç değilse saygınlığını korumak isteyen bir kadının tüm gücüyle yeni durumumuza şiddetle karşı çıktı. Kavgalar ettik. Durum kötüye gidince geriye çark edip birkaç aylığına, Dünya Sağlık Örgütü'nce görevlendirildiğim Asya'ya bir geziye çıktık. Kültürlerin ve insanların çeşitliliği, tarihi alanların güzelliği ilişkimizdeki mutsuzluğa deva yerine geçti. Ama döndüğümüzde her şey yeniden başladı. Duygularımız kendi ağırlıkları altında parçalanmıştı ve düşündüğüm tek şey araya mesafe koymaktı. Sevişmelerimiz, dediğim gibi, seyrekleşmişti: Ahlâksızca davranışlar sona ermiş, benimse yeniden klasik çiftleşmeye dönme konusunda hiçbir arzum kalmamıştı. Hele de bıkacak kadar aşina olduğum bir kadınla asla! Hangi taşkınlık yeni bir bedenin tazeliğiyle rekabet edebilir ki? Rebecca bunu anlamış olmalı, bir gün bana şöyle dedi: "Bunu asla yapmamalıydık, sen değiştin." Onun bağnaz bir eğitimin kalıntısı olan bu edepliliğe dönüşünü komik bularak omuz silktim. Ama

kendisine soğukluğumun gerçek nedenlerini hissettirmeye henüz cesaret edemiyordum. Bazen saygısızlıklarım karşısında öfkeden soluğunun kesildiği, beni boğma, öldürme, gırtlağımı sıkarak yüreğimin derinlerindeki tüm sırları itiraf ettirme isteği duyduğu oluyordu.

Özellikle ilginç bir dönemi anımsıyorum: İkinci büyük tartışmamızdı. Birincisini dün anlatmıştım size, hani bir akşam yemeği dolayısıyla çıkan tartışmayı. Kolaylık olsun diye, günlük tartışmaları, daha nadir, daha uzun, dayanılması daha güç olan kin trajedilerinden ayıracağım. O sırada ilkbahardı, bir haftalığına bir yolculuğa çıkmıştım, Viyana'daki bir parazitoloji kongresinde konuşma yapmaya davet edilmiştim. Benim yanıma yerleşmiş olan Rebecca bu süreden yararlanarak Paris'teki iki odalı evimi hoşça düzenleme fırsatı bulmuştu. Duvarları, kapıları yeniden boyamış, pencerelere açık renkli perdeler asmış, tüm vazoları göz kamaştırıcı çiçeklerle donatmış, salonun orta yerinde iç açıcı yuvarlaklıklar yığını oluşturan yirmi kadar saten kırlent dikmişti. Bana yeni bir renkli televizyon ve 1900 stili iki tane güzel süslü püslü lamba almış ve bir inden farksız bu bekâr evini yeni ve körpe aşkların yaşandığı bir yuvaya dönüştürmüştü. Bu değişimden mutluydum, yaptığı jest beni çok heyecanlandırmıştı. Özellikle de Rebecca bu yenileme işleri için maaşının büyük bir kısmını ve birikmiş tüm parasını harcadığını söyleyince.

Tabii, dönüşümden iki gün sonraki ilk atışmamızda bu girişimini sert bir şekilde eleştirmekten geri kalmadım. Zevksizliğiyle, kuaför kadınlara özgü zevksizliğiyle alay edip duvarların boyasıyla mobilyaların renkleri arasındaki uyumsuzlukları vurguladım. Sonunda yokluğumu fırsat bilip evimi talan etmekle, onu gereksiz yere çırpılmış kremaya, bir yosma evine döndürmekle suçladım. Çok iyi anımsıyorum, bir kafedeydik, Rebecca ağlıyordu, ilk kez olarak mesleğine saldırıyordum. Kötülüğe bir de hıyarlık katmak istercesine, gözyaşlarının sinirime dokunduğunu söyleyip ayağa fırladım. Sokakta bana yetişti, yüzü gerilmişti. Suratına yansıyan şiddetten birden korkuya kapıldım. Kafamda şekillendiremesem de bir kıyametin kopacağını hissediyordum.

–Demek bu evin dekorasyonunu sevmedin, öyle mi?

Öfkeden nefesi kesilmişçesine sesi ıslık gibi çıkıyordu.

–Ben öyle bir şey söylemedim.

–Hayır söyledin, korkunç bir şey, beni oyalamaya kalkışma.

–Neden peşimden geliyorsun?

–Hatalarımı gidermeye geliyorum, birazdan göreceksin.

Hafif kaygılı bir halde kapıyı açtım: Daha en ufak bir harekette bulunmama meydan vermeden Rebecca içeri dalmış, televizyonu kaptığı gibi merdiven boşluğuna fırlatmıştı. O tarafa koşturdum ama televizyon, türbin borularını ve kabloları etrafa saçarak, koca binayı ayağa kaldıran gürültüler çıkararak parçalanmaya başlamıştı bile.

–Sen iyice kafayı mı yedin?

–Hayır sevgilim, evini sana eski haliyle bırakıyorum.

Kararlı bir adımla mutfaktan bir bıçak alarak, metodik bir şekilde kendi diktiği tüm kırlentleri birer birer delik deşik edip salonu beyaz pelüş sağanağına tuttu. Bu fırtınanın şiddeti karşısında, kafamda belki de bu cezayı hak etmiş olduğum yolunda bulanık bir düşünceyle, felç olmuş bir şekilde olduğum yerde kıpırtısız duruyordum. Bu içler acısı olayın ayrıntılarını es geçiyorum; size bu mutlu, sıcak köşenin yarım saat boyunca yerle bir edildiğini söylemem yeter. Kitaplarımın bir kısmı yırtıldı, erotik aksesuarlar pencereden fırlatıldı, duvar kâğıtları paramparça edildi, lambalar omzumda parçalandı. Rebecca bu kadar hasarın yanı sıra polis baskınına da neden olmuştu. Ve o çekip gittiğinde kırılıp dökülmüş evim, tam bir harabeye dönmüştü. Mahvolmuştum ve mezbeleliğe çevrilmiş daireme olduğu kadar, sanırım, tehlikeye giren aşkımıza da ağlıyordum. Komşular her şeyi duymuş olmalıydı. Rebecca'nın geceleri sevişirken attığı çığlıkları zaten pek hoş karşılamıyorlardı, binada adım lekelenmişti.

İki saat sonra sevgilim, alışkanlık haline getirdiği bir tutarsızlıkla hıçkırıklar içinde beni arayarak özür diliyordu. Yalvararak zararları telafi etmek istediğini söylüyor, tüm geceyi alacak da olsa, her şeyi temizlemeyi öneriyordu.

–Sonra istersen kovarsın, ama önce izin ver, her şeyi bir düzene koyayım.

Razı oldum. Bir elinde süpürge, ötekinde faraş, işe koyuldu. Bense, bir tabureye tünemiş, ona emirler yağdırıyor, bu teslim oluşun tadını çıkarıyor, onu alaylara, sitemlere boğuyordum. İyi yapmadığı işlere kırk kusur buluyor, onu en ufak keyfi kaprislerime boyun eğmek zorunda bırakıyordum. Beni sindirdiğini sanan bu salak kadın şimdi önümde yaltaklanıyordu. Saatler sonra her şeyin temizlenmesi bitince, kapıyı açtım ve kendisine iyi geceler diledim.

–Gitmemi mi istiyorsun?

–Tercih ederim.

–Gitmek istemiyorum.

–Böylesi daha iyi: Hadi, toz ol!

–Franz, seni seviyorum, senden af diliyorum. Hata ettim. Sevdiğim yalnızca sensin. Senin için her şeyi yaparım.

–Benim tek bir arzum var, o da çekip gitmen.

Çoktan gözyaşlarına boğulmuştu. Bir dakika sonra gözyaşları hıçkırıklar, çırpınmalı ve öfkeli iniltiler eşliğinde boşanıverdi. Önümde diz çöktü, ellerimi ve ayakkabılarımı öpmeye başladı.

–Seni seviyorum, diye yineleyip duruyordu, yalvarırım, acı bana, burada kalmama izin ver.

Son derece kararlıymış numarası yaparak tekmeyle onu kapıya doğru iteklemeye çalışırken kendinden geçmiş bir halde dizlerime sarılıyordu. Aşağılık duygusu içindeki âşık bir kadının işi nereye kadar götürebileceğini görmek istiyordum; ricalarından, yalvarmalarından kendime bir miktar gurur payı çıkarıyor ve paşa gibi kasılıyordum. Yüzü yerdeki halıya gömülü, elleri titreyerek, sonsuz bir acı boşaltarak uzun süre ağladı.

Krizin yatışmasını bekledim ve dönüşü için çok katı kurallar koydum: Az görüşmemizi, beni keyfimce yaşamam konusunda özgür bırakmasını, eşyalarımı ve adıma gelen postaları karıştırmamasını istiyordum. Ezik bir tavırla boyun eğdi.

–Her şeye katlanabilirim, yeter ki birazcık benimle ol. Hatta bir başka kadını da sevebilirsin, eğer bu benim yanımda olursa ve bundan beni haberdar edersen. Sen beni istemesen de, kovsan da dün-

yanın öbür ucuna kadar bile olsa seni takip ederdim. Senden gelen hiçbir şeyin acısı seni kaybetmenin acısına denk olamaz.

Bu kadının beni bu denli büyük bir inançla sevebileceği aklımın köşesinden bile geçmemişti, büyülenmiş, aptalca koltuklarım kabarmış bir halde bu sözlerini dinliyordum. Ona dedim ki:

–Benim için bütün bunları yapar mıydın? Hata yapıyorsun: Anlasana, acı olan, beni fazla, çok fazla seviyor olman. Çünkü sen meşgul değilsin, çünkü kendini vereceğin bir işin yok. Senden istediğim beni daha az sevmen: Tutkun beni rahatsız ediyor. Yoksa sen, çılgın bir aşkın kadınları köleleştirmek için erkekler tarafından yaratılmış baskıcı bir mit olduğunu bilmiyor musun?

Zevkten dört köşeydim: Feminist numarası yapıyor, kendi saygınlığı adına onu eziyordum. Kendimde görgülü bir alçaklık yeteneği buluyordum. Bir an korktum: Bu mutluluğun, bu gülümsemenin bana bağlı olduğu geldi aklıma. Sonra vesveselerimi uzaklaştırdım ve beynime bir başka düşünce yerleşti: Yazgısını benim ellerime teslim etmiş olan bu varlığın üstüne yağmur olup yağabilir, güneş olup doğabilirdim. Bunu keşfetmem korkunç oldu. Bu düşünceyi bir daha da kafamdan atamadım ve ilişkimizin daha sonraki seyrinin her aşamasını belirleyen o oldu. Rebecca hiçbir şeye itiraz edemedi. Akşamleyin dış kapıya bina sakinlerine hitaben bir not astı: "Merak edecek bir şey yok, sadece bir tartışmaydı."

Bana artık onu aşağılamayacağıma dair söz verdirdi ve kendisi de bir daha asla bu şekilde öfkelenmeyeceğine yemin etti. Elbette ki, yılan gibi zehirli dilimi tutamayacağımı biliyor ve uzlaşmaz aşkına karşın onun öfkesinin de ilk fırsatta yeniden alevleneceğini kestiriyordum. Bu kriz hali hoşuma gidiyordu; insanları kızdırmaya, öfkelendirmeye, kendimi ateşe atacak kadar sinirlerini germeye bayılıyordum. Bunda bir bakıma erotizmin alevlerinde bulduğum deneysel baş döndürücülüğün aynısını buluyordum. Kavga, başka araçlar kullanarak zevkin uzatılmasıdır. Üstelik aile içinde, her zaman kadınların çılgınlıklarına alışıktık. Babam, büyükbabam, onun kendi babası eşlerini deliliğin sınırına kadar itme yeteneği sergilemişlerdi. Bu geleneğe katacak bir başka kurbanım vardı. Soyumuzdaki bu despot silsilesi beni meşaleyi elime almaya yüreklendiri-

yordu. Ve kendi geçmişinden, atalarının geçmişinden bir şey öğrenemeyen, mutsuzlukları yeniden yaşamaya mahkûmdur.

Aniden ortaya çıkan bir esinti, utanç verici sırların kızarttığı yüzlerimizi yalayıp geçti: Rebecca çalmaya gerek görmeden pat diye açıvermişti kapıyı.

–İyi akşamlar.

Dünyadan el etek çekmiş adam, bu sesi duyar duymaz anlatmakta olduğu saçmalıkları pat diye kesiverdi. Yüzünde, deriye yapışmış zincifre parçaları gibi geniş kırmızı benekler oluşmuştu.

–Söyler misiniz "Bay Öfkeli" dedi önümde eğilerek. Siz hep böyle sinirrrrrli misiniz?

–Yoo, diye düzeltti Franz hınzırca bir gülümsemeyle, "Bay Öfkeli" değil artık, kedilerin kurtarıcısı, pisipisilerin savunucusu Don Quichat.*

–Ne yaptı yine? diye şaşkınlığını dile getirdi Rebecca çılgınca bir gülüşün eşiğinde.

Bu "Ne yaptı yine?" sözü beni mahvetti. Sinir oldum. Bu tabii içimden geçen duyguydu, çünkü dışardan bakıldığında dudaklarımı geren geniş bir gülümseme vardı yüzümde. Bu paylamaları kısa kesmeye can atıyordum, ne var ki yapabildiğim tek şey duyulması mümkün olmayan birkaç sözcük gevelemek oldu. İki eşin soluklarının kesiştiği yerde oturmuştum ve bu soluk leş gibi kokan bir hava akımıydı. Hava almaya ihtiyacım vardı, çok uzun süre siftindiğimiz bu çirkeften kurtulmak için deniz havası almaya can atıyordum. Rahatsız olmuştum, oradan uzaklaştım ve ben dışarı çıkıp da kapı yeniden kapandığında arkamdan alaycı kahkahalar duyar gibi oldum. Beni çekiştiriyor, güçsüzlüğümle dalga geçiyor olmalıydılar. Kendimi lekelenmiş, tamamen kirlenmiş hissediyordum. Bu bayağılıklara katlanabilmem için, Franz'ın alaylı pantomimi, bir kötürümün esinlediği korkakça bir acıma duygusu gerekmişti. Tıpkı kıstırılmış tilkinin, soluğu ininde aldığı gibi doğruca kamarama

* Don Quichat: Ünlü roman kahramanı Don Quijote'den esinlenerek Fransızcası *chat* olan kediye göndermede bulunan alaylı bir eğretileme. (ç.n.)

koştum. Béatrice uyumuştu ve düzenli soluğu, biraz şekerli parfümü neredeyse mide bulandırıcı bir ısrarla yatağı ele geçirmişti. "Ah, affedersin" dedim alçak sesle, düşüncemden utanmış bir halde, "öyle sarsılmış bir haldeyim ki, sorma". Düşünmek, kızgınlığımı boşaltmak istiyordum, gelgelelim bir bıkkınlığa kapılıverdim. Bitkindim, her tarafımı saran bir uyuşukluk beni uykuya davet ediyordu. Bir düş gördüm: Rebecca, kucağında Venedik'teki kedi yavrusu, geminin korkuluğunda duruyor ve kediyi okşarken bana şöyle diyordu: "Sen Béatrice'ten çok iyilerini hak ediyorsun, onun sana verdiği hayattan çok daha iyisine değersin sen." Sonra kediyi denize atıyor ve korkunç bir Alman aksanıyla müstehcen şeyler söylemeye koyuluyordu. Bu kâbustan, gece yarısı, sırılsıklam tere bulanmış olarak uyandım ve sonunda şunu kavradım ki Franz'ın kamarası, bir duyguları sakatlama atölyesiydi.

Üçüncü gün:

Sadakatsizlerin buluşması.
Âşıklar kavuştukları anda
küle dönüşürler.

Ertesi gün, gözlerimi açtığımda, Béatrice dışarı çıkmıştı bile. Şiddetli bir yağmur lombozu kamçılıyor, görüntüyü bulandırıyordu; kamara sayısız sıvı parmaklıktan geçilmeyen bir hapishaneden farksızdı. Akşam olanları anımsayınca yeniden öfkelendim. Şimdiye dek bir merak ve tiksinti karışımından oluşan Franz ile ilgili duygularım bu sabah doruk noktasında bir hınca dönüşüyordu. Onun iğrenç açıklamaları, karısının alaylı sırıtmaları benim için katlanılmaz bir hal almıştı. Kendileriyle dost olmayı arzulamıyordum artık, bir daha onları ne görmek ne de seslerini duymak istiyordum. İcabında alaylarına maruz kalmamak için bu kamaraya kapanırdım. Bu kararımı Béatrice'e bildirmeliydim.

Onu bomboş yemekhanede, Marcello ile aynı masada karşı kar-

şıya oturmuş buldum. Bir gün önce eleştirdiği bir insanla onu baş başa görmekten şaşkın ve mutlu bir halde, nezaket gereği, tasarımı kendisine anlatmadan önce biraz beklemeye karar verdim. Kedi olayından dolayı artık ona kızgın olmadığımı kulağına fısıldadıktan sonra tamamen Doğu üzerine olan, bazen İtalyanca bazen Fransızca sürüp giden söyleşiye ben de katıldım. Sıradan konuşmaların ötesine geçip fikir alışverişi yapmaktan hoşlandığım bir insan varsa o da bu Marcello idi. Kendisiyle pek fazla konuşmadığımız halde beni etkiliyordu, benim henüz sadece acemisi olduğum bir deneyimi o son aşamasına vardırmıştı. Karşısında kendimi tamamen sorulardan ve meraktan oluşan biri olarak hissediyordum. Hem sonra beni saran coşkuyu yayma konusunda çok yetenekliydi. Anımsıyorum, Béatrice üşüdüğünden yakındığında o Hindistan yolundan söz etmekteydi. Kibarca ona kamaraya gidip bir kazak almayı önerdim. Dönüşte holde, Akdeniz'in bir denizcilik haritası karşısında bir an durmuştum; birden yanı başımda duyduğum hafif bir öksürükle irkiliverdim. Rebecca idi bu, benzi son derece solgun, saçları dağınıktı.

–Didier, şey... rica ederim, benim aşağılık biri olduğumu düşünmeyin.

Yalvarırmış gibi bir edayla konuşuyordu ve yüzünde bir dalgınlık ifadesiyle koluma girmişti. Önce yeni bir oyun tasarladığını sanıp onu orada ekmeye hazırlandım.

–Dün akşam sizinle dalga geçmek istemiyordum. Güldüm çünkü sinirliydim. Franz'ın benimle ilgili olarak anlattığı iğrenç şeyleri kale almayın. Hastalığı onu olmadık masallar uydurmaya itiyor. Herkesi etkisi altına almak istiyor.

Gülümsemeye çalıştıysa da bir titreme bu gülümsemeyi bastırılmış bir hıçkırığa dönüştürdü. Sinirlenmiştim, bu kızla ilgili kafamda şekillenen imgeler birbiriyle öylesine uyuşmazdı ki bunları nasıl algılayacağımı bilemiyordum artık.

–Sizi görmem gerekiyordu, bana saygı duymanız benim için önemli.

–Saygım sizin için önemli mi? dedim, sesime, inanmayacağını umduğum bir soğukluk katarak. Siz şimdi, benim gibi silik bir kim-

senin, bir "Bay Öfkeli"nin size olan saygısını önemsediğinizi mi söylüyorsunuz yani?

–Evet, önemsiyorum. Tamam tamam, kesin lütfen, bir daha öyle demem.

Kalbimin gürültüsünü en aza indirmek için ona takılmaya çalışıyordum, çünkü şaşkın durumdaydım. Dün baskın olan bu kadını bugün yalvarırken görmek beni afallatıyordu. Niyetinin ne olduğunu anlayamıyordum. İçimden belki de hiçbir amacı yok diyordum. Şimdiden, aşırı güvensizlik sonucu birtakım kuşkular yüzünden yanılgıya düşüp aptalca davrandığım için kendi kendime çıkışıyordum. Franz'ın hatasıydı. Onun ipe sapa gelmez masalları yol açmıştı buna. Ve şimdi kendisinden şüphe etmeye başlıyordum artık, eğer yalan söyleme gibi bir hastalığı yoksa, ortada bir abartma söz konusuydu. Rebecca'nın pişmanlığı her şeyi değiştiriyordu; o artık fazla duyarlı olmayan bir koca tarafından lekelenmiş, adını temize çıkarmaya çalışan hassas bir genç kadındı. Sesini alçaltarak okşayıcı bir yavaşlıkla şöyle dedi bana:

–Didier, sizinle baş başa konuşmak isterdim...

–İyi ama, zaten yalnızız.

–Hayır, burada olmaz, kamaramda.

Yüzüme öyle bir kan hücum etti ki neredeyse ellerimle yüzümü kapatacaktım. Rahatsızlığımla onu gizleme gereği arasında zorlu bir pazarlık gerçekleştiriyordum. Rebecca başını kaldırmış, ateşli gözlerini bana dikmişti.

Aralık dudaklarından kar beyaz dişleri görünüyordu; bu incilerin sütsü parıltısı beni öyle sarstı ki saklayamadım.

–Peki neden kamaranızda?

–Orada daha rahat oluruz, size her şeyi açıklayacağım.

–Şimdi olmaz, yapamam.

–Biliyorum. Bugün öğleden sonra saat 5'te, 758 numaralı kamaraya gelin.

Bu beklenmedik öneri karşısında soluğum kesildi ve sendelememek için korkuluğa tutunmak zorunda kaldım. Bu randevu duygularımı tamamen tersine çevirmişti. Hemen o anda, daha bir saat önce içimi dolduran öfkeyi unutuverdim. Sanırım Rebecca beni

gerçeğe döndürmemiş olsa holde uzun süre dikilip bu daveti düşünürdüm:

–Çabuk olun Didier, Béatrice sizi bekliyor. Sanırım bu kazağı ona götürüyorsunuz, çünkü kendi sırtınızda zaten kazak var. Sonra görüşürüz.

Ok gibi yemek salonuna çıktım. Coşkumun arasında Marcello'nun önünde Béatrice'i öptüm ve ikisine de birer kahve daha ikram ettim. Marcello'nun, teşekkür edeceği yerde, söylediği şu oldu:

–"Vivekananda der ki: Veren insanın diz çökmesi ve ona verme olanağı sağlamış olduğu için alan insana teşekkür etmesi gerekir."

Bu İtalyanın her durum için dağarcığında bir özdeyişi vardı. Şu anda bana görgü kurallarının şahikası gibi görünen gülünç bir tutkuydu bu. O durmadan Hindistan'dan söz ediyordu ama, benim kafamdaki tek şey, küçük ısrarlı müziğini sürdüren, Rebecca'nın verdiği randevuydu. Kısacık bir an, çekincelerimin onamaya dönüşmesine nasıl da yetmişti! Nasıl olmuştu da bu kadın iki gün içinde bu kadar önem kazanmıştı? Onun için yeni bir duyguyu, yeni bir algıyı bana kim bahşetmişti? Garip rastlantı: Hani şu birbirleriyle ilk kez olarak evlerinden on bin kilometre uzakta konuşan kapı komşuları örneği, Fransa'da hiç tanımadığım bir şeye rastlamak için Asya'ya gitmem gerekiyormuş demek ki: Tam bir vodvildi bu! Elbette, Rebecca'nın kamarasına gitmeyecektim; hayır, onun yerine kendi kamarama kapanıp Krişnamurti'nin *Tinsel Devrim*'ini okuyacaktım. Ve ona duyduğum bu beklenmedik hayranlığı bir alçaklık olarak görüp kendimi ayıplıyordum, Béatrice'in çekici yanlarını, Doğu'da beni bekleyen güzellikleri peş peşe sıralayarak onu kafamdan silip atmaya çalışıyordum. En derin mutlulukları vaat eden bir yaşamı heba edecektim şey uğruna... Ne uğruna sahi?

Béatrice aklımdan geçenleri okumuşçasına kaşlarını çatarak beni uyardı. Bu sessiz azarlama fena halde canımı sıkmıştı. Garip bir önseziye kapıldım: Her şey incelikli, anlaşılmaz bir şekilde değişmiş gibiydi. İlişkilerimizi değiştiren yeni bir takımyıldızına giriyor gibiydik. Ve Marcello'nun anlattıklarını dinlemiyor, gözlerimi dikmiş dikkatle Béatrice'i inceliyordum: Gözüme bugünkü kadar cazibesiz göründüğü olmamıştı hiç. Makyaj yapmamıştı, bu da otuz-

lu yaşlarda bir cildin kusurlarını ortaya koyuyordu; göğsüne sarkan mücevherin yarattığı temel etki onun dokunaklı zayıflığını vurgulamaktan ibaretti. Benim hoşuma gitme diye bir kaygısı yoktu artık ve doğal haliyle görünüyordu: Dağınık sarı saçları ve ayaklarına dek inen geniş elbisesiyle Rebecca'nın çekiciliğini oluşturan şu huzursuz, cömert dişilikten yoksun görünüyordu. Béatrice, anatomisi tamamlanmamış çocuk-kadın, sakin duygular, şaşırtıcı olmayan okşayışlar çağrıştıyordu, oysa Rebecca bilmem hangi kışkırtıcı ve kaba aşk dürtüsüyle aklımdan çıkmıyordu. Bu yabancının kedimsi kıvraklığı, ender güzelliği yanında ilkini aşırı derecede sade buluyordum. Neden kendime itiraf etmeyeyim: Béatrice anında ağırbaşlı kimseler kategorisine sokulan bir kadındı. Bu gezi fantezisi bile onun insanda uyandırdığı bu ciddi ve aklı başında kadın izlenimini yok edemiyordu. Tanrım, ne kadar da aklı başındaydı!

Öğlende, tek düşüncem yemeği Franz ile birlikte yememekti, bu nedenle ona öyle bir oyun oynadım ki bu konuda hâlâ kendimi kutluyorum. Yemekhaneye Béatrice ile önceden gidip, yalnızca iki kişilik yerin kaldığı bir masayı seçtim. Masada yemeklerde her zaman çok dakik olan Raj Tiwari dışında, iki Türk öğrenci ile bir İranlı öğrenci vardı. Kafa göz yarılarak konuşulan bir İngilizce ile önümüzdeki molanın Atina'da verileceğinden, gece çıkması beklenen kasırgadan, ertesi akşamki yılbaşı eğlencesinden söz ediliyordu. Tartışma pek ulusal farklılıklara yönelmiyordu ve özellikle de İran meselesinden bu yana içinden çıkılamaz bir hal alan siyasetten tek bir defa olsun söz edilmedi. Söz kargaşasını fırsat bilip, öğleden sonra olacakları keyfimce düşünebilmekten mutlu bir halde kendimi rahatça konuşmanın anlık ve yatıştırıcı havasına bıraktım. Sandalyesini bir tayfanın itmekte olduğu Franz geldiğinde –tekerleklerin bir cüzamlının çıngırak sesini çağrıştıran korkunç gıcırtısını uzaktan fark etmiştim– tatlımı bitirmek üzereydim. Sevimsiz bir birleşmeyle tekerlekli sandalyesine kaynamış duygusu yaratarak, boş bir yer bulur da yerleşirim düşüncesiyle, sineğin leşin etrafında dolanıp durması gibi umutsuzca masamızın etrafında dönüyordu.

–Buyurun, dedim ayağa kalkarak, yerimi size bırakayım.

–Kalkıyor muydunuz? Ben de sizinle konuşmaya can atıyordum!

–Çok geç oldu Franz, umarım, adınızla seslenmemde bir sakınca yoktur? Ben yemeğimi bitirdim. Kendinize bir başka kurban bulmanız gerekecek.

–O da ne demek oluyor? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum.

–Arkadaş ha! Bu sözcük bence çok yavan kalıyor: Siz şuna Kastor ve Polydeukes'ten* beri böyle iyi iki dost görülmedi desenize.

–Aranızda bu imalı sözler neden? diye araya girdi Béatrice.

Franz yeniden hınzırca gülümsemeye başlamıştı.

–Didier biraz sinirli, çünkü yanınızda olmadığımda da benim sizinle onun aranızda olduğumu biliyor.

Omuz silktim. Ne var ki Tiwari'nin bir sözü –Franz'a Rebecca'yı soruyordu– olanca keyfimi kaçırdı: Aklıma kimsenin bu yemek boyunca Béatrice'e bakmadığı ya da iltifat etmediği geldi. Ve kapıya doğru uzaklaşırken bana öyle geliyordu ki herkesin ona olan notu zayıftı ve bana hınzırca bir acıma duygusuyla bakıyorlardı. Elbette, hani şu herkesi tropik bölgelerde çok yaşadıklarına inandırmak için savaşçı kılığına giren blucinli aptal çiftlere benziyor olmalıydık.

–Franz ile garip ilişkilerin var, dedi Béatrice.

–Bu adam beni sinirlendiriyor... Sırf onun şu yüz şaklabanlıklarından, imalı sözlerinden kaçmak için kasten dolu bir masayı seçtim.

–Ne kadar da çabuk alınıyorsun. Sahi, dün akşam olanları anlatmadın bana.

–İğrençti.

Ve sitemlerimde karısını da işin içine katmaya büyük bir özen göstererek kötürümün ifşaatlarını tek bir sözcükle özetleyiverdim. Ama düşündüğüm tek şey, bugünün tek mutlu olayı olan, öğleden sonraki randevuydu.

Her şeye karşın bu konuda da ikircikliydim. Bir yandan Franz'ı yeniden görmek ve anlattıklarını dinlemek gibi bir işkenceden kurtulmak istiyordum. Öte yandan Rebecca'nın çekiciliğine kapılmış-

* Kastor ve Polydeukes: Yunan mitolojisinde Sparta prensleri. (ç.n.)

tım. Bu randevuyla her şeyi yoluna soktuğumu sandım: Karısına sahip olup kocadan kurtulacaktım. Geriye Béatrice kalıyordu. Ona yalan söylemeliydim. Dedim ya: Bu alanda acemiydim, bir hata yapmaktan çekiniyordum. Kararsızdım, bir ihanetin neye mal olacağını uzun uzun ölçüp biçiyordum. Birlikteliğimiz zamanla güçlenmiş ve bir evlilik sözleşmesi kadar ciddi olan üstü örtük hükümler üzerinde temelleniyordu. Elbette ki, yalana bağlı olarak kınanmam, işi ertelemek için bir nedendi. Fakat mademki gerçekte ilk "ihanet"im söz konusuydu, –kasten modası geçmiş bu sözcüğü kullanıyorum– endişelenmem için ortada fazla bir neden yok demekti. Üstelik biraz becerikli davranabilirsem, kısa süreli bu maceramı gizli tutacağımı umuyordum. Hepsi bir yana, İstanbul'a varmamıza şunun şurasında sadece kırk sekiz saat kalmıştı ve işin kulaktan kulağa yayılması riski de bir o kadar azalmıştı.

Hadi ama, bu gibi şeylerle neden canımı sıkıyordum ki? Mesele sadece Rebecca'yı elde etmekti! Sonucu olmayan bir flört yüzünden ölecek değildim herhalde, dünya tersine de dönmeyecekti. Aslolan şuydu, her şey Franz'ın bilgisi dışında gelişmeliydi; üstelik ona kötülük etme fikri, beni küçük düşürmeye çalışan yasal bir kocayı maskaraya çevirmenin çekiciliği hareketimin değerini on kat daha artırıyor ve temkinli davranmak isteyen benim bu kararsız yanımı coşturuyordu.

Sofra başı çekişmelerine dalmış, planımı uygulamak için kafamda hiçbir şey şekillendirememiştim. Koşullar yardımıma yetişti. Havanın bozuk oluşu nedeniyle gemi yönetimi öğleden sonrası için bir çekiliş ve çeşitli şans oyunları düzenledi. Öğleden sonra, her çeşit yalanı kafamda evirip çevirdiğim koskoca iki saati iskambil oyununa düşkün Béatrice ile orada geçirdim. Sonunda bu yalanlardan, sıradanlığı başarımı güvence altına alanı üzerinde karar kıldım: Beşe çeyrek kala küçük bir ihtiyacı bahane ederek salondan sıvıştım. Uzun süre ortadan yok oluşumu nasıl açıklayacaktım? Tamamen anın gerilimi içinde olduğumdan bundan pek kaygı duymuyordum. Rebecca ile baş başa kalma düşüncesiyle bacaklarımın çözüldüğünü hissediyordum ve birçok kez oyuna geri dönmeme ramak kaldı: Beni kamarasına belli amaçlarla çağırdığını sanıyor-

dum. Ürkmüştüm, onun sonucunu çabuklaştırdığı bir maceranın hayaline kapılacak zamanım bile olmamıştı.

Yanımda giyecek bir şeyim olmadığına öyle hayıflanıyordum ki! Béatrice'e eşlik ederken masraf etme ihtiyacı duymamıştım ve kendimi beğendirmem için ortada bir neden de yoktu. Kıyafet konusundaki eksikliği telafi etmek için uzun süre lavaboda kalıp dakikalarca saçlarımla, gömleğimi pantolonumun içine düzgünce yerleştirmekle uğraştım. Elimde olmadan Franz'ın, karısı hakkında yaptığı açıklamalar, muhteşem kıçı, ıslak öpücükleri, kural dışı durumlara eğilimi geliyordu aklıma ve açık söyleyeyim, bu uygunsuz tavırları bende merak uyandırıyordu. Sözü edilen aşırılıkları düşünüyordum da, benim Béatrice ile geleneksel anlamda cesur sevişmelerimiz bunların yanında çocukça kalıyordu. Eğer kötürüm adamın anlattığı iğrenç şeyler doğruysa, Rebecca'nın gemideki varlığı onlara birden korkunç bir gerçeklik veriyordu; ve sümsüğün, enayinin tekiymiş gibi görünmekten çekiniyordum.

Sonunda kararlaştırdığımız saatte birinci mevkinin koridoruna gittim. Cesaretimi kaybetmeye başlamıştım. Yüreğimin alışılmadık bir şekilde attığını hissediyordum. Dalgaların gemi gövdesine düzensiz bir biçimde çarpması, üst katların titreşim olarak hissettiği makinelerin sürekli sarsıntısını bastırmaktaydı. 758 numarayı buldum, Franz'ın odasına yakınlığı dikkatimi çekti. Kötürüm adam şu anda dışarı çıkıp da beni karısının odasına girerken yakalamazdı inşallah! Kapıya vuracağım anda heyecanım bir kat daha attı. Bu anı her şeyden çok arzuluyor, ama bir o kadar da korkuyordum. Kulağımı kapıya yapıştırdım: En ufak bir ses yoktu. Kapının altından ufacık bir ışık sızıntısı bile gelmiyordu. Ürkek bir şekilde iki kez tıklattım. Ses veren olmadı. Daha kuvvetli vurdum. Hâlâ bir ses yoktu. Kapının tokmağını çevirdim: Açıktı. Kısmen girdim: Kamaranın içi karanlığa gömülmüştü. Lombozun önünde ince bir perde bir yelken gibi hafif hafif dalgalanıyordu. Seslendim:

–Rebecca.

Dipte duran yataktan fısıltı halinde, "Şişt!" diye bir ses duyuldu.

–Benim, Didier, girebilir miyim?

Sesim titriyordu.

–Şişt, şişt.

Bu incelik içime işledi. Kanımca çekingenliğimi artırmamak için ışığı söndürmüştü. İçeri süzülüp kapıyı kapattım. Bir şey devirmemeye özen göstererek bir oburun mutfağa dalışı gibi doğruca yatağa yöneldim.

–Neredesiniz?

–Burdayım, dedi, bende bir başka yerden geliyormuş duygusu uyandıran tanınmaz bir sesle.

O da benim kadar heyecanlı olmalıydı. Bu düşünce beni yüreklendirdi. Karanlığa rağmen, bir örtünün altına gizlenmiş vücudunun hatlarını fark ediyor ve neredeyse yüzünü seçebiliyordum. Saçlarını arkada toplamıştı, çünkü onları görmüyordum. Çekinerek yatağın kenarına oturdum. Ne yapacağımı bilemeden avuçlarımı birbirine sürtüp duruyordum. Avuç içlerim nemli ve soğuk gibi geliyordu bana ve onları ısıtmaya çalışıyordum. Az sonra genç kadının kollarının battaniyelerin altından çıktığını ve karanlıkta beni aramaya, dizlerimi okşamaya başladığını hissettim. Her şeyin bu kadar basit olması çok hoşuma gitmişti ve cüretkâr bir tavırla bu ateşli elin üstüne eğilip onu dudaklarıma götürdüm. Önce tuhaf bir biçimde geniş ve kalın parmaklarını öptüm, ardından da bileklerine doğru kaydım: Sert ve kıllarla kaplı oluşları beni şaşırttı ve canımı sıktı. İçime bir kurt düştü, tüm ölçülülüğü bir tarafa bıraktım. Partnerimin başını yokladım ve bir çığlık attım: Saçları neredeyse dökülmüştü, yanakları pütür pütürdü... Ne var ki durumu kavramama kalmadan banyodan bir kahkaha yükseldi ve yanıveren bir lamba hayatım boyunca unutamayacağım bir sahneyi aydınlattı: Kollarımda tuttuğum, battaniyeleri çenesine doğru çekmiş Franz idi. Rebecca ise saklandığı banyonun eşiğinde ayakta dikiliyor ve uğradığım hezimet karşısında hiç utanmadan katıla katıla gülüyordu.

Aynı anda yaşadığım bir sürü güçlü duygu içinde altüst oldum, dehşet içinde, "Lanetler, mendeburlar" diye çığlıklar atarak kalktım. Buna nasıl cesaret edebilmişlerdi, beni ne sanıyorlardı? Franz kötürüm olmasa, ağzını burnunu kırardım ve ona dokunmaktan öylesine midem bulanmıştı ki defalarca yere tükürdüm. Rebecca'nın

ihaneti karşısında küplere binmiştim, gelgelelim o benim kendisine bir şey söylememe fırsat bırakmadan kaçmıştı. Peşinden koşmak üzereyken, kötürüm adam kolumdan yakaladı, öyle bir kuvvetli sıkıyordu ki acıdan inledim.

–Çocukluk etmeyin, dedi ıslık gibi bir sesle, bir şaka olarak kabul edin. İnanın bana, bu entrikadan hiç zevk almadım. Ne var ki romanımızın devamını dinlemeniz için bu gerekiyordu: Rebecca bunu istedi, kafanızdaki imajını değiştirmek istiyordu; bizim tek amacımız sizi bilgilendirmek.

–Bırakın beni, diye bağırdım, kendi çığlıklarımdan cesaret almaya çalışarak. Ne yüzünüzü görmek, ne de anlattıklarınızı dinlemek istiyorum.

–Yeniyetmeler gibi inatçı keçilik etmeyin! Rebecca'yı istiyor musunuz, istemiyor musunuz?

Donup kalmıştım: Adam şimdi de bana karısını öneriyordu. Ben kızı tavladığımı sanmıştım, oysa bir çöpçatan gibi onu bana peşkeş çeken kendisiydi. Bu kadar nasıl düşebilmiştim?

–Hiçbir şey istemiyorum, ne onu ne de sizi, bırakın gideyim, yoksa bağırırım.

–"Bırakın gideyim, yoksa annemi çağırırım."

Sesine, tepinen ağlamaklı bir çocuk havası vermişti.

–Pekâlâ, gidin.

Kolumu bıraktı ve özgür kaldım.

–Hadi gidin, defolun, doğruca şu cenaze töreninden farksız aile yaşantınıza dönün. Cici karınız sizi bekliyor.

Sergilenen bunca hayasızlık, bunca yüzsüzlük karşısında dilimi yutmuştum adeta. Hakarete uğrayan bendim ve o hâlâ bana küfretmeyi sürdürüyordu! Tanrım, diye geçiriyordum içimden, bana uygun arkadaşlar mı bunlar? Bu kez her şeyi yoluna koyacağım, bu kez çekip gidiyorum, bir daha beni görmeyecekler. Tabii ki kaldım. Franz hemen tatlı tatlı gülümsedi:

–Kararsızsınız, böyle olmanızı tercih ederim! Eğer onu istiyorsanız, size bunun çarelerini göstermem gerekiyor. Bana, hikâyemi bitirdiğim an size kendisini teslim edeceğine söz verdi.

İyi ama bu rezil herifin tam olarak benden istediği neydi? Abuk

sabuk sözleri ne anlama geliyordu?

–Görüyorsunuz, onun kendini sizin kollarınıza atmasını hedefliyorum. Fakat bazı kurallara göre. Kierkegaard ne der, biliyor musunuz: Kadın doğası, direnme görünümü altında bir teslimiyettir.

–Sizin sırlarınız ve karınız umurumda bile değil. Bütün bunlara en ufak bir ilgi duymuyorum.

–İtiraf edin ki ilginizi çekiyorlar. Yoksa şimdiye kadar çekip gitmiş olurdunuz.

–Şimdi bana gerçek bir pazarlık mı öneriyorsunuz siz?

–Diyelim ki daha çok keyfim için kendi yarattığım bir oyun. Sizden çok şey istemiyorum: Tek istediğim dikkatli bir dinleyici olmanız. Sadece kulaklarınızı istiyorum, kaybedeceğiniz hiçbir şey yok.

Çok huzursuz ve afallamış haldeydim; buna benzer bir durumu bir kitapta okumuş muydum acaba diye soruyordum kendi kendime.

–İyi ama neden bir başkası değil de illa ben, örneğin neden Béatrice değil?

–Sizinle başladım, sizinle bitireceğim.

–Kıskanç değil misiniz?

–Benim kendisine sunmadığım şeyi başka yerde aradığı için Rebecca'ya kızmam. Bu tür uzaklaşmalara boyun eğmektense sadece işbirliği ederim.

Nefes nefeseydim:

–Pekâlâ, beni kandırdınız, bu defa kabul ediyorum. Fakat şunu unutmayın ki sırf kendi irademle kalıyorum. Sizden korktuğum için değil. Sizi tanıyorum ve kaybedeceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum. Ve Franz, size hikâyenize devam etme izni veren benim, duyuyor musunuz? Siz tamamen benim iyi niyetime bağlısınız.

–Bundan hiçbir zaman kuşku duymadım Didier. Ben sizin kararlarınızın kölesiyim. Yardım edin bana, ister misiniz?

Gözlerinde alaycı bir parıltı vardı. Bir kez daha onun alçakça taktiğinin tuzağına düşmüştüm: Kendimi tam bir yılgınlığın kurbanı hissediyordum ve öfkeli, sarsıcı yanıtlar hâlâ aklımı karıştırmaya devam ederken kol ve bacaklarımda, telafisi mümkün olmayan

büyük bir bozgundan sonra duyulana benzer bir yorgunluk duyuyordum. Beni istemediğim bir çevreye tutsak eden bu gemiden nefret etmeye başlamıştım ve bizi birkaç saat içinde sağ salim götürecek olan uçağa binmeyişimize neredeyse pişmandım. Düşünmeden, Franz'ın oturmasına yardım ettim: İnanılmaz derecede ağır ve kaslıydı, sırtını yastıklara dayayıncaya kadar canım çıktı.

Boş koltuk yoktu ve yatak, üstüne oturulamayacak kadar dardı. Hiç istemediğim halde banyodaki tekerlekli sandalyeyi çıkarıp baş dayama yerini açmak ve sarsıntı yapmasın diye kumanda kolunu indirerek içine yerleşmek zorunda kaldım. Rollerdeki bu değişiklik rahatsızlığıma tuz biber oldu. Franz'ın maceralarını düşününce peşinen mahvolmuştum. Hayatını, anlama yetimin ötesine yerleştirdiğinden emin, bana pasif bir dinleyici rolü vererek övüngenlikle hikâyesini sürdürecekti. Rebecca'nın kamarası kocasınınkinden daha süslü, daha bakımlıydı. Hatta çiçekler bile görülüyordu. Bir etajerin üzerinde, ebonit bir tepsi içinde prize takılı bir su ısıtıcı, fincanlar ve poşet çaylar duruyordu.

–Göreceksiniz, uzun sürmeyecek, akşam yemeğine bitirmiş olacağım. Bize bir çay yapın.

Ve tıpkı bir gün önceki gibi kötürümün konuşmalarına, kaynamakta olan suyun fokurtusu eşlik etti.

Âşıklar kavuştukları anda küle dönüşürler

Dün söyledim size, Rebecca ve ben, bir yıldan fazla bir süre başımızı döndüren şu harika iğrençliklerin alışkanlığını kaybetmekteydik. Bu tensel şabbat, oluşturduğumuz çifte, onu fani yazgısından kurtarmaksızın ikinci bir soluk vermişti. Şehvet kredimizin süresi sona eriyor ve bizi dosdoğru iflasa sürüklüyordu. Şimdi bir ortak yaşam yanılsamasının ortadan kalkması gerektiğini biliyordum. Sürdürülecek bir savaşım vardı: Hâlâ beni sevmekte olan bir kadından kurtulmak. Küçük burjuva insanlarda çok sık rastlanan şu kendisi olmaya razı olmama derdinden mustariptim ve aşka o kadar fazla inanıyordum ki ilişkimizin düşmüş olduğu göreceli düzey-

le yetinemiyordum. Bir kişiye sadakat, eşit bir tahrik duygusuyla telafi edilmediği için çok pahalı ödenmiş bir bedeldir: Tercihlerin fazlasıyla yöneldiği bir varlık tüm erkeklerin, tüm kadınların yerini almak gibi ezici bir yük altındadır. Olacak iş değil: Kimse kalabalıklar gibi çeşitli ve değişik değildir. Daldan dala konmanın neşeli ateşliliğinin ya da sadece bekârlığın heyecan azlığının karşıtı olarak gösterdiğim tutkulu aşkın kaygılı sadakatinden nefret etmeye başladım. Daha önceki hanım arkadaşlarımla bir aradayken kapıldığım evliymişim duygusunu doruk noktasında yeniden yaşamaya başlamıştım: Coşkunun bezginliğe dönüşmesi.

Hem sonra, her ilişkinin, gözden düşüşü de dahil, önceden kestirilebilir olduğu bir hayat dönemi vardır: Deneyim yeni bir duyguya kavuşmamızı engeller, mutlu cahilliğin içimizdeki saflığını öldürür. Dedim size: Değişiklik olsun diye değişikliğe can atıyordum. Günün ve gecenin her saatinde, ben Rebecca ile kendimi helak ederken insanların eğlendiklerini, sarhoş olduklarını, dans ettiklerini bilmek duygularımı kamçılıyor, bir tutsaktan farksız oluşuma kızmama yol açıyordu. Beni sarsmak, harekete geçirmek için onca uyarı oluşturan çılgın ritimleriyle Paris içimi kemirip duruyordu. Rebecca benim çalkantılı arzularımdan dehşete düşüyor ve ben ne kadar onları doyurayım diye çırpınıyorsam o da aynı şekilde onlara karşı durmak için çırpınıyordu; incir çekirdeğini doldurmayan sudan bahanelerle benimle kavga etmeye can atıyordu ve bir bal çanağında birbirini öldüren iki eşekarısı gibi boğucu birlikteliğimiz içinde tartışıp duruyorduk.

Melodramımızın drama dönüşmemesi için önemsiz bir şey gerekiyordu: Rebecca'nın beni umursamayıp, kendisine parayla bir âşık tutarak, daha bağımsız görünmeye çalışması. Ne var ki uzlaşmaz tavrı, nahifliği düşüşünü hızlandırdı. Başlangıçta zalimliklerim hesaplı kitaplı şeyler değildi, onu deniyor, ortada herhangi bir senaryo yokken, bir tespihin tanelerini teker teker çeker gibi hergelelikleri peş peşe sıralıyordum. On ikiden vuracağımı bilmeden okları gelişigüzel fırlatıveriyordum. Sözlerimin onda yol açtığı küskün-

lükleri açığa vurarak, kötü karakterimi körükledi ve kendi düşüşüne alet oldu. Hani bir söz vardır: Kin, aşkın ters yüzüdür. Peki ya tam tersiyse? Ya sevgi sadece iki savaş arasında bir parantezden, bir antlaşmadan, nefes alınacak bir zaman diliminden başkaca bir şey değilse? Hem sonra, kötülüğün görünüşte iç kararıcı tekdüzeliğindeki tahrikler, şehvetinkilerden daha yoğundur. Evlilik kavgaları kendi içinde eylemi hızlandıran bir son haline geldiğinde ideal bir boyut kazanır, sakin bir hayatta uzun süre beklemek gereken her çeşit koşul ve ayrıntıyı yaratır. O zaman insan, korku konusunda daha önceki her şeyin klişeleşmiş bir tat kazandığı bir mükemmellik derecesine ulaşır. Aşkı, sürekli vaatler şeklinde düşündüğüm için yalnızca yenilenmiş olaylar, hesapta olmayan ani değişiklikler, dargınlıklar, uzlaşmalar yüreğimde endişeyi canlı tutabiliyordu.

Rebecca'nın karşısında saldırgan olma üstünlüğünü elimde bulunduruyordum; o adım adım kendisini savunuyordu, ama ne demişler, inisiyatifi ele almayan, sonunda geri çekilir. Tüm varlığım şiddete hazır halde bulunuyordu; en ufak terslik, duvardan duvara halının üzerine düşen bir sigara külü, telefondaki bir arıza, devrilen bir bardak kabalığa dönüşüveriyor, akıl almaz biçimde büyüyordu. Sebep ve ayağa kalkmış sinirlerim üzerindeki etkisi arasında orantı yoktu. Hemencecik köpürüveriyordum. Rebecca bana karşılık veriyordu. Böylece savaş naraları atmaya başlıyorduk. Öfke ona, beni korkutan ve güzelliğini bozan sarsılmış, bayağı bir hava veriyordu. Birbirimize bol bol küfürler savuruyorduk, sözcüklerin ardından darbeler geliyor, atışma büyük kavgaya dönüşüyordu, birbirimizin mektuplarını, giysilerini, kitaplarını paralıyor, sonra gözü dönmüş bir halde, öfkeden ve kinden titreyerek, hırgürümüzün rahatsız ettiği komşulardan zılgıt yemiş olarak, bitkin iki sokak serserisi gibi yatağın üzerine devriliveriyorduk.

Birimiz ufak yollu neşelenmeye görelim, bu öteki için bir hakaret sayılıyordu, bundan kötü bir anlam çıkarıyorduk ve sadece ortak

bir hırçınlık içinde birbirimize katlanabiliyorduk. Bu hırçınlık da çok fazla uzadığında bir hakarete dönüşüveriyordu yine. Bazen sofrada, kafede, restoranda, aramıza bir suskunluk, ağır, düşmanca, sanki yarım asırlık bir sessizlik yerleşiyordu; bir gaz gibi yayılan, tavana kadar yükselen bu sessizlik donup kalmamıza yol açıyor, bizi tutsağı haline getiriyordu: Böylece savaş başlamış oluyordu. Acı sızlanmalar, sert çıkışmalarla dolu bu sessizlikler aramızdaki bağların gevşediğinin somut göstergesiydi.

–Hadi gel televizyon seyredelim, diyordum o zamanlar, hiç değilse konuşmak zorunda kalmayız.

Tüm çiftler gibi biz de, karı kocalara konuşmak zorunda kalmadan uzun süre birbirine katlanmalarını sağlayan şu evlilik hazlarını, televizyon ve sinemayı bir bakıma uyuşturucu gibi kullanıyorduk.

Onu fazla görüyordum, hem de çok fazla. Bari ara sıra ayrılmış olsaydık, benden uzak kalınca, benimleyken kaybettiği şu yoğun görkeme yeniden kavuşurdu hiç olmazsa. Ne var ki birbirimizden ayrıldığımız falan yoktu. Can çekişmekte olan günlerimizin tatsız gıdası, çalışma ve aşk angaryasının dayanılmaz almaşıklığından nefret ediyordum. O bana karakterimden, bencilliğimden, manilerimden dem vuruyordu, ben de ona bir arada yaşamanın zorluğundan, evlilik yaşamı dediğin şeyin başarısızlığa uğramasının kaçınılmaz olduğundan söz ediyordum. Sözün kısası, o bana özel bir durumdan bahsederken, ben onu metafizik sorunlara gönderiyor, aşılmaz bir duvarın dibine itiyordum. Onu daha fazla çökertmek, beni terk etmeye zorlamak için kendisine durmadan evlilik denen şeyin yanlışlığını anımsatıp duruyordum:

–Bizim romantizmimiz kendisiyle besleniyor: Bu kendi kendine yeterlik kıtlığa benzer. Eskiden birliktelikleri eğreti hale getirerek çift olma durumunu değerli kılan birtakım engeller, dinsel ve toplumsal çatışkılar vardı. Bir zamanlar aşkın en harika nedeni aşkın bizzat kendi tehlikesiydi. Tedbirsizlik bugün güvenlik çağımızın asla tanımayacağı tutkuları alevlendiriyordu: Sevmenin tehlikeye

atılma olduğu güzel günler geride kalalı pek de uzun zaman olmadı. Bugün aşklarımız henüz açlığı bile tanımadan doygunluktan ölüyor. Bu nedenle sevgililer son derece üzgün: Kendilerinden başka düşmanları olmadığını, birlikteliklerini doğuranın da, sona erdirenin de bizzat kendileri olduğunu biliyorlar. Heyhat, "ikimiz"i değilse, kimi suçlamalı? Sırf birlikte olmak yüzünden, taptığımız kişiyi öldürmekten daha büyük acı olabilir mi?

Rebecca benim gerekçelerime katılmıyordu ve onlara her zaman birtakım itirazları oluyordu. O zaman ısrar ediyordum:

–Artık birbirimizden rahatsız olduğumuzu düşünmüyor musun hiç? Ben olmasaydım, belki de daha iyi bir hayat süreceğini? Birlikte sürdürmekte olduğumuz yaşantıda tekdüzeliğin yol açacağı korkunç geleceği, ölümcül sonu görmüyor musun?

Bu tartışmaların bir yere vardığı yoktu: Hiçbirimiz ödün vermiyorduk. Her atışmanın sonunda Rebecca gidermiş numarası yapıyor, ardından da bir saat sonra ya da ertesi gün mütevazı ve pişman bir halde geri dönüyordu.

Yeniden esaslı mizaç değişiklikleri oldu, özellikle de geceleri; karanlık bastıkça coşkusu artıyor, denetlenemez hale geliyor ve iyice azıtıyordu. Bu durumda, kamuya açık bir yere, arkadaşlarımıza gitmek zorunda kaldığımızda, vereceği tepkilerden korkuyordum. Diyelim ki bir başka kadın hakkında en ufak bir yorumda bulundum ya da ona şöyle biraz uzunca baktım, o saat beni tokatlayabilir ya da suratıma bir tabak fırlatabilir, herkesin gözü önünde bana küfürler yağdırabilir, eline geçirdiği bir bıçakla beni tehdit edebilirdi. Herkesin gözü önünde kavga etmek onu ürkütmüyor, üzerinde tam tersi bir etki yaratıyordu.

Hiç unutmam, bir akşam, içkiyi fazla kaçırdığı danslı bir eğlencede, gözü dönmüş, işi hoşuna gitmeyen kimselerin kafasına su fırlatmaya kadar vardırmıştı. Yerlerde yuvarlanıyor, en ufak bir espriye sokak orospusu gibi kikirdiyor, erkeklere cilve yapıyor, beni çileden çıkartan histerik kahkahasını patlatıyordu; sonunda onu tuvalette, tıka basa alkol dolu midesinden gelen kusmukların arasında yarı baygın bir halde bulmuştum.

Şunu da söylemem gerekiyor: Dostlarım Rebecca'yı asla kabul

etmemişlerdi. Göze batan giysilerinden ve soylu, iyi ailelerden geldikleri halde hiçbir özellikleri olmayan soluk benizli sevgililerini gölgede bırakan güzelliğinden dolayı kızıyorlardı ona. Halk çocuğu bu kıza, haddini bilmeyip kendini onlarla aynı kefeye koyduğu, hatta onlarla rekabete girmeye bile kalkıştığı için öfkeleniyorlardı. Sonradan yoksul düşmüş soylu kimseler numarasına yatan tüm bu sahtekârlar, sözde liberaller, eski solcular, eski haklı dava savunucuları onunla ilişkilerinde gerçek burjuva karakterlerini ortaya koyuyorlardı: Kendisini kerhen kabul eden bu aristokratların ortasında yapayalnız kalıyordu. Bu züppelerin yanında kendini, burnu havalarda, kaprisli gösteriyordu. İkili oynadıkları, ayrıcalıklı basit kimseler olduklarını kendi kendilerine itiraf etmedikleri için onlara kızıyordu. Ayrıca bu sosyete toplantılarında kendisiyle ilgili aşağılama ve horgörünün dozu kaçtığında Rebecca size o sözünü ettiğim gece olduğu gibi zil zurna sarhoş oluyordu. Yerlerde yuvarlanarak rezalet çıkarışına, hoşgörüden nasibini almamış o insanların laf atmalarına ve alaylarına maruz kalışına öfkelenmiş bir halde kendisini eve götürürken debelenip duruyordu.

Yatakta aklı başına gelir gelmez onu siteme boğdum; bana bütün bunların hep benim yüzümden yaşandığını, arkadaşlık ettiğim bu zengin ve çekilmez insanlara artık katlanamadığını söyledi. Ona karşı çıktım; suçlamalarında diretti ve sonunda bana tokat attı. Ben de ona vurdum. Karnıma öyle şiddetli bir tekme savurdu ki birden kendimi yerde buldum. Yaptığı kabalıktan küplere binip yüzünün ortasına yumruklar savurdum. Sonra yüzümü kapatıp karşılık vermesini bekledim. Karşılık falan verdiği yoktu. Biraz daha bekledim. Ses soluk çıkmadı. Seslendim. Yanıt vermedi. Sarstım. Direnmedi. Sonunda, ışığı yaktım: Benzi kireç gibi, darmadağınık çarşafların arasında gözleri kapalı, ölü gibi yatıyordu. Uyanması, hiç olmazsa gözlerinden birini aralaması, en azından bir yaşam belirtisi göstermesi için yalvararak onu sevgiyle bağrıma basıp bağırmaya, ağlamaya koyuldum. O kadar tepkisizdi ki onu eğip bükebilir, paramparça edebilirdim, hiç de sesi çıkmazdı. Nabzına baktım: Çok zayıf ve düzensizdi. Koşup su getirdim ve başını yukarı kaldırarak yüzünü ıslattım. Öyle derin bir baygınlık içindeydi ki en ufak bir tepki

vermiyordu. Bu tür durumlara fazlasıyla tanık olduğum için aklıma daha kötü olasılıklar getirmekten de kendimi alamıyordum. Şimdiden, hayatımın mahvolduğunu, ailesinin yatışmaz bir hınçla peşime düştüğünü görür gibi oluyordum. Ve bütün bunlar bir sinir anında yapılan bir hareket sonucu oluyordu. Makyavelizmim içinde, onurumun zedeleneceği kaygısı onu öldürmüş olmanın korkusuna baskın çıkıyordu. Kendine gelmesi için iğne yapmaya hazırlanıyordum. Fakat bir türlü ayılmıyordu; sonunda uyandı. Yine de pek rahatlamış değildim: Rengi soluktu, alnından terler boşanıyordu. Zor duyulur bir sesle şiddetli baş ağrılarından yakındı. İki aspirin verdim ama bütün gece gözümü yummadım. Sinirli ve kaygı içindeydim; sanki cinsel bir haz alıyormuşçasına kendisinden durmadan özür diliyor, bana kızmasından çekinerek ondan sıcaklığını, canlılığını bana geçirmesini istiyordum. Benzinin solgunluğu beni korkutuyordu, ince bir mendille hâlâ ıslak yanaklarını yavaşça siliyordum. Onu nasıl da seviyordum; şimdi bana aitti, onu ölümün eşiğine taşımış ve yavaş yavaş hayatın daha bağışlayıcı bölgelerine geri getiriyordum. Onun mutlak uysallığının tadını çıkarıyordum ve kahvaltıya kadar başucunda bekledim. Hoyratça davranışım beni yerinde bir duygusallığa zorluyordu, ona yandığım kadar atlattığım korkunç tehlikeye de yanıyordum. Ertesi gün ve onu izleyen iki gün hiçbir kavgamız olmadı.

"Sabuklatıcılar": Dönemin argosundan alınmış bu uydurma sözcükle Rebecca'ya açıklama işini önemli vesilelere bıraktığım hata ve yalanlar toplamını kastediyorduk. Bir yığın saçma sapan laf, bir sürü iğrençlik, çılgınlıklarımı korumakta kullandığım bir ton kıtır. Özel olarak seçilmiş bazı günler, yapılan en basit itiraf, onda derin ve şiddetli acılara yol açıyordu. Bu konuda aklıma bir başka sahne geliyor. Mayıs ayında Venedik'teydik, Florian'ın terasına oturmuştuk. Geçici ve mutsuz birlikteliklerin yaşandığı bu kentte, kentin lanet efsanesini umursamadan, dün sizin yaptığınız gibi sevişip cilveleşiyorduk. Bilmem nasıl oldu, bir anda konuşmanın rengi değişiverdi, fakat birkaç dakika sonra Rebecca'ya "sabuklatıcılar"ımdan

birini hazırladım. Ona iki hafta önce o beni hastanede nöbette sanırken benim onun arkadaşlarından R. ile nasıl yattığımı ayrıntılarıyla anlattım. Serinkanlılığını yitirip hıçkırıklara boğulduğunu görmeyi beklerken verdiğim sırrın tadını çıkarıyordum. Yanılıyordum. Ani bir el hareketiyle elindeki kahve fincanını suratımın ortasına boca etti. Yüzümü silmeye kalmadı, kemerini çözüp alnımın orta yerinde kamçı gibi şaklattı. Bir grup turist alkışladı. Onu zapt etmeye çalıştıysam da gelip geçenlerin şaklabanlıkları, ıslıkları beni bundan alıkoydu. Rezaletten fazlasıyla korktuğum için, onu herkesin gözü önünde tokatlayamazdım: Gondolcuların ve işportacıların kahkahaları arasında çareyi kaçmakta buldum. San Marco Alanı'nı geçtim ve Stazione'ye giden yaya yolunu tuttum. Ve Proust'un, annesi trene binmeden önce ona güle güle demek için peşinden koştuğu bu İtalyan sokağında, ben küçük Fransız hekim, herkesin gözü önünde pestilimi çıkarmak isteğiyle beni kovalayan bu eli maşalı şirretten kurtulmak için tabanları yağlayıp kaçıyordum. Sonunda onu ekmeyi başardım ve akşam barıştık: Ne var ki o kadar insanın gözleri önünde gülünç duruma düşmüş olmanın verdiği öfkeyle uyumasını bekledim, sonra da yerden yakaladığım iki hamamböceğini geceleri bile çıkarmadığı küçük külotunun içine sokuşturuverdim. Onları fark ettiğinde attığı korku çığlıkları ve daha sonra ben uyurmuş numarasına yatarken geçirdiği travma gündüzki aşağılanmalarımın üstüne ilaç gibi geldi.

İnanın Didier, en azından başlangıçta, çaresiz kalmadan ona karşı zalim olmadım. Benliğimin derinliğinde, bir karşılık göreceğime dair gizli bir dehşet vardı. Bir bakıma beni iten, aynı zamanda da kendine çeken bir uçurum misali kendi kötülüğüm üzerine eğilmiş, şehvetin baş döndürücülüğü eşliğinde kendimi kötülüğe kaptırmıştım.

Kalıtsal kusurlarıma karşı savunmasızdım. Babamdan nefret etmeme ve korkmama rağmen sürdürmekte olduğum hâlâ onun düzeniydi. Ayaklarım göbek bağıma dolaşıyor ve plasentadan gözlerim yanıyordu. Yaşlı adam payını istiyor, tekmeler savuruyor, adeta bir

büyütecin altında aşırı derece büyütülmüş kusurlarının her birini bana devrediyordu.

Rebecca'ya yaptığım işkencelerin özünde işte biraz anlamsız bu düş yatıyordu: Aşağılanmanın karanlık sularından yeni ve çelikleşmiş bir duygunun izi fışkırsın! Hayallerimizin karaya oturduğuna bir türlü inanmak istemediğimden, sertlik sapkın bir baştan çıkarma taktiğiydi. İsteyen istediği gibi anlasın.

Artık onu arzulamıyordum. Tutkulu bir sevişme için yapmamız gereken tek şey kollarımızı uzatmaktı, kollarımız aşka doymuşçasına gevşemiş gibi görünüyordu. Engeller ortadan kalkınca, arzu yavan bir hal alıyordu. Çünkü arzu kurnazlığın oğludur: Dolambaçlı, dikenli yollar ister, doğru çizgi onu sıkar. Örneğin yatıyorduk: Onun gözlerinde, davranışlarında, uyuşukluğunda bir kez daha tehlikeyi göze almam gerektiğini açıkça görüyordum; saklayıp gizlemeden gürültüyle esniyordum, hayatımda hiç böylesine uyuma arzusu duymamıştım; o ise tabii, bana sokuluyor, dizleriyle cinsel organımı tahrik ediyordu. Sarf edilecek çabayı düşünmek bile beni ürkütüyordu: Çıplaktı, eti budu yerindeydi, güzeldi. O halde neden onun içinde eriyip yok olma arzusuyla yanıp tutuşmuyordum? Açım diye çırpınan göbeği ve panik içindeki apış arasıyla uzanmış yatıyordu. Yalayıp yutmaya hazır bir halde ağzını uzatmış rızamı bekliyordu. Öp beni: Ona bir öpücük veriyordum. Bir daha: Yanağını öpüyordum. Daha güzel öp. Dili rahat vermiyordu, damağımda delikler açan bir burguydu, sindirim borusundan aşağı iniyor, mide borusunu geçiyor, kasık sinirlerimi uyarıyor, onlara şöyle haykırıyordu: "Ne duruyorsunuz, kalkın, uyanın, bana aşk görevinizi yerine getirin. Buna mecbursunuz!"

Çünkü kendi yapısı gereği öpücük, başlattığı şeyin yanında hiç kalıyordu: Çiftleşme diye adlandırılan aptalca ve geleneksel şu şeyin. Çoğu kez korkaklığım yüzünden boyun eğiyordum. O en büyük hazzı almaya, bense işi bir an önce bitirmeye kararlı olarak dudaklarımı kül tablasında sigara ezer gibi dudaklarına bastırıyordum ve birbirimize karışıyorduk. Gözlerimi yumuyor ve coşkusuz bir şekil-

de erkeklik görevimi yerine getiriyordum. Yeniyetmelik döneminden kalma bir alışkanlığım vardı: Zihinsel hesap. Bir sayı belirliyordum, diyelim ki 1000 ya da 2000 ve saniye ibresi gibi her dilimde pozisyon değiştirerek 200'erlik dilimler halinde ağır ağır sayıyordum: Sayılar can sıkıntımın tanığıydı ve zamanı doldurmamı sağlıyorlardı. Belirlenen sayıya ulaştığımda birkaç ürperişle olayı sona erdiriyordum. Duyuların kaba dürtüsü, doygunluğa ulaşmaktan uzak, onu desteklemeyi sürdürüyordu. Angarya gözüyle gördüğüm bu can sıkıcı işi yapmak için bazen başka kadınların hayalinden yararlanıyordum; ne var ki bu ikame yöntemi birden yön değiştiriyor, gerçek bir türlü unutulmasına fırsat vermiyordu. Yine de zamanla ateşim tamamen söndü: Artık ona dokunmuyor ve bıkkınlıktan kaynaklanan bir namusluluğu kabullenmesini sağlıyordum.

Böylece, Rebecca'yı bir mitoloji kahramanı düzeyine yüceltmemi sağlayan ve beni mest etmesinin yanında bir o kadar da ürküten tuhaflığına alabildiğine alışmıştım. Her konuda ne yapabileceğini kestirebiliyordum; beni şaşırtma yeteneğini yitirmişti: Kullandığı ve beni büyülemiş olan numaralar, kurnazlıklar, işveler artık benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Büyüsünün geçer akçeliği bir balon gibi sönüyor, bir hilenin cılız iskeleti ortaya çıkıyordu. Üstelik asık suratlı güzelliği içimde artık hiçbir kıvılcım yaratmıyordu: Cilveleri, iç çekişleri, surat asmaları, bir zamanlar soluğumu kesmiş olan tüm bu şeyler şimdi beni sinirlendiriyordu.

Rebecca karmaşık bir kadındı, çünkü bana olan tutkusu diye adlandırdığı bu kafesin tüm gizli köşelerini titizlikle inceliyordu; ama öte yandan hiç de karmaşık değildi; sadece bu gizli köşeleri incelediğinden bana sunacağı hiçbir gizemi yoktu. Yaratıcı bir atılım yerine, duygularının mutsuz çözümlemesinde duyarlılığını yitiriyordu.

Bir insanda her şeyi bağışlıyoruz, diyordum ona, kabalığını, saçmalığını... Bir tek yanında canımızın sıkılmasını bağışlayamıyoruz.

Yönetim mekanizmasının tersine, aşkta, eskilik ilkesi bir engel oluşturur, terfi tersine uygulanır. Gerçekte onun yanında can sıkıntısından patlıyordum. Ve can sıkıntısı insanın sadece yalnız başına olduğunda katlanabildiği bir arkadaştır: Çünkü bu lanet anlarda insan, yüzünü kara çıkaracak bir izlenim bırakacağı korkusuyla yanında bir tanığın olmasını istemez. Rebecca'nın yanında, benim için günler dayanılmaz bir şekilde uzuyordu: Bu günlerden her biri aynı boğuntuları, belirli saatlerde ezici bir düzenlilikle bizleri boğan aynı ağır anları getiriyordu. Olay yokluğunun getirdiği sakinliğin de tıpkı en büyük felaketler kadar bizleri çökerttiğine hiç dikkat ettiniz mi? Ortak yaşamımızdan koparılan her dakika benim için sonsuz bir haz kaynağı oluşturuyordu; bu yüzden evden kaçmak için kafeleri, dernekleri, konferansları dolaşıyor, kendime kolokyumlar, randevular yaratıyordum. Birbirine benzer akşamların tekdüzeliği, aynı masalarda buluşan, aynı sözleri edip duran, bir türlü başarıya ulaşmamış aynı projeleri aynı coşku eksikliğiyle temcit pilavı gibi yineleyip duran aynı arkadaşlar, aynı ağızlarda cılkı çıkmış aynı şakalar... Tüm bunlar öylesine midemi bulandırıyordu ki hayvanlara, yeniyetmelere özgü kaçma isteğini veriyordu bana. Böylesine bayağı, böylesine hafif ve bir o kadar da ağır bu düzenli ve boş hayatı sürdüremiyordum artık. Ne olduğunu bilmiyordum ama yaşantıma dinamizm katacak, canlılık, hareketlilik getirecek bir şey arzuluyordum. Küçük olayların bu yerinde sayışı, bu acınacak ayrıntılar Rebecca'nın başını döndürüyordu: Bunları "iki kişilik yaşamın cilveleri" olarak adlandırıyordu.

Ondaki çift semptomunu iyi biliyordum: İnsan ne kadar az yaşarsa, o kadar az yaşama arzusuna sahiptir. Çiftler Siyamlı ikizlerdir, onlar için evren ne kadar sakin olursa olsun, tehlikelerle ve düzensizliklerle doludur: Bu yüzden cesaret edebildikleri tek şey, radyoyu açmak, ayakkabılarını giymek, sofraya oturmaktır. Benim için gerçek boğuntu, ölmek zorunda oluşumuzdan çok, gerçekten yaşadık mı diye şüphe duymaktır: Oluşturduğumuz ikiliden yayılan bu geliştirilmiş korkaklık atmosferinden nefret ediyordum, beyefendilik ve hanımefendilik söz konusu değildi artık, ortada ödlek bir adam ve ödlek bir kadın vardı. Bize temcit pilavı gibi, aşkın, içinde

yasa tanımaz bir ilke, bastırılamaz bir cürüm duygusu taşıdığını söyleyip durmamışlar mıydı? Burada gördüğüm sadece uysallık, konformizm, yaltaklanma, güzel duygular adı altında gizlenmiş korkuydu; yasal tutkulara aşk adını vermiyordum. Küçük burjuvazinin şiarı olan, "Kadehim küçük ama kadehimden içerim" sözü daha iyisini bulamadıklarından birlikte kalan âşıkların şiarının ta kendisidir. Eğer kendisine partner bolluğu ve aşk malzemesi yenileme konusunda güvence verilmiş olsa tekeşli yavan çorbasından anında vazgeçmeyecek sevecen bir koca, iffetli bir hanım yoktur. Genel ilkeyi doğrulayan bu kuralda istisnalara çok ender rastlanır. Şahsen siz Didier, Béatrice'i seviyorsunuz, ama eğer daha güzel, daha dalavereci bir başka kadın size kendisini önerseydi karınızı derhal terk etmez miydiniz? Karşı mı çıkıyorsunuz? O halde Rebecca'ya duyduğunuz ilgiyi açıklayın bakalım...

Bir çift nedir? Güvence karşılığında varoluştan vazgeçiş, yasal aşkın cazibesiz yüzü. Bayağılığa en az yatkın olanları bile bayağılaştıran bu gizli oturum, en kıpır kıpır insanları hantallaştırır. Etrafımda bireylerin vasatlık içinde harcandıklarını, tevekkül içinde yaşlandıklarını, evlilik denen memuriyetin bataklığında gençliklerinin tüm heveslerinden birer birer vazgeçtiklerini görüyordum. İkili yaşamın, manevi güçten yoksun bıraktığı, tatsızlaştırdığı, bir arada yaşamanın keskinliğini körelttiği gözü pek erkekler, özgür kadınlar görüyordum. Bir arada yaşayan kimselerin birbirine benzer hale gelmesinden, birlikte yaşadıkları kımsenin kusurlarını benimseme uysallıklarından, yıvış yıvış suçortaklıklarından, onları daha da birleştiren ihanetlerine varıncaya kadar nefret ediyordum. Bu yapaylıktan kendini kurtaran, benim durumumun asık suratlı örneği olmayan tek bir dostum olmadı.

Gerçek yaşamın, aile yaşantısının sefil çarelerinden ve (hedefi, aynı kişiyle sürekli olarak bir arada yaşamayı bizim için dayanılır hale getirmek olduğuna göre gerçekte tutku yokluğunun doruk noktası olan) çılgın aşkın erdemli bönlüklerinden uzak, başka yerde olduğu gerçeğinden kaçamıyordum. Bu güçsüz bağı, heder olmuş bir

hayatın sonsuz karanlıklarında sürüklemek zorunda olduğumu düşünmek tüylerimi diken diken ediyordu. Rebecca'yı yılan gibi terk etmek istiyordum: Avuçlarına ben olmaktan çıkmış bir yılan kavı, deri değiştirmiş bir Franz bırakarak, onu artık içinde benim bulunmadığım bir görüntüyle baş başa bırakarak.

Rebecca, herhangi bir kadını ondan daha fazla sevme eğiliminde olduğumu düşünerek buna üzülüyordu. O dönemde onun dışında her kadın sırf başkası oluşu nedeniyle tercih edilir gibi geliyordu bana. Evlilik hapishanesinde çürüdüğüm bazı akşamlar kendi kendime diyordum ki: İnsanlar beni görmeli, çıkıp dolaşmalıyım, bir gardıroba tıkılmış, kesimi iyi bir elbise gibi kapalı kalamam. Daha önce olduğu gibi, her biri baş döndürücü bir dünyanın anahtarı olan yüzleri karşısında gözlerim kamaşmış bir halde yeni baştan sokakta, metroda kızların peşinden gitmeye, onlara asılmaya başladım. Rebecca benim böyle yüz seksen derece çark edişimi anlamıyordu: Güzelliğini kesinlikle bir müktesep hak olarak görüp, göz diktiğim dişilerle kendisini kıyaslıyor, onları küçümseyip duruyordu.

–Eğer aldatmak zorundaysan, hiç değilse benden güzel biriyle olsun!

Bu pazarlığı reddediyordum:

–Seni ne güzel ne de çirkin buluyorum, hep aynısın ve bu değişmezlik beni üzüyor. Yeryüzünün tüm kadınları senin dilediğin gibi gudubet bile olsa, sırf değişiklik olsun diye, sırf farklı tatlar alayım diye onların gönlünü çelmeye çalışırdım. Gerçek güzellik, çokluktan alınan zevktir, ten renklerinin çeşitliliğinde, yüzlerin sayısının kabarık oluşunda yatar; en güzel kadınlar insanın henüz tanımadığı kadınlardır.

O zamana kadar sizi küçümseyen ve uzun süreden beri gözünüzü üstünden ayırmadığınız yabancı bir kadının size bakmaya koyulduğu, sizinle şehvetli bir göz düellosuna girdiği şu nefes kesici anlardan yalnızca biri için ortak yaşamımızın iki yılını seve seve verirdim. Sonra, insanı perişan eden bu kadın size gülümseyince birdenbire hayranlık duyulacak hale gelen bu ağızdan tarifsiz bir söz,

insanı hıçkıra hıçkıra ağlatacak inanılmaz derecede hoş, tatlı bir şey çıkar: Romantizmin çağrısı.

Erkeklerin çoğu arzuladıkları, asla elde edemeyecekleri kadınların gelip geçtiğini görür ve duruma boyun eğerler; ben görünmesiyle kaybolması bir olan bu kadınlarla avunamıyordum, onlardan her biri benim için kanayıp duran bir yaraydı: Tek kollu bir adamın kaybettiği koluna yanması gibi kaçırdığım fırsatlara yanıyordum. Tıpkı bir hayvanın su kaynağına ya da avına yaklaştığını hissedişi gibi, teninin kıpır kıpırlığını hissettiğim tüm bedenlere karşı yabanıl bir açgözlülük ve çocukça bir oburluk içinde bulvarları, gece kulüplerini ve kafeleri dolaşıyordum. Kendimi yirmi yıl boyunca eli kadın eline değmemiş bir zindan mahkûmu gibi aç hissediyordum. Rebecca'nın ne fiziği gözümdeydi ne de cazibesi artık, cinselliği olan insanlardan değildi o, insanoğlunun kadın ve erkek diye ikiye bölünmeden önceki kuklasıydı.

Dostlarım ayrım gözetmeksizin çirkin ya da eciş bücüş kadınlarla çıktığım için sık sık sitemde bulunuyorlardı bana. Bazıları gerçekten öyleydi. Bunun nedeni fazla seçici olmayışım değildi, güzellik benim için başkaları kadar çekici değildi. Fakat kadın cinsinden birisinin benimle ilgilenmesi gururumu öyle okşuyordu ki, en gudubeti bile, bana baktığı sürece bir kraliçe zarafeti kazanıveriyordu. Ve özellikle, daha önce de belirttim, bu kimselerin her birinde, rastlantının yeni olduğu için kutsal da olan sökününü selamlıyordum. Ben ancak karşılaşmalara, günahkâr yaşamın parçalayarak varoluşu güzelleştiren şu tecellilerine önem veriyorum.

O zamanlar hepatit virüsleri üzerine bir tez hazırladığımdan çok çalışıyordum ve Rebecca kalan sınırlı zamanımı benden çalıyordu. Beklenmedik olaylara biraz olsun zaman ayırabileyim diye ona yalan söylüyordum. Yaşamım boyunca yalan söylemiştim hep. Çocukluğumda rahatımı korumak için, yeniyetmeliğimde çocukluğumda elde ettiğim üstünlükleri sürdürmek için, yetişkinlikteyse alışkanlık

edindiğim ve özlem duyduğum için. Gerçeği söylemek bana felaket bir hayal gücü eksikliği gibi görünüyordu; herkese her an, ortada hiçbir neden yokken yalan söylüyordum; görmek için, karşıdakinin afalladığını görmenin zevkini yaşamak için, sırlarım olsun diye, inanılabilir kurgular oluşturayım diye. Modern çiftin, her iki taraftan da tam bir açık yüreklilik isteyen içtenlik gerekliliğiyle yaşadığında aldığından daha büyük bir zevk alıyordum bundan. Ben Rebecca'yı, aldatmayı tercih ediyordum, benim gözümde hayatı dümdüz etme konusunda korkunç bir yeteneği olan körü körüne rızanın simgesi Rebecca'yı. Yeter ki heyecan malzemesi olsun, en berbat vodvil bile benim için örnek bir çiftin dürüstlük konusundaki kaba uzlaşmasına tercih edilirdi. Dolap çevirmeyi seviyordum, çünkü dolap çevirmek, onlara hiç özgürlük tanımayan bir dünyada kendilerine böylece bir özgürlük alanı yaratan güçsüz insanların, kadınların, çocukların silahıdır. Böylece kendime tüm laubalilikleri bahşediyor ve birlikteliğimizi tehlikeye atmadan kendi zevklerimi kayırarak attığım madiklerle rollerin bütününü elimde bulunduruyordum.

Elbette ki, fahişelerle düşüp kalkıyordum; yoldan geçenleri karanlık inlerde kaba bir zevke çağıran, hayat karşısında kıpır kıpır bu kadınların hayvansı yanlarına, yarı çıplak göğüslere, açık baldırlara, dantel ve jartiyerlerle örtülmüş göbek altlarına bayılıyordum. Bu kadınları, tene düşkünlükleri, hızlı aşk yapmaları, mümkün olduğu kadar kısa bir zamanda daha fazla bedene sahip olmanın hızlı yöntemine sahip oldukları için takdir ediyordum. Para ödemek benim iştahımla bu iştahın tatmini arasındaki mesafeyi kısaltmama yarıyordu sadece. Baştan çıkarmadan tasarruf gibi bir lüksün keyfini yaşıyor ve insanları yoldan çıkararak onlara eşi benzeri bulunmaz erotik çözümler sunan parayı kutsuyordum. Para ödemek ayrıca, bayıldığım ama hayatın bana pek de fazla sunmadığı her türlü kadının tadına bakma imkânı veriyordu. Yüzlere ve anatomilere yoğunlaşma olan fahişelik sadece kalabalıkların elinde bulundurduğu şu düşsü görünümü sunuyor: Herhangi bir başka zevkten önce gelen göz ve teşhir zevki. Paralı sekste, toplumsal kopuşun

bizleri asla karşılaştırmadığı insanları yolumuza çıkaran, seksten neredeyse bağımsız olan aşkın büyük destanını yüceltiyordum. Harmanlama merakım yüzünden kendimi bayağı duruma düşürüyordum: Genelev, tıpkı metro gibi, evrenleri ve farklı konumları birbirine yaklaştıracak halka açık en son alanlardan biridir. Genelevler gettosunda sıradan mahallelerde görülen uzaklaştırmalar bir süreliğine durur. Mesleğin zaman zaman tiksindirici olan yanı, coşkumu söndürmek bir yana, bazen bir eyleme bir başka boyut, kısacası çocuksu bir boyut kazandırıyormuş gibi beni aşırı derecede etkiliyordu. O zamanlar benim onca beklediğim, zevk değil, sağladığı olanaklardı. Dayak yemiş köpek havalarında araba kapılarında, bir kalça darbesinde işlerini bitirecek olan güler yüzlü erkeksi kadının yolunu gözleyen gariplerin arasına karışıyordum. Derin bir şaşkınlık içinde, fuhuş yapılan otellerin, barındırdıkları acınacak safahatı emmiş gibi duran eski duvarlarıyla burun buruna geliyordum. Fahişeyle yatmak, benim gözümde, bağımsız prodüktörler arasındaki bir suçortaklığı usulüydü, sahne olarak sokağa sahip, ilkesi harcama olan bir kumarbazın deneyimiydi. Aylak ya da sefahata dalmış olsunlar, bu kadınların ilgisizliği, hatta horgörüsü onların insanüstü özünü açığa çıkarıyordu bizim gözümüzde: Onların çocuklara ve köpeklere ilgileri, aşırı duygusallıkları, her müşteri arasında satılık aşk demokrasisi kuran cumhuriyetçi senlibenlilikleri beni büyülüyordu.

–Hiçbir şeye saygı göstermiyorsun, diyordu Rebecca, en güzel anılarımıza bile!

–Haklısın, birbirimizle ancak geçmişe baktığımızda buluşabiliyoruz. O halde, bu mutlu anıları yad edelim: Yüzlerce lokantada, otelde, handa, kafede birlikte yediğimiz yüzlerce yemeği, birlikte içtiğimiz yüzlerce şişe maden suyu ve şarabı, sipariş verdiğimiz yüzlerce yemeği, yemek listesini, yudumladığımız kahveleri... İşte anılarımız: Devasa bir mönü, bir Gault ve Millau almanağı. Bir yaşam için ne güzel bir ödül listesi!*

* Fransa, Restoranlar ve Oteller kılavuzu.

Sokakta yürürken bir baş öne geçip, ondan bir an önce kaçmak istercesine hep adımlarımı açıyordum. Peşimden gelip, bana yetişeyim derken soluk soluğa kalıyordu:

–Ne haber Götten Bacak, diye bağırıyordum ona, ilerleme var sende! Ne de kısacıksın böyle!

Erotik taşkınlıklarımıza gelince, evlilik hücresinde sıkışıp kalmanın bir kanıtı olarak şimdi artık onlardan vazgeçiyordum. Rebecca'ya diyordum ki: Geçen yılki iğrenç yatak ilişkimiz, dışarıdan korkuyor olmamızdan kaynaklanıyordu. Dünyadan daha iyi kopabilmek, kendi kendimize yetmek için boklarımızla oynuyorduk. İçeri kapanma hevesimizi gidebileceği en uç noktaya kadar götürdük. Oluşturduğumuz ikilide burnunu çekmek, osuruklarına aptalca gülmek, organik makinesinin zavallı ritmine ayak uydurmak dışında geriye yapacak başka ne kalıyor ki! İşte aramızdaki erotizmin vardığı nokta bu; ortalığa çıkma korkusu yüzünden boka duyulan büyük ilgi.

Anladım ki, kısa bir süre sonra Rebecca eski aşklarımdan, gücünü yitirmiş tutkulardan, acılaşmış yatak ilişkilerinden, birbirinin yerini tutabilir sönmüş eski hazlardan biri oluverecekti. Belleğim ancak kısalıklarıyla alabildiğine ışıldayan gelip geçici serüvenlere yer veriyordu, hem de zevkle. Daha uzun, hınçlarla ve kabalıkla mahvolmuş ilişkilerse sadece unutulmayı, belleklerden silinmeyi hak ediyordu.

Kaldı ki, normal bir aşk yaşamının yol açtığı tüm düş kırıklıklarına, önlenmesi mümkün olmayan şu evrensel durum ekleniyor: Herkesin hoşuna gitmemek. Ne kadar yakışıklı, çekici, zeki olursanız olun yeteneğinizden, başarınızdan nefret eden ve daha az şanslı kimseleri sizden üstün tutacak bir kadın her zaman olacaktır; ya da kaybetmiş ve mutsuz durumdaysanız bu çirkinliğinizi, bu başarısızlığınızı başınıza kakacak başka kadınlar olacaktır. Şu halde, hoşa gitmek olumsuz bir şeydir, birçok kadın bana ilgisiz kalacağına, falan ya da filan kadının benden hoşlanmıyor olması daha iyi.

Birileri tarafından hayran olunup, birileri tarafından nefret edilmek ve çoğunluk tarafından dikkat çekmemek içler acısı bir deneyimdir. Görmekten âciz bu insanlar sizin kadınlar konusundaki en güzel fetihlerinize zarar verirler. Rebecca konusunda da böyle oldu: Onu uzun zamandan beri tanıyordum: Hâlâ baştan çıkarıcı mıydım? Hakkımızda ne kadar iyi şeyler söylenirse söylensin, bu bize yeni bir şey öğretmez ve her zaman başka onaylamalara, kendileri de oturmamış olan başka gerçekliklere ihtiyaç vardır. Bir erkeğin ya da bir kadının gönlünde ilk sırada yer almak gülünç bir teklifsizliktir. Senin kralın olduğum için şimdi kral mıyım ben yani? Öyleyse yanlışlık var: Bir insanın size verdiği sevginin şaşırtıcı iki yanı vardır: Birincisi insan hayret eder, çünkü herkes sizi aynı coşkuyla sevmiyordur; ikincisi sizi taparcasına seven kadının zayıf bir yanı olduğundan kuşkulanmanıza yol açar. Beni seviyorsa, hapı yutmuş biri olduğundandır: Benim kadar yoksun bir erkeği beğenen bir kadın olsa olsa çıkarı benim gibi bir düşküne yanaşmakta gören daha şaşkın biri değil midir? Gerçekte Rebecca'nın sevecenliği, onun benim gözümdeki değerini artırmaktan uzaktı; tersine, beni alabildiğince çok yeni kadın tarafından beğenilme arzusuna sürüklüyordu.

Tunuslu bu Yahudide Kuzey Afrika ile Sion toprağının birleştiğini sanmıştım. Ama onun Yahudiliği, ne bir ana baba kalıtını, ne tinsel bir toprağa bağlılığı, hiçbir şeyi temsil etmiyordu ve ben onu kendim kadar güçsüz ve çaresiz görüyordum: Tek kelimeyle söylemek gerekirse, yüzde yüz bir Fransız kadını. Onu kendi özgünlüğünün gettosuna kapatmıştım ve güçsüz yanlarını daha iyi ortaya koymak için onu bu idealle yüzleştirip duruyordum. Benim gözümde, hak etmediği bir unvanı gasp etmişti o: Seçilmiş Halk'a mensup bir insan olma unvanını. Bu konuda bana öfkeyle şöyle diyordu:

–Genelde Yahudileri aşırı derecede sevdiğin için içlerinden bir kadını özellikle sevmek elinden gelmiyor. Senin İsrail halkına olan şu dostluğundan gına getirdim. Bana zulmetmek için bir bahaneden öteye geçmiyor. Baban kin dolu bir Yahudi düşmanıydı, sense sev-

diğin için öylesin: O, Yahudilere fazla Yahudi oldukları için kızıyordu, sense bana yeterince öyle olmadığım için kızıyorsun. Kesin sınırları olmayan bir kimlik hakkı istiyorum, karmaşık olma hakkı istiyorum.

Haklıydı kuşkusuz! Rahatsız edici bir geçmişin kefaretini ödemek için, Yahudi zatiyeti, kendini ona uyarlamayan her Yahudiyi ihanetle suçlayacak derecede Tanrılaştıran şu Hıristiyanlardandım. Her İsrailliden, farkını bir fetiş gibi gözler önüne sermesini isteyerek, bir zamanlar onlardan bunu gizlemelerini isteyen babalarımız kadar sekter olduğumuzu ortaya koyuyorduk. Ama o sıralarda goy toyluğum içinde bu kanıtlara karşı duyarsızdım.*

Sadece ve sadece bir şey beni çok üzüyordu: Onu terk etmem ailemi mutlu edecekti. Evlilik hayatım bozulsa, bunun Fransız sağduyusunun bir zaferi olduğuna inanacaklardı. Son derece tuhaf bir olay vesveselerimi alıp götürdü. O zamanlar, ailemizle ilgili soy kütüğü araştırması yapmakta olan babam, XIX. yy'ın ortasında atalarımızdan birinin, Aix-la-Chapelle'de Esther Rosenthal adında Polonya Yahudisi bir matmazelle evlendiğini, bu kadından dört çocuğu olduğunu ve bunlardan en küçüğünün de kendi büyükbabasının babası olduğunu tesadüfen keşfetti. Ari ırktan gelen sülalemizdeki bu Yahudi kan damlası kanını beynine çıkarttı: Beyin kanaması geçirip öldü. Yoğun bakım servisinde, onun şu son sözlerini anımsıyorum:

–Franz, hayatım boyunca yanıldım: Yahudiler haklı, onlar çağdaş Avrupa'nın gerçek habercileri.

Yıllarca babamdan nefret etmiştim; kendisine duyduğum kin erişkinlik çağında aşağılamaya, bu despot adam kırılgan ve korkak bir moruk olup çıktığında ise bu aşağılama acımaya dönüşmüştü. Fakat bu son sözlerden sonra bu adam yeniden benim babam oluveriyordu. Ve ölümün eşiğinde Tanrı esinini almış olan bu Adil'in ellerini öpüyordum. Ve umutsuzca ağlıyordum ki, can çekişenlere özgü son derece kısık bir sesle şöyle mırıldandı:

–İtlik eden, petrolleriyle, Araplar.

---

* Goy: Yahudilerin Hıristiyanlar için kullandıkları söz. (ç.n.)

Artık Rebecca'yı sevmiyordum ve buna üzülüyordum. İyice doymuş, elimden kaçırdığım bir tutkuyu boşu boşuna geri çağırıyordum. Ona karşı bir his duymuyor, titremiyor, kendisini kıskanmıyordum artık ve bu sakinlik beni üzüyordu. Rebecca'yı başka erkeklerin kollarında, onları öperken, kendini okşatırken, iltifatlarını alırken gözümün önüne getiriyordum ve bu görüntüler beni hiç etkilemiyordu. Deniz çekilmesi sırasında suların kumsaldan çekildiği gibi tutku ateşlerinin bedeninizden çekildiğini hissetmekten daha berbat yara var mıdır? Zengin erkeklere özgü beğenilme merakım vardı: Ah, diyordum içimden, bir kadın tarafından acı çektirilmek, sevilmeyen insan olmak, ne kadar iyi olmalı! Rebecca'nın gözlerinin bana sessizce yalvardığını, olmadığı halde benden makul açıklamalar istediğini görüyordum. Bağları koparmak için duyduğum arzu da tıpkı iki yıl önceki yıldırım aşkım kadar nedensizdi.

–Söyler misin, sana ne yaptım ben? Canını mı sıktım, seni kırdım mı?

–Ne mi yaptın? Hiçbir şey: Sadece var olman kabahat.

En basit bir şey, bir bakış, bir dil sürçmesi, karalanmış bir telefon numarası, cebimde unutulmuş bir kâğıt parçası sık sık yinelenen gülünç, tatsız kıskançlık sahneleri yaratmasına yol açıyordu. Öfkesi hâkim olamadığı bir durumu basitleştirmek için kullandığı sihirli bir girişimdi. Gömlek yakalarınızı, iç çamaşırlarınızı kontrol eden, en ufak bir saç telini bulup çıkaran, ceplerinizi ve not defterlerinizi karıştıran, acaba bir kadın sesi duyacak mıyım diye gördüğü bir telefon numarasını anında çeviren yasal sevgilimin gündelik sansürünü yaşıyordum. Bir detektif titizliği içinde sahneleri, bağlantıları, ağları yeniden kurmaya çalışıyordu. Çünkü âşıkların birbirlerine karşı acımasızlıkları polislerinkinden kat kat fazladır. Ajandamda kuşkulandığı telefon numaralarını ya da adresleri artık okuyamayayım diye karalardı. Hatta hastanede beni gözetim altında tutması için hemşirenin birine para vermeye bile kalkıştı! Onun gözünde her yabancı, her şeyden önce *kuşkulu, dolayısıyla tehlikeli kimse oluyordu. Ve hırçınlaştıkça daha da beceriksizleşiyordu.*

Sokakta attığım her adımı izleyen bir casustu, gözleri fellik fellik bir kadın karaltısı arıyordu ki benden önce değer biçsin, aşağılasın. "Buna bakmanın bir yararı yok" diye homurdanıyordu. "Bu gerçek bir domuz sucuğu." Onu kudurtmak için gırgırına bakışlarımı ısrarla yaşlı adamların, yaşlı kadınların, bebeklerin üstüne dikiyordum. Bu onu şaşırtıyor, sürekli olarak tetikte olmaya zorluyor, gerçek anlamda acılara gark ediyordu. Maymun iştahlılığım onu çileden çıkarıyordu: Bir suçortağı belirlediğinde ben çoktan başka bir kadınla birliktelik sürdürüyor oluyordum, öyle ki avını yakaladığını sanıyor, ama bulduğu sadece bir eski sevgili oluyordu. Araştırmalarının nedeni, boy ölçüşebileceği, meydan okuyabileceği etten kemikten tek ve sağlam bir rakip bulmaktı. Ne var ki bir başka birliktelik kurmak için birlikteliğimizi bozmuyordum, aklım her zaman başka yerdeydi, birini tavlama konusunda her zaman ondan bir adım ilerdeydim. Çocuksu bir meydan okumayla şöyle diyordum ona: Seni özel bir kadın uğruna değil, tüm kadınlar için terk edeceğim.

–Beni seviyorsun, diyordum kendisine, bunun beni ilgilendirdiğini mi sanıyorsun? Sessizce acı çek: Ketumluk saygınlığın modern şeklidir.

Kavgaların ritmi günlük nafakamız halini alacak kadar yoğunlaştı: Koskoca bir hafta içinde kavga etmediğimiz saatler sayılıydı. Dairem, bitmek tükenmek bilmeyen sert tartışmalarımızın yankılarıyla çınlamaktaydı. Gün boyu yürek paralayan kavgalar eksik olmuyordu, her şey bizim için büyük korkuya ve acıya dönüşüyordu. En çok da bizi tam kırk sekiz saat baş başa kalmak zorunda bırakan hafta sonlarından çekiniyordum. Her tartışmanın ardından sonu istikrarsız, yarım yamalak barışmalarla biten uzun küskünlük dönemleri geliyordu. Uzlaşma: Karı koca kavgasının edepsizliği böyledir işte! O kadar sövüp saymadan, o kadar yumruklaşmadan, lanetler yağdırmadan sonra çiftler sanki aralarında hiçbir şey olmamış gibi

dinçleşmiş, tazelenmiş hale geliyorlar, işte pislik dediğin bu, bellekteki iğrenç delik. Kısa bir süre sonra, bu barışmalar bile beni çileden çıkardı: Bir saatin işleyişi gibi düzenli olan bu senaryodan, saraydaki kralın törensel davranışlarından daha kurallı olan tüm bu sinir edici hırdavat alışverişinden bıkmıştım. Bu şiddet taşkınlıkları çok güçlü bir gerilimi boşaltma yolu oluşturuyor olmalıydı. Fakat boşalma yolu tutkunun ta kendisi oluverdi, olay çıkarmak normal düzenimiz ve taşkınlıksa sevgimizi gösterme biçimi oldu.

Rebecca diyordu ki:

–Otuz yaşında buluğ çağını yaşıyorsun, cinselliğe takılıp kalmışsın.

–Ne olmuş? Böyle bir takıntının bayağı bir yanı yok ki! Ama sen yanlış yoldasın. Ben hiçbir şeyden vazgeçmek istemeyen, seçmeye razı olmayan bir insanım. Donjuanlığımı yüzüme, tükürür gibi vuruyorsun. Kabul ediyorum, öyleyim. Don Juan her yerde hazır ve nazır olmaya can atar: Tek bir kadının tutkulu âşığı, tüm kadınların uçarı kelebeği olmak ister, çirkin kadın için yanmak ve güzel kadın için yanmak ister, tek bir varoluşta olası yazgıların tümünü kucaklamaya can atar. Bu nedenle o bir sabırsızlık kahramanıdır, bir zevk militanı değil. Mahalle kızlarının düşleri içindesin sen. İstikrarlı bir aile yuvasının mutluluğuna kavuşmaya can atıyorsun, ben partnerlerimle ilişkilerin sayısını kabartmaktan hoşlanıyorum. Sen benim çapkınlığımdan üzüntü duyuyorsun, bense senin duygusallığının acımasızlıklarının ceremesini çekiyorum. Birbirimizi bunaltmaktansa farklı eğilimlerimiz olduğunu kabul edip bu farklılıktan mantıklı sonuçlar çıkaralım.

Rebecca ve ben, parklarda, kafelerde, dansinglerde, kısacası her yerde gördüğünüz, gözleri yaşlı, elleri kuru, kıçları sabunlu, cinsel organı her an bağlılığını kanıtlamaya hazır, çocuklarla ya da yaşlılarla başını ağrıtmaktan hoşlanmayan, kısacası mükemmel bir kapalı kutu olan şu standart heteroseksüel ikililerden birini oluşturuyorduk. Gece gündüz her saat bana, kendi kaygımı herkese karşı bir duvar oluşturduğumuz ikili bir egoizmle değiştirmeyi öneren

hırçın öteki yarımı seyrediyordum! Ah! Zırhlı güzel ideal, evlilik kasasındaki göz kamaştırıcı mahpusluk! Kamu yaşamının olayları, dünyayı sarsan büyük dramlar kozamızın içinde bize son derece sulandırılmış olarak ulaşıyordu, yani ulaşmıyordu. Etrafımıza bizi dış dünyadan koruyacak sağlam bir gömlek örmüştük ve Rebecca şimdi bunun bir ikincisini hazırlamak istiyordu. Onun gözünde evren bir avuç insana indirgeniyordu, bu insanlardan uzakta sararıp solmaktaydı. Kendini daha geniş bir şeye karışmış hissetmiyordu. Uçarılığının korkunç ağırlığı altında kişisel sorunlarına gömülmüş, dönemin getirebileceği belli başlı kazanım ya da kayıplardan bihaber yaşıyordu.

İkili yaşama ancak onu karalayarak katlanılır, bu aynı zamanda onu güzelleştirmenin de tek yoludur. Dedikodu benim için uzun süre eğlencenin yerini tuttu: Rebecca hakkında ileri geri konuşmak, dostlarımın gözleri önünde onu paramparça etmek beni onu terk etmekten alıkoyuyor, öfkemi gideriyordu; ihanet dönekliğin yerini almıştı. Bir pazar öğleden sonra her zaman olduğu gibi atışmıştık, sigara almaya çıktım. Döndüğümde orada değildi, iki odamızı da aradım, seslendim: Hiçbir sonuç alamadım. Koskoca bir öğleden sonrayı yapayalnız geçirme düşüncesiyle canım sıkılmış bir halde telefonla bir dostumu aradım. Onun kibar kulağına Rebecca'ya olan tüm kızgınlığımı aktardım, kendisine karşı eski arzumun kalmadığı konusu üzerinde ısrarla durdum ve oğlan çocukların şu iflah olmaz övüngenliğiyle ona iki gün önceki çılgınca bir davranışımı anlattım. On beş dakikalık bir konuşmanın ardından bir kafede buluşmak üzere anlaştık ve telefonu kapattım.

Tam bu sırada Rebecca dağınık yataktan fırlayıverdi: Örtünün altına girip saklanmış, adeta örtüyle bütünleşmişti. Kuşkulandığı ama inanmaya yanaşmadığı böyle bir gerçeğin benim tarafımdan açığa vurulması onu fena halde sarstı. Tüm tırnaklarını göstererek, her zaman yaptığı gibi sandalyeleri ve eşyaları devirerek ciyak ciyak bağırmaya koyuldu. Gözlerimi oyacak sandım ama daha ustalıklı davrandı. Öfkesini güçlükle zapt ederek benden randevuma gi-

derken onu da yanımda götürmemi istedi; maksadının ne olduğunu keşfedemediğimden, içimden tetikte olacağıma yemin ederek kabul ettim. Onu görünce hayretler içinde kalan arkadaşıma önce çevirdiği dümeni açıkladı, ardından da şöyle dedi:

–Franz'ın benimle ilgili çok mahrem şeyleri sana anlattığını biliyorum. Bana da senin hakkında ne dediğini belki duymak istersin.

Oysa benim gibi doktor olan bu arkadaşla, çalıştığımız serviste her birimiz en iyi göreve gelmeye, profesörümüzün gözünde en iyi yeri kapmaya can atan iki insan olarak mesleki açıdan rekabet halindeydik. Aramızda bazen şaka yollu, bazen hınçla gelişen ve hakkında sevgililerimizin hiçbir şey bilmedikleri belli bir rekabet sürüp gitmekteydi. İyi niyetimle karşı çıkmam boşunaydı, hemcinsim arkasından neler anlattığımı öğrenmeye meraklı görünüyordu. Rebecca, son derece uzdilli bir şekilde, yağcı karakterinden başlayıp kaba görünümünden, cinsel nahifliğine varıncaya kadar onun hakkındaki karalamalarımı birer birer aktarmaktan geri kalmadı. Bu ifşaatlar ilerledikçe adamın benzi daha da atıyordu. Rebecca'nın bu kadar belirgin ayrıntıları uyduramayacağından emindi. Bir saat sonra adam, benzi kireç gibi, kalkıp hiçbir şey söylemeden yanımızdan ayrıldı. O öğleden sonra kendime ölümcül bir düşman edindim ve daha sonra Rebecca'ya sövüp saymalarımın hiçbiri bana bu dostumu kaybetmenin acısını unutturamadı.

–Söyler misin, diyordum ona, üç yıllık birlikteliğimiz sırasında bana hangi kapıları açtın, beni kimlerle tanıştırdın? Kuaför kadınlar, tezgâhtarlar, butikçi kadınlar, giysi tadilatçıları, mankenler, stilistler, eskiciler, saç yıkayan kadınlar, fotoğrafçılar, pedikürcüler, estetisyenler; işte senin ilişki halinde olduğun kişiler bunlar, tümü yararsız ve işe yaramaz kimseler, modanın ve görünümün bitli piyadeleri.

Tabii ki soylu çözüm yollarını tercih edebilirdik. Bu aşırı tartışmalar bizi fena halde hırpaladığına göre mesafeli durmamız, dolaylı

olanın itibarına ayak uydurmamız, ziyaretlerimizi seyrekleştirmemiz gerekirdi. Gelgelelim, görüşmelerimizi azalttıkça, onun yanına dönme arzum da bir o kadar azalıyordu. Birlikteliğimizi kurtarmak ya da süresini uzatmak için birçok hileler olduğunu biliyordum: Çekip gitmeyi seçmek, ötekinin aşkını riske atmak, olgunlaşmasında ona yardımcı olmak. Kendimizi taleplisi çok olan orjiye kaptırarak sözleşmeyi sağlamlaştırabilir, birbirimizle daha iyi birleşmek için ölmüş numarası yapabilirdik. Sırf formel oldukları ve artık sürdürmek istemediğim bir uzlaşma içerdikleri için bu seçeneklere tahammül edemiyordum. Liberal, eğlence düşünü, klasik, fazlasıyla serbest, uzlaşmacı, yumuşak olsun, tekeşliliğin her şeklinden nefret ettiğimi bangır bangır haykırıyor ve ondan kurtulmaya can atıyordum. Hem sonra, bu uzlaşmalarla, hınçlarımızı sürükleyerek, karı koca hayatıyla hovardalığı birleştirerek, ertelediğe daha acı verici olan ölümcül bir çıkış yoluna doğru ilerleyerek ancak birkaç yıl daha kör topal idare edebilirdik.

Olaylar acımasız bir şekilde sürüp gidiyordu. Aradan altı aydan fazla bir zaman geçmişti. Bu işi bitirmek gerekiyordu artık. Bir gün aniden cesarete gelip Rebecca'ya dedim ki:

–İş işten geçmeden birbirimizden ayrılalım. Birlikte oluşturduğumuz ve artık layık olmadığımız geçmişimiz hatırına ayrılalım. Bu ayrılık teklifinin senden geleceğini umut ediyordum: Bu konuda hiçbir şey yapmadın. Bu zahmetli çabada iş bana düştü. Şunu anla: Çok ileri gittik; küfürlerimizin, bayağılıklarımızın yükü fazla ağır geliyor; artık bunların tamir ya da telafi edilmesi söz konusu değil, çıbanı deşip ayrılmak zorundayız. Sen beni hâlâ seviyorsun: Sevmeyeceğin günü bekleme artık; eğer vaktinde çekip gidersen ikimiz de daha az acı çekeriz. Senden kurtulmama yardımcı ol, seni aşağılayarak kaybettiğim saygınlığımı geri ver bana. Her birimiz birbirimizle ilgili kırgınlıklarımızı, onları daha da artırmadan kendimiz yaşayalım.

Şöyle yanıt verdi:

–Ben de herkes gibi yanımda bulunan bir erkekle yaşamak isti-

yorum, çocuklarım olsun istiyorum, hepsi bu. Sana özümü verdim ve tüm yaşamımı sana hasretmeyi arzu ediyorum.

–Bana hiçbir şeyini hasretme, rica ederim! Senin fedakârlığını falan beklediğim yok. Günün birinde karşılığını talep edeceğin için fedakârlığından peşinen nefret ediyorum.

–Söylemek istediğim şeyi ifade edemedim, Franz, seninle yok yere mutsuz oldum, gitmeyip yanında kalacağım, çünkü seni değiştirmekten umudumu kesmiş değilim.

–Hayal kurma, bunu senden önce de deneyenler oldu, ama beceremediler. Bir tür büyük engel benim duygusal girişimlerimi sürekli mahvediyor. Sana olan duygusal yakınlığımda, tanıdığım öteki kadınları ve onlarla başaramadığım şeyi, yani sonu gelmez çılgınca bir aşka ulaşmayı unutmaya karar vermiştim. Büyü iki yıl sürdü. Bugün, ham bir hayali gerçekleştirmeye çalışmış olmanın bedelini ödüyoruz. Dünya kıpır kıpır: İnsanlar, nesneler soluk alıyor, hareket ediyor, benim de katılmak istediğim arzu uyandıran, değerli, uzun bir gelecek oluşturuyorlar.

–Franz, o kadar çok çözümlemelere giriyorsun ki, gerçekten samimi olamazsın. Ama mademki artık beni istemiyorsun, bu durumda pes ediyorum.

Rebecca, gözleri yaşlı, eşyalarını topladı ve çekip gitti. Artık onu sevmesem de heyecanlıydım. Çoktan geçmişe karışmış bu sevgilinin üzerine kapı kapanmıştı, özgür olduğuma inanabilirdim. Çelik bağ kopmuştu, zincir gevşemiş, yerde sürükleniyordu; sonunda bir sinirsel uyuşukluk içinde dinleniyordum. Ne var ki zincir yeniden şiddetle gerilecek ve sonsuza kadar birbirimize bağlı olduğumuzu hissettirecek bir sarsıntı yaratacaktı.

Ertesi gün Rebecca döndü ve bana şöyle dedi:

–Sensiz yaşayamıyorum: Bütün kadınlarla yat, ama ben burada kalayım.

Zayıf davranmamam gerekirdi. Ama bu kız, hani şu sessizce direnen mütevazı kimseler vardır, kendilerine karşı çıkmak elinizden gelmez ya, işte onlardandı. Pasif direnişiyle beni yıpratıyordu ve belli bir gevşeklik göstererek onu yeniden kabullendim. Bu kez pervasız davranmaya kesinkes kararlıydım: Ortada bir savaş söz ko-

nusuydu. Mademki evlilik cehennemini hissetmiyordu, ben onun parmağını cehennem ateşine değdirmesini bilirdim.

Onu aşağılamanın en iyi yollarının ne olabileceğini düşünerek bu yolları altı grup halinde sınıfladım: Cinsiyet, ırk, toplumsal sınıf, fizik, yaş, zekâ. Peşinen cinselliği, ırkı ve zekâyı eledim, bunlar belli bir kişiyi yaralamak için fazlasıyla muğlak aşağılamalardı. Örneğin Rebecca, kaygılı bir umutla kendisine günün birinde "pis Yahudi" olarak görmemi bekliyordu, böylece benim iğrenç bir adam olduğumu doğrulamış olacaktı. Salak! Onda saygı duyduğum tek şeye saldırmamı isterdi: Yahudiliğine! İsterdi ki, etkili hakaretler arayan ben, böyle diyerek küçük düşeyim: Halkını ezmek için onu haklı göstermek demekti bu; kendisini saygın bir cemaatle karıştırmak onu fazlasıyla onurlandırmak olurdu. Beni anlayın, ırkçılık aptalca bir şey, bireyin içindeki kolektifliğe saldırır ve ikili bir hata işler: Hakaret görmüş kişiye hiçbir zarar vermez ve ait olduğu halkın dayanışmasını harekete geçirir, bölmesi gerekirken bir araya getirir. Rebecca konusunda başvurduğum yıkım girişiminde daha incelikli ve etkili bir düzey yakalamaya çalışıyordum: Onun en mahrem duygularına saldırıyordum; şöyle ki, zekâsından kuşku duyduğumu belli ediyor ve toplumumuzun çağdaş zorlamasını –her şeyden önce göze hitap etme– benimseyen bir kadının değerli hazinesi fiziğini eleştiriyordum. Buna, amaca ulaşmak için her yolu geçerli saymayı yeniden gündeme getiren gerileme dönemimizde insanı aşağılamak için iyi bir tema oluşturan toplumsal konumu, sınıflar ve servetler hiyerarşisini ekliyordum. Kısacası, siyasal ya da ideolojik bir yanıta fırsat vermeyen tüm alanları seçiyordum, kişisel kırılganlığın yumuşak karnına vuruyordum. Rebecca'nın, acısı karşısında tamamen çaresiz kalmasını, en güç durumlara düşmesini istiyordum.

Nasıl bir yöntem izlediğime gelince, önemsemezliği yeğliyordum: Onun her türlü kesinlik duygusunu yerle bir etmem, kendisini kor-

ku ve boğuntu içinde yaşatmam, gerildiğini ve yavaş yavaş tükendiğini hissetmem ve bunun için de hem saldırıp hem şaşırtmam gerekiyordu. Mesela inisiyatif almak, kendisini durmadan eleştirmek, beklediği hiçbir yerde olmamak (hatta gerekirse, sertlikten korktuğunda yumuşak davranmak ya da tam tersi). Birlikte içtiğimiz kahve de dahil, hiçbir şeyi kazanım olarak görmesin, soluduğu havaya varıncaya kadar her şey azarlamalarla, kinle dolu olsun ve başının üstünde sürekli bir ilkine aykırı ikinci emir, beklenmedik bir kabalık tehlikesinin asılı olduğunu hissetsin diye yapıyordum bunu. Amacım dayak yiyen çocukların yaşadıkları arkaik dehşeti onun etrafında yeniden yaratmaktı. Artık öfkemin beslendiği bir varlık bile olmayıp, günlük yaşantımın hor görülen ve önemsiz bir tanığına dönüşmesi için ısmarlama bir tedirgin yaşantı hazırlıyordum ona.

Çok geçmeden, sevilmeme hastalığı sevgilimin yüzüne, belirgin güzelliğini hafifleten, iç karartıcı ve ifadeden yoksun donuk bir hava verdi. Cazibesi azalır azalmaz, bu konuya dikkatini çekiyordum. Kendini hemen bir aynanın önüne atıyor ve çirkinleştiğini sanarak sonuçta gerçekten çirkinleşiyordu. Kötülüğün gücü böyledir: İnsanları işler ve deforme eder. Fakat bu da basbayağı bir yetenek ister hani! İğrenç biri olmanın ne kadar zor bir şey olduğu su götürmez; kötülük tıpkı azizlik gibi dünya nimetlerinden el ayak çekmektir. En başta, acımaya eğilimli bir toplumun önyargılarından kurtulmak, güzel duygular taşıyan güçsüz insanları durmadan ezmek, nihayet keskin bir teatral duyguya sahip olmak ve insan ruhunu tanımak –herkese kısmet olmaz– gerekir.

Şanssızlıklar içinde yüzen zavallı sevgilimin hatası, çatışmalarımızda olayı aşırı derecede bedenselleştirerek kendi vücudunu cezalandırmasıydı. En ufak bir karşıtlık durumunda sivilceler, kaybolması birkaç saat süren ve onu loş bir odaya kapanmaya sürükleyen iri iri kırmızı lekeler döküyordu. Örneğin, benim tarzımda tuzu kuru, hınç dolu ve tabii "solcu" kentsoylu gençler olan arkadaşlarda

akşam yemeği yiyorduk. Yemeğin başlarında, gizlice zevksiz giyinerek kendisini gülünç duruma sokuşu, ışıl ışıl parlayan burnu, yağlı cildi, kan çanağına dönmüş gözleri konusunda kısa ve iğneli uyarılarda bulunuyordum. Oradaki arkadaşlar ona sevgi sözleri fısıldadığımı sanıp sevgilime bağlı oluşuma hayran kalıyorlardı. Çok geçmeden Rebecca ayağa kalkıp ağlıyor ve daha sonra bana karşı düşmanca bir tutum takınıyordu. Böylece herkes benim kinci ve öfkeli bir kadına katlanan masum ve uysal bir insan olduğumu düşünüyordu. Ve ardından gelecekleri biliyordum: Sinirlilik hali hemen harekete geçerek Rebecca'nın yüzünde etkisini göstermekte gecikmeyecekti. Yanağının ortasında irin dolu kocaman bir sivilce çıkıveriyordu.

–Sevgilim yüzünde sivilce var, diye yüksek sesle hayretimi açığa vuruyordum.

Rebecca sapsarı oluyordu, titreyen parmağını belirtilen yere şöyle bir dokunduruyor, o zaman bana, "Yumurta kafa" ya da "Deve suratlı" diyordu. Oradaki insanları tanık ederek kıs kıs gülüyordum.

–Eğer sen mikropluysan, benim suçum ne? Sivilce çıkarmanın yaşı olmadığını herkes biliyor.

Herkes kıs kıs gülüyordu, özellikle de kadınlar, kendi düzeylerinde bile olmayan bir rakibin mat edildiğini görmekten fazlasıyla mutlu olan feministler tabii. O anda Rebecca'nın yüzünü göreceksiniz: Mumya gibi sapsarı kesilirdi. Tartışmasız güzelliği birkaç saniye içinde tıpkı bir tabak yığını gibi tuzla buz oluyordu. Ötekiler yeniden konuşmaya başladığında o konuşma grevine girip, somurtuk bir halde bir köşede elinin biriyle beceriksiz bir şekilde yanağındaki sivilceyi gizlemeye çalışıyordu. Ama kötülük doğal etkisini sürdürüyor, bu kez de öte yandan saldırıyor, şakaklarına doğru tırmanıyor, ustalıklı bozulma ağzına ve boynuna kadar yayılıyordu. Rebecca öylesine paniğe kapılıyordu ki, ne zaman grup halinde akşam yemeği yesek, ben çok kibar davranıyor bile olsam, yine de alerji kendini gösteriveriyordu hemen. Bu durumda da onu bu hallere sokmak için benim doğrudan bir müdahalede bulunmama gerek kalmıyordu.

Üstelik sevgili kız arkadaşım, kendisini sürüklediğim ve seçkin patırtısı karşısında büyülendiği bu üst düzey insanların yanında korkunç bir komplekse kapılıyordu. Konuşmalarımıza katılmaya cesaret edemeyip sandalyesinin üzerinde kaskatı ve sessizce kaldığı için ona "Dilsiz" adını takmıştık. Ve söyleyecek bir şeyi olmadığından, her defasında onu herkesten uzakta, masanın ucuna, mutfaklardan yana yerleştiriyorduk. Her defasında da sıkılganlığını yüzüne vuracak ve kendisini daha da bir suskunluğuna gömecek birileri çıkıyordu mutlaka. Çünkü Rebecca beni kıskançlıktan deliye çevirebiliyor, hayatının baharında, yirmi yaşında oluşuyla beni ezebiliyordu pekâlâ. Onda her zaman eksik olan şu iyi yetişmiş kentsoylu kültürüydü, biraz harap denecek malikânelerde yaşanmış düşlerle dolu çocukluk yıllarıydı. Yazlık olarak, toplu konutlardaki avludan başkaca yeri olmamıştı, çocukluk anısı dendiğinde anımsadığı tek şey cuma günleri yediği kuskustu ve tek bilgilenme kaynağı televizyondu. Güven veremiyordu zavallı: Kendini bir şeylerden haberdar olmaya zorluyordu ama bu bilgilerin terütaze olduğu, alelacele öğrendiği oturmamış bir bilginin yeni cilası olduğu hemen hissediliyordu. Yüksek bir sınıfa mensupmuş gibi görünmek istemesi boşunaydı. Daha doğuşlarından itibaren var olmayı hak ettikleri düşüncesi kafalarında yer etmiş kentsoylu aile çocuklarında görülen rahat davranışların esamisi bile okunmuyordu onda. Hatta Yahudilerin kendi aralarındaki dayanışmaya bile güvenemiyordu: Sefarad ve proleter oluşu nedeniyle servetleri ve eğitimleriyle Yahudi cemaatinin gözünde saygın bir yeri olan Aşkenazi dostlarım tarafından aşağılanıyordu.

Böylece Rebecca'yı çirkinleştirme ve vaktinden önce yaşlandırma mucizesini başarmıştım.

–O kadar çekilmezsin ki, hayret, nasıl olmuş da sana bakabilmişim. Seninle bir arada görünmekten utanıyorum. Aptalın teki olduğun için çirkinsin ve yüzün sivilceden geçilmiyor.

Rebecca uysal bir tavırla şöyle diyordu:

–Yüzümdeki her leke senin kötülüklerinin eseri. Eğer yeni baştan eskisi gibi güzel olmamı istiyorsan, bana haince davranmayı kes.

Kötülüğün yayılması akıllara durgunluk vericiydi: Gencecik kız arkadaşım birkaç hafta içinde akla gelebilecek ne kadar psikosomatik hastalık varsa hepsine tutuldu ve bir semptomlar ansiklopedisine dönüşüverdi. Anoreksisi, migreni, mide ağrıları, böbrek bozuklukları, taşikardisi, koliti, nesi yoktu ki! Artık, neredeyse her yemekten sonra yediklerini çıkarıyor ve sancıdan yatağın üzerinde kıvranıp duruyordu: Zayıfladı, güçsüz düştü. Saçları döküldü, gözlerinin etrafında mosmor halkalar gittikçe genişledi. Sığınabileceği tek bir dostu kalmıştı: Fosur fosur içtiği ve gerilimin yoğun olduğu günlerde günde neredeyse üç pakete kadar çıkardığı sigara. Bu da soluğunun leş gibi kokmasına yol açıyordu ve geceleyin onu ağzına maske takıp sırtı dönük uyumaya zorluyordum. Üzüntü ve kramplar gözünü yummasına zaten fırsat vermiyordu. İçini çektiğini, hıçkırdığını duyuyordum ve rahatsızlığı uykuya dalma keyfimi katmerliyordu. Gözünü kırpmadığı uzun saatlerden bitkin düşüp, sürekli olarak hasta olduğundan ortalıkta ne kadar mikrop varsa hepsini kapıyordu. Ben onun doktoruydum ve onu ilaçlar konusunda yanıltmak, hastalığına uygun düşmeyen, hatta tehlikeli ilaçlar yazmak beni eğlendiriyordu: Örneğin, bir ülser başlangıcı için kendisine aspirin öğütlemiştim, oysa aspirin mide mukozasını tahriş edip onu kemirir; sancılar artınca boşboğaz bir eczacı, tesadüfen bir konuşma sırasında üçkağıtçılığımı ona çıtlattı. Ne var ki beriki boyun eğdi ve benim reçetelerimi kullanmakta direndi.

Nasıl ki başkasını kırılganlıkları içinde sevmek soylu bir davranışsa, en küçük zaafları üstünde durarak onu güçsüz düşürmek de bir o kadar aşağılık bir davranıştır. İşte Rebecca'nın kafasına kapasiteleri konusundaki kuşkuyu bu şekilde yavaş yavaş sokmuştum: Ona hayatının başarısızlığını başarıymış gibi göstererek. Kuşku tıpkı bir aşı gibi tutmuştu ve onu yaşı genç olduğu halde, başarıya ulaşamamış bir kadın olduğuna inandırmayı becermiştim. İlişkimizin başından beri onun kültürel, dilbilimsel açıdan yeterli olmayışı konusuna (liseyi bile bitirmemişti) dikkat çekmiştim. Ve onun bu konunun üstesinden gelmesine yardımcı olmak şöyle dursun, bunları

yazgının hükmüymüş gibi anımsatıp duruyordum. Kendisini gülünç düşüreceğim korkusu, örneğin İngilizce konuşurken ya da "entelektüel" bir tartışmaya katıldığında kendini denetlemekten kaskatı kesilmesine, içinde kendinin ötekilerden aşağıda olduğu düşüncesinin kök salmasına yol açıyordu. Ona o kadar çok uyuşuk ve cahil muamelesi yapmıştım ki uyuşmuş ve tümüyle bloke oluvermişti. Tıpkı kötü kesimli bir elbisenin sıkıntı vermesi gibi, eksiklikleri tarafından iyice kösteklenerek, aynı çizgide yerinde sayıyordu. Uyguladığım politika, onu suçluluk duygusundan kurtaracağımı ileri sürerken tersine onda bu tür duygular yaratmak olduğundan, kullanmadığı yeteneklerini açığa çıkarma kılıfı altında onları gömüyordum.

Bu zeki ve canlı kızdan, ruhunun derinliklerini araştıra araştıra ödlek bir varlık, korkak bir sürüngen yaratmıştım.

–Beni böyle yargılamaya, didik didik etmeye hakkın yok. Bu bir polisin yapacağı şey, bir sevgilinin değil.

Ne var ki tepki göstermesi sadece âdet yerini bulsun diyeydi. Başka ne beklersiniz ki! Onun mutluluğu benim servetimin listesine dahildi. Onun gözünde ben yaşamla uygun düşen üst düzey bir önemliliğe sahiptim, o ise alt düzey bir görev üstlenen, hayatın alçak kesimlerinde yer alan biri olarak, yaşamdan sadece birtakım solgun parıltılar elde ediyordu. Tutarsızlığını benim gururum, zayıf yanlarını benim başarımla karşılaştırıyordu. Kadındı, berberdi, yoksul bir ailenin kızıydı: Bu üç mütevazı yan benim parlak, varlıklı, eğitimli bir erkek oluşum karşısında pes ediyordu. Hakkındaki yargılarımı içselleştirmişti; cahil, aptal, boyun eğen, âciz gibi gösterilince, bu dayatmaları kendi özgerçeğiymiş gibi benimsemişti.

Bundan böyle öfkemin patlamak için gerekçelere, hıncımın kararlı olmak için nedenlere ihtiyacı yoktu artık. Rebecca'da beni en çok çileden çıkaran şey "sifon" tarafı diye adlandırdığım dayak yemiş köpek havasıydı. Hani şu acıklı bir vurgu katmak için cümlelerinin her birini, tir tir titreyerek, burnunu çeke çeke, bastırılmış bir hıç-

kırıkla noktalaması. Mağdurenin yüzü buruşuyor, gözlerinde hafif bir yaş, ağzının kenarında acı bir kırışıkla beni utandırmaya çalışıyordu. Gözümde onu daha da aşağılık bir hale getiren bu acı karşısında, sarsılmadan kalabiliyordum. Akmak üzere olduklarını gördüğüm anda beni her şeyden çok sinirlendiren bu gözyaşlarıyla kamçılanmış bir halde öfkeyle onu sarsıyor, dövüyor, tokatlıyor, onun da bana vurmasını istiyordum. Buna cesaret edemediği için de, yumruklarımla canına okumayı sürdürüyordum. Ta ki her tarafı mosmor çürük içinde yere yuvarlanıncaya dek. Boğuk bir çığlıkla yığılıyor ve külçe gibi yere seriliyordu. Bakışlarında mutlak bir boyun eğme belirtisi görebilmek için saçlarından çekerek başını kaldırmaya çalışıyordum. Bu çılgın sırf benim de kendisiyle birlikte mahvolmamdan zevk almak için onu öldürmeme bile ses çıkarmazdı. Açıkça boyun eğdikçe, köleliği daha da ciddi boyutlara ulaşmaktaydı.

Tıpkı bana yaklaşmış olan kadınları gösterdikleri şefkatten dolayı cezalandırdığım gibi beni seven bu kadını, beni herkesten çok sevmiş olan bu kadını da cezalandırıyordum. Ötekiler vaktinde çekip gitmişlerdi, oysa Rebecca, burada kalıp kendi mahvına razı oluyordu. Körü körüne uysal tavrı ister istemez onun dünyaya kurban olmak için gelmiş olduğuna inanmama yol açıyordu. İkiyüzlü bir davranışla kendisini onurlu olmaya çağırıyor, gururdan ve özsaygıdan yoksun oluşunu ayıplıyordum. Bu arada aşağılık tavırlarımı ısrarla sürdürmekten de geri kalmıyordum. Şaşırtıcı hiçbir şey yoktu; tek bir amaç söz konusuydu sadece: Konuşsun ya da sussun, hareket etsin ya da uyusun, onu kendini suçlu hissetmeye götüren gündelik, yoğun bir baskı. Beni kendisini sürekli sorgulayan bir yargıç olarak görmesini istiyordum sadece. Yirmi dört saatin yirmi dördünde de ortalığı kasıp kavurduğumu sanmayın. Kazüistik biliminin en güzel kurallarına göre tatlılık anlarını sertlik krizleriyle dönüşümlü olarak uyguluyordum. Rebecca'nın belli bir yatışmışlık ve umut doruğuna ulaşmasını bekliyordum ki sinirleri ayağa kaldıran ve güçlüklere en alışık mizaçları bir kavgadan daha çok sarsan bu*

* Vicdan durumlarını inceleyen ahlâk ve tanrıbilim kolu. (y.h.n.)

ani iniş çıkışların tadını çıkara çıkara kendisini daha iyi hırpalayabileyim. Orasını burasını dilediğim gibi eğip büktüğüm bir oyuncağa, nasıl olacağını görmek için kıskaçlarını teker teker kopardığım bir yengece dönüşüyordu. Hem kuzum, zaten kanamakta olan bir ruhu yaralamaktan daha güzeli var mıdır?

Kafayı bulup bir başka kadın sanarak kabaca ona sahip olduğum bir akşamki yalapşap bir çiftleşmenin ardından sevgilim hamile kaldı. Çocuğu doğurmak istedi ve başlangıçta onu benden gizledi. Bunu fark ettiğimde, geç olmasına karşın –iki aylık olmuştu– aldırmasını istedim. Bu gecikmenin bedeli ağır oldu: Ameliyat sonrası meydana gelen bir komplikasyon sonucunda hastalık kaptı ve döllenme yetisini tümüyle yitirdi. Hamileliğin başlangıç döneminde karın ve göğüs dokuları gerilmişti: Ardından derisi bir yıkanışta kendini salıveren ucuz gömlekler gibi gevşemişti, göğüs kısmında ve göbeğin alt kısmında çatlaklar meydana gelmişti. Mükemmel estetiği konusunda başka kadınlarla çetin bir rekabete girmiş olan bu yeniyetme kız, birkaç hafta içinde bu mükemmel estetiğinden yoksun kalmıştı. Yeni utancının kesin sonucu şuydu: Evin içinde artık çıplak dolaşmıyordu ve yatarken sırtında mutlaka bir pijama ya da gömlek oluyordu.

Tek bildiğim, ona zarar verecek şeyler icat etmekti, küçük işkenceler ekliyordum: İnsanı büyük bir üzüntüden çok daha fazla yıpratan önemsiz gaddarlıklar silsilesini göz ardı etmemek gerekiyor. İlk saldırılarım kaba, ezici olmuştu. Ama Rebecca bu yinelenmiş darbelerden, her defasında biraz daha fazla dengesini bozan bu küçük elektroşoklardan daha çok acı çekiyordu.

Böylece kendini alkole vermişti. Ona her akşam bir şişe viski ya da votka alarak bu eğiliminde onu teşvik ediyordum. Her defasında sarhoş olup olduğu yerde kusmukların, şarap kokularının arasında

sızıp kalıyordu. Bir gece, onun bu halinden tiksinerek, sigarayla bacaklarının bazı yerlerini yaktım. Kimi yerlerde sigarayı öylesine derine gömdüm ki yanmış et kokuları yayıldı. Kıpırtısız bir canlıyı yakma, bilseniz insanda nasıl ilginç bir duygu yaratır: Acı çeker, yüzünü buruşturur, ne var ki o kadar çok sersemlemiştir ki uyanması mümkün değildir ve bu yarı bilinç halinin ve cezalandırılmamanın tadını aynı anda çıkarırsınız. Ertesi gün sarhoş kafayla kendi kendini yaktığını iddia edip, ben engel olmasam evi de cayır cayır yakacağını söyledim. Elinde bir kanıt olmadığından dediklerimi kabullenmekten ve bir kısmı hiçbir zaman kaybolmayacak olan yaralarını tedavi etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Başka bir gün önemsiz bir şey için bir hafta istirahat almıştı. Böyle bir iznin bahşedilmesi durumunda bir müfettiş çıkıp gelebilir düşüncesiyle insanın evinde kalması gerektiğini bilirsiniz. Rebecca'nın alışverişe çıktığını bildiğim bir öğle sonrası çalışma odamdan Sosyal Güvenlik Kurumu yerel bürosunu telefonla arayarak durumu bildirdim. Rebecca bu bilgiyi onlara kimin verdiğini asla bilmedi, bir kınama aldı, parasız istirahat alma hakkını kaybetti ve ertesi günden itibaren berber salonuna dönmek zorunda kaldı.

Tuhaf şey: Mutsuz kimseler mutsuzlukları adeta üstlerine çekiyorlar. Acılardan felce uğramış olan Rebecca'nın üstüne yıkımlar yağmur gibi yağıyordu. Mesleki açıdan durumu sarsıldı. Fazlasıyla işten kaytarıyordu, kendini işine veremiyordu ve neredeyse sürekli bir bitkinlik durumundaydı. Bazen tam müşterinin saçını şampuanlarken gözyaşlarına boğuluveriyor, müşterilere zar zor yanıt veriyor, meslektaşlarına karşı aşırı sinirli davranıyordu. İşverenleri onu işten atmayı düşünüyordu ve daha şimdiden kendisine iki uyarı göndermişlerdi. Ona en ağır darbeyi indirmek için sallantıdaki konumundan yararlandım: Bir aylık maaşını çalıp, hatta edepsizliği kendisini avutmak için ona bir çift küpe armağan etmeye kadar götürdüm. Durumdan bir an olsun kuşkulanmadı, çünkü kuşkularını olay günü birlikte bir fincan çay içtikleri en yakın kız arkadaşına yöneltmişti. O ay patronlarından borç para istemek zorunda

kaldı; ne var ki bu para kaybetme olayı onu o kadar üzmüştü ki, durum işine de yansıdı, saçları isteksizce tarayıp, mutsuzluğunun öcünü başkalarının başlarından almaya kalkışınca, kısa bir süre sonra bir kadını kurutma aygıtının altında unutup saçlarının yarısının kömür haline gelmesine yol açtığı gerekçesiyle işten kovuldu. Bu kovulma olayı ilişkilerimizin bozulmasında bir dönüm noktası oldu: Çıkışmalarımı yumuşatacağım yerde giderek aşırı derecede sertleşiyordum.

Biz bu çirkefte ilerledikçe, rezilliğinin dip noktasına ulaştığını sanarak pes ediyordu, ama ben onu her defasında daha da derine batırıyordum. Her geçen gün, bu kadarını becerebileceğimi aklımın köşesinden bile geçirmediğim bir iğrençlikle yeni bir ayrıntıyı acımasızca gözlerinin önüne seriyordum. İğrençlik konusunda her şeyi bildiğini sanıyordu: Ama özellikle isyan ettirici bir özellikten, bitmek tükenmek bilmeyen kötülüğümün icat ettiği görülmemiş bir özenden haberi yoktu. Her geçen gün hayatının kararmakta oluşunu seyretmek hoşuma gidiyordu. Ona işkenceyi ancak mutlak masumiyetinin kesinliğine inandığım anda yapıyordum: Sadece yüreğinin temizliği, yapmacıksız oluşu ona acı çektirme arzularımı kamçılıyordu. Belki bir tepki gösterir umuduyla her geçen gün biraz daha haşin davranıyordum, ama eğer tepki verirse de öfkem sınır tanımaz oluyordu.

Çoğu zaman mutsuzluk onu çılgına çeviriyordu: O zaman çığlıklar, yüz buruşturmalar, yabanıl hareketler başlıyor, dudakları titriyor, nefesi daralıyor, tetani krizleri içerisinde bacakları tıpkı koltuk değnekleri gibi takır takır birbirine çarpıyordu. Bir kadın, içine nüfuz edilmeyen sert bir kütledir: Rebecca'yı o kadar çatlatmıştım ki, artık bir harabe yığınına sarılırmış gibi oluyordum. Üzerinde sınırsız bir nüfuzum vardı. İrade gücünü kırmış, onu boynuna geçirdiğim demir bir halkayla kendime sıkıca bağlamıştım. Terör estirdiğim beyninde hâkimiyet kurabilmek için bedenini kendi hali-*

* El ve ayaklarının bakışımlı, kasılma nöbetleriyle belirgin aşırı sinir-kas uyarılganlığı sendromu. (ç.n.)

ne bırakmıştım. Ruhuna egemen oluyor, düşüncelerini değiştiriyor, ağzından bir saat önce kendi kurduğum cümleleri duyuyordum ve sinir sistemi ellerimin arasında bir hesap makinesi gibi tuşlarıyla gelişigüzel oynadığım bir oyuncaktı adeta. O benim canlı karikatürüm, gölgem, komik yansımamdı, kurban kendi mahvı için cellatla işbirliği yapıyordu. Her zaman kollarımda asılı çılgın bir yaratığa dönüşmekteydi. Kâbusunda, kendisini düze çıkaran iğrenç bir yaşama nedeni bularak bana kene gibi yapışıyordu. Zulüm onun yalnızlıktan kurtulmasını sağlıyordu ve beni kaybetme korkusu içine öyle işlemişti ki, benim olmadığım bir yaşamın boş olduğunu düşünecek noktaya gelmişti.

Bugün böyle şeyler nasıl mümkün olabilir? Ve neden olmasın? Geçmiş, kötü eğilimleriyle, liberal çağımızın onu yürürlükten kaldırılmış ilan ettiği oranda akla yatkındır; böylece artık karşı konulmayan barbarlık, uç noktadaki arkaizmi modern çağın göbeğine taşıyarak işini karanlıkta hallediyor. Benim için durum daha da basitti: Aldığım eğitimde her şey –hatırlatırım, ailemin tek çocuğuydum– kaba kuvvet yasasına alıştırmıştı beni. Başkaları tarafından yutulmamak için benim başkalarını yutmam gerekiyordu. Her şeyi alma alışkanlığıma eklenen hiçbir şeyi paylaşmama alışkanlığı, sistemli bir sinsilik âdeti, bana yardım eden kimselerinkinden geride kalmayan bir kinle birlikte sürekli bir yardım ihtiyacı, iliklerime varıncaya dek bozulmama katkıda bulunmuş olan onca unsur... Şımartılmış olduğum için güçsüz düşmüştüm, her şeyim vardı, en önemli şey hariç: Başkalarının algısı. Etrafım dalkavuklarla, hizmetçilerle ya da yağcılarla çevrili bir halde, insani duyguları ancak kıskançlığın, kaprisin ya da küsmenin çocuksu çeşidi olarak tanıdım. Hizmet edilmeye alışmıştım, Rebecca'nın özverisini onun bana borçlu olduğu bir sungu gözüyle görüyordum. Hayatım boyunca, dost olsun, akraba olsun, sevgili olsun birine işkence etmeden yaşayamadığım için –tıpkı lokomotifin kömüre olduğu gibi benim de bir kurbana gereksinimim vardı– bu ateşli ve dürüst insandan kendi benliğimin bir şubesini yarattım.

Rebecca bana it herif demişti: Kendimde bu kusurun bulunduğunu kabul ediyordum. Hiçbir şey olmamaktansa bir şey olmak için, kolay diye kötü olmakta karar kılmıştım. Kendimi beğenmişliğimden dolayı tüm haksızlıkların benim tarafımdan gelmesine kesinlikle önem veriyordum. Kötü insanları gözümüzde, sürekli haksızlık yapmaya programlanmış canavarlarmış gibi canlandırırız. Oysa hiç de öyle değildir, bunlar iyi aile babaları, iyi memurlar gibi sıradan insanlardır; bir yüz yüze gelme zayıflığı aniden onlara işkence konusunda kesintili bir kariyerin yollarını açmıştır. Böylece başkalarının sefaleti beni harekete geçiriyor: Yardıma çağıran oldu mu, yardım edeceğim yerde bir tekme de ben vuruyor, eziyor, pestilini çıkarıyorum. Tıpkı boklara bulanmış bir domuz gibi, Rebecca'nın bana taktığı iğrenç adlarla sarmalanıyor, onları hak etmeye çalışıyor, böylece kendimi tarihin büyük aşağılıkları düzeyine yüceltiyordum.

Ustaca indirilmiş en son darbem oğlumu ona karşı kışkırtmak oldu. Çocukların etki altında kalmaya ne kadar açık olduklarını, psikolojik propagandaya ne kadar kolay kapıldıklarını bilirsiniz. Herhangi bir yanlışından dolayı onu azarlamayagörsün, hemen yüksek sesle çocuğu savunmaya geçiyordum, özellikle de haksızsa. Ona istediği her şeyi veriyordum, bir yandan da Rebecca'nın bunu asla yapmayacağını üstüne basa basa belirtiyordum. Ona Rebecca'yı annesinin yerini zorla ele geçirmiş bir gaspçı olarak tanıtıyordum. Onun en küçük kusurlarını ballandıra ballandıra anlatıyor, bilinçaltında özellikle de çocuklara karşı nefret dolu oluşundan dem vuruyordum. Dikkatli olmasını ve onunla yalnız kalmamasını öğütlüyordum. Gizlice odasına gidip dergilerini yırtıyor, oyuncaklarını kırıyor, sonra da Rebecca'yı suçluyordum. Karşı çıkması bir işe yaramıyordu, oğlum onun kendisini sevmediğine ve benden ayırmak istediğine inanıyordu. O zaman içgüdüsel olarak erkekleri kadınlara karşı birleştiren şu kabile yasasına göre benim tarafımı tutuyor ve her fırsatta ona hakaret etmek için horozlanıyordu. "Babam fazla iyi niyetli, seni şimdiye kadar kovması gerekirdi." Kendi öz ço-

cuğu olarak düşündüğü çocuğun benim safıma katıldığını gören sevgili hanım arkadaşım sonsuz ağlama krizlerine giriyordu. Ve çocuğun, "Bir doktorun bakkal çırağı bir kızla asla çıkmaması gerekirdi..." diye küçük veletlere özgü şu acımasız gaddarlıkla yüzüne karşı bağırdığı gün tam anlamıyla çöktü ve bizi dehşete düşüren bir epilepsi nöbeti geçirdi.

Ne var ki her şeyi unutuyordu, çünkü bağışlamadan sonsuz bir haz alıyordu: Sanki çözüm için tutunacak son dalı birini bağışlamada buluyordu. Tutkulu aşkın lirik cüzamı onun iliklerine kadar soysuzlaşmasına yol açmıştı. İstersem her gün telafisi mümkün olmayan kabalıklarda bulunayım, bağışlayıcılığa öyle bir eğilimi vardı ki sonunda benim en korkunç alçaklıklarımın önüne geçiyordu. Onun çöktüğünü görmenin bu keyfini, başımı ellerinin arasına alarak, saçlarımı okşayarak, her türlü şikâyetten sıyrılarak benim elimden alıyordu. Sanki bir heykele saldırmışım gibi elim kolum bağlanıyordu; alaylarım birer birer geçersiz kalıyor ve elimden gelen tek şey, susmak ya da onu dövmek oluyordu.

Şaşkınlıkla, günah keçisi oluşundan belli bir güç bulduğunu fark ettim. Ne tiksindiğimi açıkça söylememin, ne kırıcı kabalıklarımın onun üzerinde hiçbir etkisi olmuyordu. Güçsüzlüğünün üstesinden geliyordu. Koşulsuz teslim olmuştu. Kendimi şaşırmış, bu zafere rağmen yenik hissediyordum, beni ezmiş olsa bu kadar yenik düşmezdim sanki. Okşamalarımın, öpücüklerimin onu rahatsız ettiği bir noktaya varmıştık: Artık onları anlamıyordu, sevip okşamaya kalkıştığımda ısıracağımı ya da derisini parçalayacağımı düşünüyor, haklı olarak bir iyilik nöbetinin büyük bir öfke patlamasının habercisi olmasından çekiniyordu. Ben onun efendisiydim: Büzülüp kalmış, inler bir halde hayatını ellerimin arasına bırakmıştı. O anda her şeyi yapabilirdim: Onu peşkeş çekebilir, intihara, hırsızlığa, suç işlemeye sürükleyebilirdim. Ama pezevenk ya da gangster olacak yapıda bir insan değildim ve onu yok etmeden daha fazla ileri gitmekte zorlanıyordum.

Yırtıcılığım hâlâ aramızda çok güçlü bir bağdı: İşkenceci olma-

ma karşın kölemin kölesi olmamak için benim de, işkence ettiğim bu kadına fazlasıyla ihtiyacım vardı. Parıltısız bir iğrençlik, onulmaz bir biçimde mahvolmuş durumlara özgü iğrençlik ortak yaşamımızı kemiriyordu. Düşmanca tutumum tekdüzelik altında kendisi de yenik düştü: Gölcüğün üstündeki su kabarcığı, boş bir hayatın ortalama çalkantısı gibi, vasatlıkla uyum sağlamaya başladı. Sadizmimden bıkmamın nedeni ruhumun uysallığından değil, can sıkıntısındandı. Sonunda, yöneldiği varlığı son derece güçsüz, son derece içler acısı bulduğum için vahşetimden nefret ediyordum. Rebecca artık hiçbir şey ifade etmiyordu: Bir köşeye atılmış bir yer bezinden farksızdı.

Kendisini başımdan atabileceğimden umudu keserek şöyle bir kurnazlık düşündüm: Onunla birlikte bir yolculuğa çıkmamızı ve bizleri mahvetmeye ramak kalmış tüm bu şeylerden uzaklaşmayı önerdim. Egzotik bir yer seçtim: Filipinler. Tüm hazırlıkları yaptım: Bir daire kiraladım, bir hastanede iş ayarladım, tabipler odasından istifa ettim. Biletleri satın aldım –iyiliği onun yolculuk masrafını karşılamaya kadar vardırmıştım–, otelde yerlerimizi ayırttım, vize işleriyle ilgilendim. Sonunda kâbustan kurtulduğunu sanan Rebecca'nın yeni baştan yüzüne kan geliyor, hatta neden itiraf etmeyeyim ki, belli bir güzelliğe kavuşuyordu. Belirlenen günde birlikte Roissy'ye gittik: Bagajlar kayda geçti, valizim tomar haline getirilmiş eski kâğıtlarla doluydu, uçağa ilk yerleşenler biz olduk. Oturmaya kalmadı, Rebecca'ya tuvalete gideceğimi, bu arada eşyalarıma göz kulak olmasını söyledim. Gerçekte, uçağa binen yolcuları ters yönde yara yara merdivene yöneldim, yürüyen bantta koşarak, havalimanını kat ettim, yeni baştan gümrüğü geçip kendimi bir taksiye atıverdim.

Çekip gitme zalimliğime bu iğrenç hileyi neden mi katıyordum? Çünkü Rebecca'nın, kendisiyle bağları koparmak istediğimi kafasına sokması için bir dizi sadizme maruz kalmaya ihtiyacı vardı. Çünkü ben onun şaşkınlığına, korkusuna, kendisini tuzağa düşürdüğümü fark ettiğinde çekeceği korkunç acıya için için gülüyordum. Çünkü biriyle bağları koparmak fazlasıyla gülünç bir olaydır, alışılmış ritüeller içinde yerine getirilemez ve ben buna biraz iğ-

rençlik katarak onun şu aptalca yapışkanlığından kurtulmak istiyordum.

Sonunda yalnız kalmıştım. Rebecca'yı unutmuş muydum? Sanırım, evet diyebilirim, geride kalan korkularıma, küllenmiş olan sevgime gülüyordum. Dönemlerin art arda gelişi uzun süredir bağışıklık kazanmış olduğum evlilik kanserinden kurtarmıştı beni. Bir daha asla anlaşmalara, yeminlere bağlı bir yaşam düşünmeyecek, bir daha asla hiçbir varlığı ruhunun derinliklerine dek araştırmaya çalışmayacaktım. Bundan böyle aşkın var olmadığını ve bizlerin yalnız olduğumuzu biliyordum. Etkileşim bir aldatmacadır: Yeniyetmelikten çıkarken, bir bakıma, ailenin verdiği sıcaklığı ve güven duygusunu uzatmanın bir yolu olan bir arada yaşama ile göbek bağımı kesmiştim. Ölecekmiş gibi yaşamaya hazırlanıyordum: Tıkırtıları ve sevgileri güç vereceği yerde beni kendi yalnızlığıma sevk eden öteki yalnız insanların arasında yalnızdım.

Hayasızca bir kudurganlıkla kendimi safahat âleminin göbeğine atıyordum. Çokeşliliğe olan doymazlığımı bastıramayıp macera peşinde koşuyordum; kendimde, bana tez elden ve kaba bir neşe getirebilen her şeyi almak, bozmak, benimsemek için korkunç bir açgözlülük hissediyordum, yakın geçmişteki tekeşli perhizimin körüklediği bir gözü doymazlıktı bu. Her türlü duygusallık bayağılığından arınmış, uzun süreli her türlü bağlılıktan uzak, bir kadından ötekine koşuyordum. Arzuladığım tüm kadınları tavlayamıyordum, ama o zaman da beğenilme arzumla hoşa gidiyordum. Birçok kadının fantezisine obje olarak, hiçbiri üzerinde egemenlik kurmadan, daha kendilerini tanımaya fırsat kalmadan bir başka kadına giderek, her defasında hayatımı ortaya sürüyordum.

İncil yasasını harfi harfine uyguluyordum: Geleceğinizi seviniz. Çünkü ben her kadında sadece ardından gelecek olanı seviyordum, herhangi bir bedenin, herhangi bir yüzün üzerine eşit bir şefkatle öyle bir minnettarlık coşkusuyla eğiliyordum ki bu beni her şeyi kucaklamak için sıkıca sarılmaya itiyordu. Bir yanda hayatımız boyunca sevdiğimiz sınırlı sayıda kadın, öte yanda ise, yanına varılması bile imkânsız kadınlık... Ben birinden ötekine köprüler atıyor, karşıma çıkan herkesten onu aşan bir özün kısmi ifadesi, şipşak fo-

toğrafı olmasını istiyordum. Kendi içindeki değişiklikle zehirlenmiş bir halde durmadan tüketmek istiyordum. Ne koşullara, ne güzelliğe baktığım vardı. En hızlı bitirilen iş, en iyi işmiş gibi görünüyordu. Kısacası büyük olaylardan sonra, duygusal hayhuyun boğduğu içimdeki güçleri uyandıran bu âşıktaşlıklardan mutlu, bir cemaata yeni katılmış mürit hırsıyla kendimi aşka verdim.

Aşkla ilgili anılarım olsun istemiyordum ve ancak başkalarının hareketli ve değişken bakışı sayesinde var oluyordum. Artık hayatımın bütününü tek bir varlığın sarmalamasını istemiyordum, gelecek kucaklar için ne olduğumu gösterecek biricik ve eşsiz şu sırdaşım olmayacaktı. Çift halinde yaşamamak, insanın kendi efsanesinden vazgeçmesidir, kıytırık bir söylenti elde etmek amacıyla bir tarihin birliğini kaybetmektir. Dinde tek Tanrı arayışına benzeyen aşktaki bu sebat arayışı içinde o kadar acı çekmiştim ki tekrar tav olmayı kabullenemezdim. Arkamda hiçbir iz bırakmadan dağınık bir halde yaşamayı tercih ediyordum. Çünkü aşk vaadi amneziye benzeyen bir anıya gömülmeme yol açıyor, yazgıma şaşkınlığa benzettiğim bir tutarlılık veriyordu. Sadık insanlar her şeyden önce isteksiz insanlardır, onları benim gözümde kabul edilemez kılan da işte budur. Ben artık, yeniler aracılığıyla derhal geçersiz kıldığı öteki özel isimlerle karşılaşan bir özel isimden başkaca bir şey değildim. Ve armağanların en güzeli olan özgürlüğün tadını çıkarıyordum.

Birbiriyle kesişen binlerce ağ dokuyan bir örümcekten farksız, her tarafta hareketli, değişken küçük dostluklar yaratma yeteneğimin farkındaydım. Oysa bir kadınla birlikte yaşamak beni onulmaz, yani metafizik bir yalnızlığa itiyordu: İki kişiyken, tek başına olduğundan çok daha fazla hissedilen yalnızlığa. Hayatın mutlak tasarrufunda, durmadan yer değiştiriyordum: Karşıma çıkan her yabancı kadın bende, kendime yabancıymışım gibi bir duygu yaratıyordu. Öyle şiddetli bir üstünlük derecesine ulaştım ki önce duyumsadığım her şey vasat bir tat aldı. Benim için tüm yerler aynı şiirle yüklüydü, yeter ki oraya bir kadın çağrılmış olsun, fabrikaymış, plajmış hiç önemli değildi, ha romantik bir manzara olmuş, ha iğrenç bir dar sokak, hiç farkı yoktu. Bir kadının varlığı onları canlandırmı-

yorsa dünyanın güzellikleri benim için bir şey ifade etmiyordu, sadece arzumun manzaralarını, insan manzaralarını tanıyordum.

Hünerim küstahlıktan yoksundu: Ben kendilerini istediğim kadar kadınlar da beni arzuluyorlardı. Donjuanlık iki cinsiyet arasında paylaşıldığından bu yana, başının üstündeki lanet halesini kaybetti, özgürlüğünü bir meydan okuma olarak sergilemeyi bıraktı. Çapkın kadınlar olduğuna göre çapkın erkek yok artık. İnsanlar iki tarafın rızasıyla ya da bir anlık retle kendilerini birbirlerine veriyor, çekip gidiyor, açıklama istemeden geliyorlardı ve bu yalınlık beni büyülüyordu.

Bu kadınların her birine özgürce "Seni seviyorum" diyordum; vaade aldırmadan coşkumu kabul ediyorlardı. Birbiriyle kesişen bu yazgıların göz kamaştırıcılığı içinde, aşk ilişkilerinde tek bildiğim sadece başlangıçların güzel olduğuydu. Duyulmadık bir insan tipiyle karşılaşıyor, beni ağırlıksız kılan bir dizi olasılık yüklü an içinde dalgalanıyordum. Güçlü bir gerilim duymanın mutluluğu, değişiklik yaşama konusundaki bir tür barbarca iştah bana toplumun müthiş güzergâhına ayak uydurduğum duygusu –nahifçe tabii– veriyordu. Dizginlerinden boşanmış şehvetin başlangıç dönemini geride bırakmış, ülkeyi terk edip uzaklara gitmeyi düşünüyordum. Fransa uyuklayan ve insanın kendi üzerine kıvrılmaktan kurtulamadığı bir ülkedir, özel hayatın ülkesidir: Bu nedenle etraflarındaki herkes ayaklandığında, kapalı pencerelerin gerisine çekilmiş eşlerin bencilce aşklarından başkaca bir şey olmayan evlilik uyuzu orada başka yerlere oranla daha büyük bir gelişme gösterir. Parazitoloji alanında uzman oluşumdan yararlanarak "Sınır Tanımaz Hekimler" ile ilişkilerim oluyordu ve Siyah Afrika ya da Güneydoğu Asya gibi yoksul ama töreler açısından hoşgörülü bir ülkeye tayinimin yapılmasını istiyordum. Çünkü erotik eğilimimin orada herhangi bir engelle karşılaşmadan gerekli olanakları bulacağını biliyordum. Sözün kısası, otuz yıl el yordamıyla yaşadıktan sonra, sonunda küçük hikâyemi öteki erkeklerin zengin hikâyesine eklemeyi başarmış olduğumu düşünüyordum.

Yüzünüzü buruşturduğunuzu görüyorum Didier. İçinizden diyorsunuz ki: Bayağılıklarıyla övünen rezil domuz, dudaklarında

gülümsemeyle bana iğrenç şeyler anlatıyor. Evet öyle, bunalarak, size öfkelenme ayrıcalığını tanıyorum. Fakat, bu arada ben de boşalmış oluyorum: Kulaklarınızı, günahlarımı boşalttığım bir çöp tenekesi gibi kullanıyorum.

Korkunç kavrayışlığıyla aydınlanan bakışı midemi bulandırdı. Tek bir sözcük bile etmeden ayağa kalktım. Kendini kıyasıya eleştirmekten gerçek bir haz alan insan, bu denli bir coşkuyla işi bu kadar utanmazca itiraflara vardırıncaya dek düşebilirdi ancak. Sakın fena halde kafayı bulmuş olmasındı? Kendimi sorgulayacak vaktim olmadı pek, çünkü kamarasının kapısını kapatmama kalmadı ki koridorda birine çarpıyordum: Anlatılanları duvarın arkasından dinlemiş olduğu açıkça anlaşılan Rebecca idi bu. Tuhaf şey: Çığlık falan atmadı, ikimiz de suspus olmuştuk, o suçüstü yakalanmanın şaşkınlığı içindeydi, bense şaşkınlıktan donup kalmış ve üstelik kötürüm adamın ifşaatlarıyla bunalmıştım. Genç kadının –görünüşe bakılırsa– bana söylemek istediği bir şey vardı; o da belki bir sır saklamaktaydı. Bir spot lambasının altına kadar gerilemişti: Bir başka kadın için çok acımasız olabilecek bu ışık onun belli belirsiz bir çocuk ifadesine sahip güzel yüzünü ortaya çıkarıyordu. Saçları havalandırmanın etkisiyle titreşiyordu, uzun kirpikleri, daha fazla parıltı verdiği gözlerini büyük gösteriyordu. Özür dilemeye ve pişmanlığını dile getirmeye yanaşmayan bu ağzın önünde içimin saygıyla dolduğunu hissediyordum. Ona kızıp kızmadığımı, ihaneti için kin duymam gerekip gerekmediğini bilmiyordum artık.

–Ne kadar mutsuzluk çekmiş olduğumu biliyorsun şimdi!

Bu beklenmedik senlibenli konuşma tarzı içime işledi: Demek ki aramızdaki samimi hava tekrar kurulmuştu ve ben de hemen şu dostluk belirtisini gösterdim:

–Sizin... senin bunca şeye katlanmış olabileceğine inanamıyorum.

–Dışarıdan, yarattığım izlenime bakarak beni yargılama... Sahi, baksana, öğleden sonraki randevu için bana kızmadın, değil mi?

–Evet, hayır, yani...

–Aptalca bir şakaydı, buna katılıyorum, ama inan bana Didier, gerçekleri öğrenmen için tek yoldu bu.

–İyi ama bu işi neden ona bıraktın, yaşamını neden kendin anlatmadın bana?

–Sözcükleri kullanma işini Franz'a bırakırım, nasıl olsa artık bedenini kullanamıyor. Bu onun son zevki. Ne zaman biriyle yirmi dört saatten fazla bir arada bulunsun, her şeyi anlatmak için dayanılmaz bir istek duyuyor. Çoğu zaman insanlar onu tersliyor. O zaman dinleyicilerin iştahını kabartmak için, eğer sabırla kendisini dinleyecek olurlarsa, ben onlarla yatacakmışım gibi bir hava yaratıyor. Bu tamamen onun zırvalaması, böyle bir şey asla yapmam.

–Biliyorum, bana söyledi. Fakat ben onu bu sebepten dolayı dinlemedim, diye düzelttim, bu konuyla fazla ilgili gibi görünmemeye çalışarak.

–Sen, gerçekten iyilik olsun diye mi dinledin yani?

O zaman kocasıyla giriştiği garip alışkanlıklarla ilgili sorular yağdırarak onu bezdirdim. Fakat bu soruların her biri ona kazanım olarak elinde tuttuğu ve açıklamak istemediği acı ve mutlulukları hatırlatıyordu. Dayanamayıp sordum:

–Bir başka randevu umabilir miyim? Ama bu defa gerçek bir randevu?

–Demek beni bağışladın... Yarın git Franz'ın itirafının son bölümünü dinle ve söz veriyorum, daha sonra... Fakat şimdi kusura bakma, ayrılmam gerekiyor, Franz'ın iğne vakti geldi.

Arkamı döndüğümde, koridorun bir köşesinde uzaktan bizi izlemekte olan Tiwari'yi fark ettim. Kendisini gördüğümü fark eder etmez, başını eğip bir kamaraya girdi. Nelere burnunu sokuyordu bu adam?

Yakında başarıya ulaşıp uzun süredir göz diktiği meyveyi devşirecek bir kimsenin bencil ve kasıntılı neşesi içinde ellerimi ovuşturarak ikinci mevki kamaraların bulunduğu bölüme dönüyordum. Yani Rebecca'ya kızmıyordum; her ne kadar ondan yana elle tutulur herhangi bir şey elde etmemişsem de yatışmıştım. Kocasının yaptığı tuhaf antlaşma yalnızlık içinde uydurulmuş hastalıklı bir fantasmadan başka bir şey değildi. İkisi arasında bir bağ yoktu, iş-

te benim için önemli olan buydu, yalnızca Rebecca ile ben vardık, kilidi kırıp bir apartman dairesine girercesine kalbime girmiş olan ve kendisiyle uzlaşmaya vardığım güzel hırsız Rebecca...

Kamaramıza geldiğimde hemen anladım ki Béatrice'ten pek o kadar hoşlanmıyordum artık. Ya da daha çok, etrafında her şey değiştiği halde o hâlâ aynı insan olarak kalıyordu.

–Neden dönmedin? diye atıldı, öfkeden yanakları kızarmış bir halde. Marcello ve Tiwari ile bir ekip oluşturduk ve dört el kazandık.

Hiçbir işe yaramayan bir yalan kıvırmaktansa açıkça söylemeyi yeğledim:

–Franz'ın kamarasındaydım, dedim yavan bir sesle.

Geçirdiği öğle sonundan öylesine mutluydu ki cevabımı dinlemedi bile.

Akşam yemeğini başkalarından uzakta, hafif bir şeylerle geçiştirdik. Bu geminin dehşet verici çirkinliğine ilk kez olarak duyarlı davranıyor, asık suratlı ve ter içindeki insanların yemek yedikleri bu salona, daha önce hiç görmemişim gibi bakıyordum. Gerçek şu ki belli belirsiz gruplar oluşturan ve ne adlarını ne de belirleyici bir özelliklerini bildiğim bu yolcuların pek çoğuna ilgisiz kalırken pek azıyla yakınlaşmıştım. Ertesi günü düşünerek istediğim kadar umutlanmaya çalışayım, Rebecca'yı göremeden Béatrice'le baş başa geçireceğim bu gecenin düşüncesi iyimserliğimi öldürüyordu. Akıl almaz ve kontrol edemediğim bir dönüşümle Franz'ın hikâyesi karısının değerini azaltmaktan uzak, benim Béatrice ile olan ilişkime kayıyordu. Bu kez, bu hikâyeyle eşime olan ilgimin gitgide azalması arasında doğrudan bir bağ olduğunu fark ediyordum. Ve onun Rebecca'ya karşı duymakla böbürlendiği küçümsemeyi ben şimdi karıma aktarıyordum. Elbette ki bu, basit bir çakışmaydı, yine de sakın bu kötürüm adam beğenilerini bana bulaştırmak, içime parazit bir ruh yerleştirmek üzere olmasın, diye aklımdan geçmedi değil.

Hayır, yanılıyordum, sevgimin bitmesinde Franz'ın hiçbir payı

yoktu; bu yolculuk koşulların zorlamasıyla ortaya çıkan bir hoşnutsuzluğu tetiklemişti. Başka türlü, böylesine duru bir gökyüzünün altında bu yıldırım aşkı nasıl açıklanabilirdi ki? Doğu gezisine çıkarken, ilişkimizi onarmaya çalışmıyor muyduk? Birlikteliğimizi sürdürüyorduk, çünkü başlamıştı bir kere ve yaratmış olduğumuz alışkanlığın icabı olarak daha soylu bir gerekçe olmaksızın devam etmesi gerekiyordu. Bu süreklilikte mantıklı olmayan bir şey vardı. Artık Béatrice'i olduğu gibi kabul etmiyordum, tıpkı üçkâğıtçı bir tüccar gibi niteliklerine, kusurlarına kuşkuyla bakıyordum. Ve daha iki gün önce kendisine "nasibim" diyen ben, şimdi ona yakıştırdığım bu tanımı "düş kırıklığım" şeklinde değiştirmeyi arzuluyordum.

–Neyin var, diye sordu, tuhaf görünüyorsun, hiç konuşmuyorsun, benden kaçar gibi bir halin var.

–Senden neden kaçayım ki?

–Bugün bana hiçbir şey okumadın, yolculukta olduğumuzu unutmuş gibisin.

–Yolculuğumuz! Ondan sanki bebeğimizmiş gibi söz ediyorsun.

–Sen belki de Franz'ın bebeğini ve sevgili kırığı hakkındaki tefrika romanını tercih ederdin.

Rebecca hakkında ilk kez olarak bu tarzda konuşuyordu.

–Neden onun için "sevgili kırığı" dedin ki? Sana ne yaptı?

–Beni sinirlendiriyor, hepsi bu. İnsanı tepeden tırnağa didik didik eden bakışından nefret ediyorum. Öteki kızlarla bir rekabet ortamı yaratmak istermişçesine takındığı tavırlar hoşuma gitmiyor.

İçimde uyuyan hödük cevap verdi.

–Ona kızıyorsun, çünkü güzel ve senden genç.

Ne olursa olsun böyle bir şey beklemiyormuşçasına, şaşkın bir tavırla yüzüme baktı.

–Yani ben sevimsiz ve yaşlıyım, öyle mi?

–Öyle demek istemedim.

–Bakıyorum da onu büyük bir hararetle savunuyorsun. Güzel olduğunu ve ondan hoşlandığını biliyorum. Ona saldırmamın nedeni tepkini görmek içindi.

–Bu yaptığın saçma bir şey.

Kendimi bu kadar çabuk ele vermiş olmaktan onurum kırılmıştı. Ama Béatrice sadece şöyle dedi:

–Biliyor musun, artık yeterince sevişmiyoruz bence.

Davetine uyarak akşam yemeğinden sonra daracık yüzer katakompumuzda görevimi yerine getirdim. Gelgelelim, karım, çıplakken bile yasal eş kılıfından sıyrılamıyordu. Ve mahrem yerlerini temizlemeye çalışırken ona baktıkça –sevişmeden önce yıkanma gibi bir sağlık takıntısı vardı– iştahımın azaldığını hissediyordum. Bu morfolojide her şey tersine gidiyordu ve hoşgörüme taban tabana zıt bir şey olan çarpık bir zevkle ona saygısızlık etmemek için gözlerimi yummak zorunda kaldım.

Sonunda alışkanlığın yardımıyla beceriksizce çiftleştik. Ama içimde her şey, coğrafyasını en mahrem kıvrımlarına varıncaya dek yakından tanıdığım bu beyaz uçurumun karşısında kasılıyordu; hem sonra geminin her an biraz daha artan sarsıntısı birleşmemizi güzelleştirmeye en ufak bir katkıda bulunmadı. Sinirli ve vahşi bir Rebecca imgesi, yavaş yavaş, hiçbir gizli yanı olmayan bu tenle hangi nesneye kendini adayacağını bilemez hale gelmiş olan arzumun arasına giriyordu. Kovmaya, uzaklaştırmaya çalışmam boşunaydı, kafamı meşgul eden haddini bilmez bir üçüncü kişi, karşı konulamaz bir mıknatıs gibi aramızda dikiliyordu. Teninde en ufak aşamasını bile ayrıntılarına dek tanıdığım bir yanıt uyandırmaya çabalayarak, partnerimi ilgisizce okşuyordum, ne var ki o akşam öyle bir yanıt gelmedi. Daha sonra bir an evvel ertesi günü yaşamak için suyun dibine dalar gibi uykuya dalıverdim.

Dördüncü gün:

❦

Göz boyayıcı sevgilerin acısı. Uzanmış el.

Dördüncü günün sabahı, Béatrice'in dayanılmaz bir sancıyla kıvranıyormuş gibi yüzünü buruşturduğu bir düşü geride bırakarak kalktım, aklımda tek bir düşünce vardı: Yirmi dört saat içinde Rebecca'yla yakınlaşmak. Fırtına bütün gece kudurdukça kudurmuştu ve Korinthos Boğazı'na girerken kurşun rengi dalgalar geminin gövdesi boyunca cirit atıp morumsu kurşunilikteki ufka akın ediyorlardı. Şiddetli yağmurun daha bir belirginleştirdiği ölgün bir ışık alçak kumsalları, küçük koylar boyunca yarımay biçiminde yerleşmiş balıkçı köylerini yasa boğuyordu. Béatrice'in suratı da tıpkı hava gibi ekşiydi. İyi uyuyamadığı için süzülmüş yüzünün çirkinliğini, sürdüğü bir parmak kalınlığındaki kozmetik bile gizleyemiyordu. Atina'ya öğleye doğru varmamız gerekiyordu, ama benim aklım

fikrim, belirleyici olacağından bir an bile kuşku duymadığım yılbaşı akşamındaydı. Gemide temiz bir aşk vaadi, en düşük seviyesinde bulunan Doğu'ya ilgimin çok çok ötesine geçiyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, Marcello'nun aynı şeyleri durmadan yinelemesi sonucu, iler tutar yanı kalmayan bu konu hakkındaki masa başı konuşmalarından bezmiş, henüz toprağına bile ayak basmadığım bir ülkeye duyduğum hevesi çoktan yitirmiştim.

Keyifsiz sevgilimi orada bırakıp dolaşmaya çıktım. Çok zorladığım şansıma bakın ki, birinci mevkinin barında Franz'ın karısıyla burun buruna geldik. Beni coşkuyla karşılamasına şaşırdım kaldım. Yanaklarımdan dört kez öptü ve ellerimden tutup yanına oturttu. Varlığı bulunduğumuz yere sevimli bir mahremiyet kazandırıyordu. Hakkında her şeyi bildiğim, ama yine de bana yabancı kalan bir kadınla gerçek anlamda ilk kez baş başa kalışımdı bu. Hani şu ilk günlerde beni fena halde sindiren tepeden bakar havası yoktu artık: Neşeli bir küstahlıkla dolu mert bakışı, porselen bir yontu gibi tornadan çıkmış hissi veren yüzünü aydınlatıyordu. Bu kadar lütuf karşısında başlangıçta yeniden çekingenleşip kekelemeye başladım. Ne var ki yeni arkadaşımın konuşkan havası, ışık saçan gülümsemesi, ilk iltifatının bende yarattığı esriklik –gözlerimi güzel buluyordu–, giderek kendime güven kazanmamı sağladı.

–Bu gemide herkes hasta, dedi, böyle giderse, şenliği iptal etmek gerekecek.

Ben de ona garsonlar ve kamarotlarla ilgili en küçük ayrıntıyı bile es geçmeden ikinci mevki hakkında bilgiler aktarıyordum. Ona söyleyecek kesin bir şeyim yoktu, yine de durmadan konuşuyordum. Sözcükler aceleci dudaklarımdan ardı ardına dökülüyor ve sözlerimdeki nüktelerin yerindeliği karşısında şaşırıp kalıyordum. Aramızda birdenbire oluşan bir içtenliğin, birkaç dakika içinde uzun yıllar sürecek bir sevgiyi pekiştiren bir güven akımının oluştuğunu hissediyordum. Şimdiden, gözlerle, gülümsemelerle flört ederek, filiz veren bir yakınlığın büyüsüyle sarmalanmış bir halde birbirimize bakıyorduk.

–Senin nükteci yanın da varmış, dedi Rebecca ve beni yavaşça kendine doğru çekip alnımdan öptü.

Bu temas kanımı tutuşturdu, dudakları ılıktı ve onları havada uçan iki sinek gibi kapmadığıma hayıflandım. Saçlarını yukarıda toplamış, safir küpeler bulunan narin pembe kulaklarını açığa çıkarmıştı.

–Yardım et de şu bulmacayı tamamlayayım, diye atıldı barın üstüne bir *Marie Claire* dergisi yayarak.

Sonra yarısı boş bir Marlboro paketi uzattı:

–Sigara ister misin?

–Teşekkürler, içmiyorum.

–Bu kötü alışkanlığın bile mi yok? Sahi, buharlı lokomotif elektrikli lokomotife ne demiş, biliyor musun?

–Hayır, bilmiyorum.

–Sigarayı nasıl bıraktınız?

Kikirdedi. Bu tatlı saçmalık çok hoşuma gitti.

–Gülmek zorunda değilsin, hatır için bile. Pekâlâ, söyle bakalım, yatay olarak, bir Japon için doruk ne demek?

Ne yazık ki, tam bu sırada Béatrice içeri girdi ve bizi bu halde yakaladı. Birkaç saniye boyunca, kimse bir şey söylemedi: Sanki bir bulvar tiyatrosundaymışız gibiydik (hayatın ancak vodvillerde görülen en berbat uzlaşımları doğruladığını görmek ne şaşırtıcı bir şey). Entrikacılara özgü bu suskunluktan nasıl sıyrılacağımı bilmiyordum, bununla birlikte suskunluğa son vermeye kalkışmadım.

–Umarım sizleri rahatsız etmiyorum, dedi davetsiz misafir, çenesindeki titremeye güçlükle engel olarak.

Sesi artık zayıf mı zayıftı.

–Yoo, hiç de değil, dedi Rebecca, seni görmek büyük bir zevk. Günün haberlerinin listesini yapıyorduk.

–Bu tür aktüaliteler beni ilgilendirmiyor.

–Galiba yeni kalktın? Gözlerin hâlâ şiş.

–Hayır, saat altıdan beri uyanığım. Sallantıdan uyuyamadım.

–Ah! Özür dilerim, yataktan yeni çıkmış gibi bir halin vardı.

Sövüp saymalara dönüşme riski taşıyan sohbetlerinde kibarca bir sertlik vardı. Bu iki kadının uğruma birbirleriyle didişecekleri düşüncesi koltuklarımın kabarmasına, yüreğime su serpilmesine yol açtı.

–Bu akşam ne giyeceksin? diye sordu Rebecca.

–Bilmem, gitmeyi pek canım çekmiyor.

–Benimkilerden bir şeyler verebilirim sana, her ne kadar kalçaların daha iri görünüyorsa da, aynı bedende olmalıyız.

Béatrice irkildi; içimden gülmek geldi.

–Senin elbiselerine ihtiyacım yok. Gerekeni getirdim.

–Bunu özensiz görünmeni önlemek için söyledim. Pekâlâ, çifte kumrular, ben sizi baş başa bırakayım. Güvercinime yemini vereceğim. Akşama görüşürüz.

Bir anda ıssızlaşan barda bir dakikalık bitmek bilmez bir suskunluk oldu. "Kumrular", yabancı kadının ansızın ortadan kaybolu şundan daha da rahatsız olmuş, birbirinin yüzüne bakmaktan kaçınıyorlardı.

–Sizi rahatsız ettim, değil mi?

–Hiç alakası yok, konuşuyorduk...

–Yalan söyleme Didier, içeri girdiğimde her şey yüzünden okunuyordu.

–Kes artık şu kuşkulanmayı!

–Didier, diye atıldı (ve sesi titrek bir yalvarma içeriyordu), Béatrice'ine ortada bir yanlış anlamanın olduğunu, düş kurduğumu söyle.

Bu ıstırap belirtilerine duyarsız kalıyordum. İnanmak istemediği bir gerçeği yavaş yavaş keşfetmeye başlayarak şaşkın bakışlarla yüzüme bakıyordu. Her şeyi tahmin etmişti ve kekeliyordu, neredeyse ağlayacaktı. O zaman birbirimize ettiğimiz bayağı sözleri anımsamıyorum, ona hiçbir şey ifade etmeyen yavan şeyler söylüyordum, basmakalıp ve genelinde birbirini seven iki kişi arasında söylenmemesi gereken bu sözler aramıza ceset gibi yığılıyordu. Rebecca'nın ağzında çok zarif bulduğum bu önemsiz sözcükler, Béatrice'in ağzında beni fena halde kızdırıyordu: Bu yüzleşmeden bir kez daha yenik çıkıyordu.

–Bana bak, diye başladı yeniden acılı bir melemeyi andıran bir sesle, ben sadece güzel değil, ayrıca canlıyım, kıpır kıpırım. O ise, sadece cinsel bir tuzak, erkekler tarafından uydurulmuş bir varlık. Sırf bu kızı arzu ettiğin için aramızda her şeyi mahvetmeye neden

gerek duyduğunu anlamıyorum.

Bir kahkahayı güçlükle bastırdım: O, kıpır kıpır ha? Evet, havası kaçmış köpüklü şarap aynen! Sonunda varlığının beni rahatsız etmekte olduğunu kavrıyordu. Onu yeniden umutlandırmak için tek bir sözcük söylemem yeterdi, ama sustum.

–Aklını çelen Franz oldu. Bu kadar etki altında kalabilen bir insan olduğunu bilmiyordum. Biliyor musun, şu senin Rebecca çok güzel falan değil, fazlasıyla özentili, fazlasıyla yapmacık...

Onun yanında hayatın neşeli öngörüsüzlüğünden tarafa geçmiştim, bu gecikmeyi telafi etmenin vakti gelmişti.

–Söyler misin, bizimle dalga geçmek, birlikteliğimizi bozmak için seni bana karşı kışkırtmakta olduklarını görmüyor musun?

Evvelsi gece Franz'ın bana fısıldadığı bir fikri geliştirmekten mutlu, alay yollu şöyle dedim:

–İşte emniyet müdürleriyle kıskanç kadınlar arasındaki ortak nokta: Komplo fantasması.

–Tabii, elbette, ben saçmalıyorum...

Heyecanının şiddetiyle kıvranan tüm bedeni zangır zangır titriyordu; burnu şişiyordu ve artık birbirimizi sevmediğimizden dert yanarak hıçkırıklar içinde sarsılıp duruyordu. Barmen hiçbir şey anlamadan şaşkınlık içinde bize bakıyordu. Hani şu insan haksız olduğu ve kendini haklı çıkarması gerektiği her seferinde olduğu gibi bu diyalog canımı sıkıyordu. Gerçek şu ki Béatrice artık revaçta değildi ve bunu kabul etmek istemiyordu. *Revaçta olmak*: O sabah neden bilmem, bu deyim öyle hoşuma gidiyordu ki! Âşıkların dünyasının, birilerinin kendilerini sunarken başkalarının seçtiği uçsuz bucaksız bir pazar olduğunu düşünüyordum. Yaşları ilerledikçe kendini öne süren insanların sayısı daha da artıyor ve seçilmiş nesne konusunda giderek daha az müşkülpesent oluyorlardı. Ve Béatrice'in Parisli arkadaşlarını düşünüyordum. Hepsi onun gibi otuzlu yaşlarda, vaktiyle etrafında erkeklerin fır döndüğü, şu andaysa yüzlerinden "sevin beni" taleplerinin açıkça okunduğu, bir zamanların kibirli militanları olan bu kadınlar, yeter ki kendilerini terk edilmişlikten, yüzüstü bırakılmışlıktan kurtarsın, kiminle olursa olsun gitmeye hazır zavallı hatunlara dönüşmüşlerdi. Ve kendimi, artık be-

nim güncel duygularıma ait olmayan bu kadından uzak, çok uzak hissediyordum: Ah, keşke yirmi dört saatliğine olsun ortalıktan toz oluverebilseydi!

Daha sonra şakır şakır inen bir yağmurun altında, Marcello'nun, Raj Tiwari'nin ve yirmiye yakın başka insanın eşliğinde Pire'de gemiden iniyorduk. Asya'ya giden benim için Atina, kaz oyununda* ceza olarak adlandırılan şey olabilirdi sadece, ikinci sınıf bulanık bir anı. Kültürümüzün bu ünlü kaynakları bana neredeyse Bantu mitolojisi ya da Sibiryalı kavimlerin anıt yapıları kadar yabancıydı. Şimdiki âşıktaşlıklarım onların göz kamaştırıcı geçmişlerini sergileyen bu anıt yığınlarından çok daha önemliydi. Yolculuğa bir şeyler keşfetmek için çıkıyordum, bir şeyleri anmak için değil. Pire'nin çirkinliği çekincelerimi doğruladı: Bu estetik felaket içinde dolaşan çok nadir insan vardı. Sırtlarında yağmurluk ya da ellerinde siyah şemsiyeler, leş gibi soluklarını birbirlerine üfleyen, iğrenç evlerin duvarları dibinde ilerliyorlardı. Önü sıra buruşuk gazete parçalarını sürükleyen soğuk rüzgâr, nihayet klakson çalarak keyif için arabalarını üstümüze üstümüze süren sürücüler mola yerimizle ilgili olarak tüylerimin diken diken olmasına yol açtı. Omonia Alanı'na gitmek ve Akropolis'e ulaşmak için metroya binmemiz gerektiğinde –toplu taşıma araçlarında bir, bir buçuk saat kaybediliyor– vazgeçtim ve Béatrice'in yalvarmalarına karşın yarı yoldan döndüm. Eski Yunan'ın tarihi başyapıtlarıyla ne işim vardı ki benim, Parthenon'u, Delfoi ve Delos tapınaklarını tek bir öpücüğe vermeye hazırdım ben!

Bu küçük dinlenme arasından dolayı pür neşe gemiye yeniden bindim. Deniz dalgalıydı, limanda köpürdüğü, rıhtımda gemileri dövdüğü duyuluyordu, mazottan ışıl ışıl parlayan dalgalar durmadan motorlu tekneleri ve römorkörleri yukarı kaldırıyordu. *Truva,* çenelerini sonuna dek açmış, tepesinde sivri dişli bir parmaklık, büyük bir kısmı Hollanda ve Almanya'ya ait olan onlarca turist arabasını yutmaktaydı. Franz'ın kamarasına doğru yöneldim, çünkü Rebecca'nın ricasına göre son bir kez hikâyesini dinlemem gereki-

* 63 resimli haneye bölünmüş bir tabla üzerinde oynanan, eğlenceli ve eğitici oyun. (ç.n.)

yordu. Düşüşünün tüm ayrıntılarını acımasız bir titizlikle özetleyeceğini umuyordum ve düşüş hikâyesine, bahtsız bir rakibin yenilgiye uğramasına sevinir gibi peşinen seviniyordum. Kötürüm adam bu konuda pek yanılmadı, çünkü gelişimden birkaç dakika sonra şöyle dedi:

–Uzatmayacağım, çünkü bugün size kendi çöküşümden söz edeceğim, ve bu apaçık felaket, sanırım, bir şekilde sizin izzetinefsinizi okşayacak.

Uzanmış el

Evet, böylece üç gecedir size parça parça anlattığım içler acısı maceramızın sonuna geldik. Gönüllü bekârlığımın dokuzuncu ayında, safahat ve zevke dalmış yaşarken bana bir araba çarptı. Eğlence ve içkiyle geçen bir gecenin sonunda sabaha karşı bir yaya geçidinde oldu bu iş ve kendimi kavalkemiğim kırılmış olarak bir hastanede buldum. Doktor oluşum tek yataklı bir oda talebinde bulunmama olanak sağladı ve bir aylık bir nekahet ve egzersiz döneminin takip ettiği ve şoför bozuntusundan alabileceğim zarar ziyan tazminatını hesaplayarak geçirdiğim iki haftalık şu zoraki dinlenme dönemini düşünürken zevk almıyor da değildim hani.

Aradan bir hafta geçmişti; bir gün öğleden sonra yavaşça açılan kapıda bir kadın yüzü belirdi. Hafif meşrep Doğulu kadınları andıran bronzlaşmış bu güzel kadının kim olduğunu en azından bir dakika boyunca çıkaramadım. Onu tanıdığımda da düş kırıklığına uğradım: Rebecca idi.

–Sen ha, buradasın demek, yani intihar etmedin mi?

Bu hakaret karşısında benzi atmıştı ve yüzüme bakmaktan kaçınıyordu.

–Hayır, henüz etmedim, Saint-Germain Bulvarı'nda karşılaştığım ortak bir dostumuz M.'den hasta olduğunu öğrenip ziyaretine geldim.

Ona oynadığım o kötü oyundan sonra nasıl olur da beni yeniden görebilirdi? Ama ne kurnazca oyunumdan ne de mutlaka yol

açmış olduğu umutsuzluk sahnelerinden söz ettik. Rebecca bana sadece altı ay İsrail'de, Lübnan sınırı yakınında bir kibbutzda kaldığını söyledi. Onunla ilgili olarak aklımda kalanlarla kıyaslandığında daha ince, kendisine ani ve şaşırtıcı bir olgunluk katan incelikli yeni davranış biçimleri ve yeni ifadelerle çok daha güzeldi.

Ertesi gün yeniden uğradı, sonra her gün uğramaya başladı. Kendisine bir zamanlar söylediklerimden fazla söyleyecek şeyim yoktu ve kısa bir süre sonra ona karşı, geçmiş günlerdeki kibirli ve aşağılayıcı tavrımı tekrar takındım. Zırt pırt beni görmeye gelişiyle alay ettiğim bir pazar günü sertçe karşı çıktı:

–Yeniden bana hakarete başlamayacaksın herhalde?

–Oo, evcimen kadınlar tanrıçası isyan mı ediyor?

Yüzü sert bir ifade almıştı ve gözleri keskin jaluzi dilimlerine dönüşünceye kadar kısıldı.

–Elveda, dedi soğuk bir tavırla, bir daha beni asla görmeyeceksin.

Öpmek için üstüme eğildi, ellerinin yatağımın kenarındaki engelin –iki taraftan kancalarla tutturulmuş iki parmaklıkla korunuyordum– dikmelerini kurcalamakta olduğunu hissettim, ama dikkatimin tamamını gözlerine verdiğimden, olup bitenleri görmedim. Cümlesinin tonlaması içime tuhaf bir ürperti saldı. Ardından, kapıya yöneldi. Hasta tepkisi mi, yoksa geçici bir zayıflık anıma mı geldi bilmiyorum, arkasından seslendim:

–Dur, geri gel.

Ve tüm ağırlığımı yandaki parmaklığa vererek ona elimi uzattım. O da döndü elini uzattı. Tam parmaklarımız birbirine kenetleneceği anda, o kendi parmaklarını geri çekti. Ben daha eğildim, o daha da geri çekildi. Yüzüne baktım: İğrenç bir sırıtma yüz hatlarını çirkinleştiriyordu. Benimle alay ediyordu, benimle alay etmeye cüret edebiliyordu, çünkü hastaydım! Kolumu geri çektim. Hemen hemen aynı anda kolumu yeniden tuttu ve kendine doğru çekti. Tüm gövdem yatağın bir tarafına devrildi.

–Dur, çekmesene deli karı, canımı yakıyorsun!

Ne var ki iki eliyle kolumu koparacak gibi kavramıştı. O zaman yatağın yanındaki parmaklık uğursuz bir çatırtıyla kendini bırakı-

verdi –kancalarını çözmüştü– ve bu hastane yatağından küt diye yere yuvarlandım.

Böğrümde başlayan, iliklerime işleyen müthiş bir titreme buz gibi bir şimşek halinde ayaklarımdan başıma kadar yayıldı ve tıpkı kristal bir vazo gibi orta yerimden ikiye ayrıldım. Komaya girmeden önce buz gibi karoların üzerinde bir kadın sesinin kulağıma şunları fısıldadığını duydum:

–Zavallı budala, demek her şeyi unuttuğumu sanıyordun, ha?

Geçirdiğim bu kazanın sonuçlarını kolayca tahmin edersiniz: Omurgam sakatlanmış, belden aşağım felç olmuş, bacaklarım ve ereksiyon sağlayıcı sinirlerim işe yaramaz hale gelmişti. İki kez ameliyat oldum, büyük uzmanlar başucumda nöbet tuttu, ama hiçbir yararı olmadı. Kırık çok feciydi, onulmaz bir yarı felç durumu söz konusuydu. İki ay sağımda solumda drenler, iki çelik bölme arasında uzanmış bir halde hastanede kaldım, gece gündüz iğneler, kan nakilleri yaptılar. Hayatta kalmamı sağlayan bu aygıtlara bağlıyken, son derece meşgul bir santral memuruymuşum duygusuna kapılıyordum, tıbbı ve ondan bir papaz sınıfı oluşturan sahte başmelekleri lanetleyecek bol bol vaktim oldu. Her ne kadar suçlunun Rebecca olduğunu biliyorsam da, nöbetçi hemşireyi parmaklığın kancalarını iyi tutturmayıp düşmeme yol açmakla suçlayarak Kamu Yardım Kurumu'na ihmal davası açtım. Tek bir defa olsun, gerçek suçluyu ele vermek aklımın köşesinden geçmedi. Belki de içimde bir şey onun bu iğrenç intikamına hayranlık duyuyordu. Davayı kazandım ve tazminat aldım: Hastane yönetimi ömür boyu her ay bana milyonlarca frank tazminat ödemeye mahkûm oldu. Artık zengindim: İki metre karelik yatak ve çelikten yapılmış güzel yivleri olan bir tekerlekli sandalye tüm evrenimi oluşturuyordu. Rebecca bana yeri öptürmüştü, aşağılanmış kadın ona yaptığım sınırsız haksızlıkların bedelini ödetmişti.

Garip olan bir şey vardı: Bana bakmak istedi ve hayranlık uyandıran bir özveriyle benimle ilgilendi, gece gündüz bir saniye olsun yanımdan ayrılmadı. Doğrusunu isterseniz bu sinsi kadına, fiziksel olarak verdiği hasar yetmiyordu, başka planlar kurmaktaydı. Annemin gönlünü bile kazanmıştı, kadıncağız her fırsatta dualar

ediyor, övgüler düzüyordu ona. Köleleştirme süreci iyi işliyordu. Üzerimde, genç ve yollu bir kızın yaşlı bir adamın üzerinde kurduğu etkiye benzer bir etki kurmuştu. Saf saf, kendimi hâlâ yeterince güçlü sanıyor, canım isterse onu ele geçirebileceğimi, istemezsem reddedebileceğimi düşünüyordum. Ne var ki konumlar tersine çevrilmişti: Şimdi, kaybeden bendim. Bu konum değiştirme işte benim dramım oldu.

Evet, diye sürdürdü Franz, sanki beni dünyasal yüceliklerin istikrarsızlığına tanık tutmak istermiş gibi içini çekerek. Çok uzun süre yaptıklarım yanıma kâr kalacak sanmıştım. Derken, ceza çıkıp geldi, ona katlanamadım. Rebecca'nın aşkına bir paranın sağlamlığına güvenir gibi güveniyordum. Ne var ki başkaları ne o kadar âşık ne de sanıldığı kadar kayıtsız oluyorlar. Sağlıklılar çevresinden dışlanınca, tüm canlılığım ağzımda toplandı; bir insan müsveddesinin şu geveze ve salyaları akan hançeresinde... Bir protez üzerinde sallantıdaki yaşam artığıydım; küçücük bir gövdenin üstüne tünemiş kocaman bir başla kendimi küçük göğüs kafesime sıkışmış olarak görüyordum. Bacaklarım duyarsız ve cılızdı; kıldan yuvasında yatan ve pörsümüş bir köfteden farksız cinsel organımsa ölüydü. Dış dünya var olmayı kesmişti, çünkü ben onun üzerinde var olmayı kesmiştim artık. Becerikli oluşumun verdiği güven duygusu ve gurur, başarıya olan inancım, ona ulaşabilmenin kesinliği neredeydi? Bütün bunlar kayıplara karışmıştı artık. Çok hareketli bir yaşamın yanılsamaları bu kötürümlükte eriyiveriyordu. Gözyaşı ve pişmanlıklarla dolu bitip tükenmeyen bir gece başlıyordu.

Üstelik bazı yaralar daha ciddi bir ruhsal çöküşün belirtisidir. Çocukken korktuğum ne kadar kötü şey varsa başıma geliyordu: Bu kaza ezelden beri alnıma yazılmış olan bir başarısızlığı doğruluyordu. O hastane odasında paldır küldür karoların üzerine yuvarlanmadan çok daha önce yenilmiştim ben. Gerçekte, başından beri çöküşü düşlemiyor muydum? Ve yaşamın tadını çıkarma konusundaki açgözlülüğüm, insanlara ve kadınlara olan sabırsızlığım felaket önsezisinden kaynaklanmıyor muydu? Yazgı beni doğuran kâbusla birlik oluyordu. Hayatımın iki parçasının –eskiden kusursuz zamanın görkemli doluluğu; şimdi boşluk, bir zindancının ellerin-

de mahpus oluş– üzüntü verici karşılaştırması beni güçsüz bir öfkeye gark ediyordu. Kaygısızlığın, şiddetin, mutluluğumu güvence altına alan edepsiz neşenin zırhı ilk sıkıntıda pes etmekteydi: Bir baş dönmesi, bir spazm durumunda, en ufak belirtiyi bile kaygıyla kollamaktan helak olup dehşet içinde yığılıp kalıyordum. Yapacak bir işim olmadığından tüm vaktimi bunu düşünmeye ayırmam, durumun vahametini daha da artırarak sıkıntılarımı büsbütün dayanılmaz hale getiriyordu. Bu vasat ama onulmaz işkenceyle şerefini yitirmiş, küçük düşmüş, alabildiğine unutmaya çalıştığım bu kadın tarafından hırpalanmış bir halde her geçen gün biraz daha batağa gömülerek yaşıyordum.

Bir köprü kemerinin kilit taşı kaybolmuştu sanki. İlk yıl korkunç geçti: Görünüşüm tıpatıp metruk bir eve benzedi. Hastalık ta özümde, şimdi onu çirkinleştiren bu maskeyi yonttu. Yüzüm ışık saçmayı sonsuza dek bıraktı ve bedene ayak uydurarak kurşuniye dönüştü. Beni oyuna getiren, eklemlerin dışında bacaklarımı tıp tıp attıran sinirlerime sahip değildim artık. Bunca iflas arasında, çatlak tamamlansın diye, en beteri gelmişti başıma. Daha otuzumdayken fırsatlardan yoksun bir hayatın alışkanlıklarıyla hafifçe alıklaşmış bir yaşlı adama dönüştüm. Mahvolmuş gücümden utanıyordum, kendimi kabir azabı çektirdiğim birinin ellerine bırakmanın utancını yaşıyordum. Yaşamım, bir daha asla uyanmayacak olan umutlarımın sonsuz bir dinlenmeye çekildiği bir mezardı adeta. Kendime önemli bir yazgı dilemiştim, elime geçense sadece gülünç bir cezaydı: Koca kötü adam sonunda bir hasta yatağındaydı.

Ne var ki en kötüsü başka yerdeydi: Nasıl olsa yenilmiştim ya, kadın Rebecca, zavallı Rebecca, göçmen Rebecca etrafımı kinle kuşatıyordu: Küstah bir kentsoylu olan benim şahsımda sorumlu düşmanı bulmuş, kinini adil, saygın gören birinin haklılığıyla onu yere seriyor ve bununla teselli buluyordu. Celladın iğrençliğinden sonra, şimdi de kurbanın iğrençliğini yaşıyordum; öyle ki insani deneyimin tek bir yönünü bile es geçmemiş oldum. Demek ki günahlarımın kefaretini ödemenin vakti gelmişti. Sevgilim kötürüm hale getirerek benden kaçmanın, zalimliğimin frenlemiş olduğu gelişmeyi sürdürmenin yolunu buldu. Hayata yeniden başlıyordu:

İçindeki obur güzel, her geçen gün biraz daha hayat buluyor, ben artık bir iki lokma yiyebilirken o yemeklere gömülüyordu. Onun heyecan verici yükselişi benim çöküşümle pekişmekteydi. Rebecca adı bundan böyle kaygı şimşeklerini çaktırır olmuştu.

Yaptıkları yanlarına kâr kalan büyük canilerin gururu içinde serinkanlılıkla benden kendisiyle evlenmemi istedi. Düşük ücretler karşılığında ağır işlerde çalışmayı bırakıp dans derslerine yeniden başlamak, benim gelirim dışında sigortanın ödeyeceği paradan yararlanmak istiyordu. Buna karşılık durumum neyi gerektiriyorsa tüm bakımları yapmayı da üstleniyordu. Oyunu kaybettiğimi hissederek razı oldum, kaldı ki annem kocasını kaybettikten sonra kendini asla toparlayamayıp hasta düşmüş ve bir düşkünler yurduna yatırılmıştı. Hastaneden çıkınca evlendik ve sağ yakada Rebecca'nın kendisinin düzenlediği ve bir odasını kendine ayırarak Şark usulü dekore ettiği üç odalı bir ev aldık. Bir tür ortaklık rejimi altında birleşmiştik; evin mali işlerini o yönetiyor, bana haftada bir miktar cep harçlığı veriyordu. Bir ay sonra ekonomik gerekçeleri ileri sürerek –gerçekteyse saltanatı kimseyle paylaşmak istemediğinden– hastabakıcı kadına yol verdi. Her sabah beni yıkıyor, yataktan tekerlekli sandalyeye götürüyor, giydiriyordu. Ve her sabah yürürken, aylarca süren öfkenin ve konuşmaya hasret kalmanın güçlendirdiği büyük bir vecit içinde peş peşe sıraladığı bitmez tükenmez sitemlere katlanmak zorunda kalıyordum. İntikamcı tarzıyla beni harap eden ve günahlarımın baş döndürücü bir şekilde peş peşe sıralanması karşısında şaşkın bir halde başımı önüme eğmeye zorlayan iğneli sözlerdi bunlar:

–Ey büyük adam bozuntusu, diyordu (ve bu sözcükler, daha çok da bunların vurgulanış biçimi kulağımın dibinden bir mermi geçmişçesine beni sersemletiyordu), istemediğin halde yanında olmaya can attığımı, sen olmazsan öleceğimi düşünüyordun. Feleğin talihsizliklerini ve alt sınıftan gelişini kafasına takmış zavallı, onuru kırılmış bir kuaför kadın olarak tasarlıyordun beni. Tek hatası seni sevmek ve varsıllığın, kültürel zenginliklerin sağladığı nimetlerden uzak, mütevazı doğmak olan budalanın teki bir kadın. Ve sen, jön prömiyer, parlak doktor çalım satıyor, elinin tersiyle ittiğin bu güç-

süz engeli, soylu ve değişmez bir adımla arşınladığın yollardaki tozların içindeki bu toz zerresini çoktan unutmuş, meteorlara özgü yolunda ilerlemeyi sürdürüyordun. Şimdi sadece bir bitki, bir sümüklüböceksin. Doğulu prensesin kaba ha, yaptığı hayvanlıkları ipek kâğıda sarmıyor, nazik değil, asil bir soydan gelmiyor! Beni iyi dinle kıçımın kenarı: Yeryüzünde bir melek düşlemiştim, çılgınca âşık olacağım ve kendisine sınırsız güvenebileceğim bir melek. Karşılaştığımız dönemde, tüm hayatım seni tüketmeye yetemezmiş gibi geliyordu bana. Oysa şimdi bakıyorum, sefilin, düşkünün birisin: Hayatımı, zekâmı, emeğimi sana adamak için deli olmalıydım mutlaka? Senin benim gibi olduğunu sanıyordum, hayatımı dürüstlüğüm dışında başka hiçbir koşula gerek görmeden seninkiyle birleştirmeye hazırdım. Ama sen beni ezdin, hakaretlerinden o kadar küçük düştüm ki adımı, kimliğimi kaybettim.

"Roissy Havaalanı'ndaki iğrenç oyunundan sonra, delirdiğimi, büyülendiğimi sandım: Uçakta bir sinir krizi geçirdim, ardından mola verilen ilk kent Atina'da bir hastaneye kaldırıldım, bir hafta boyunca ne kıpırdayabildim, ne de uyuyabildim, külçe gibi yığılıp kaldım. O zaman katlandığım şeyler canavarcaydı. Hastaydım, üzüntüden neredeyse ölecektim, artık seni anmadan aklımdan geçirdiğim bir düşünce, aldığım bir nefes kalmamıştı. Yüreğim sana yönelik olarak atıyordu. Adını anmaktan korkmadan söyleyebildiğim tek söz kalmamacasına seviyordum seni. Kendimi bir çuvalın içine tıkılmışım gibi hissediyordum. Bana beni felç eden bir zehir yaymıştın ve ben günler boyu bir sandalyenin üzerinde mırıldanıp duruyordum. Aradığım özgürlük değil, bir çıkış yoluydu. İntiharı bile düşünmüyordum: Zaten çoktan ölmüş olan bir kadını öldürmek neye yarardı ki? Üç yıl boyunca günbegün, benden küçük bir parça koparılmıştı. Artık kendimi ortadan kaldırmayı arzulamak için yeterince kendime ait değildim.

"O zaman, uçurumun dibinde, utanca göğüs gererek ayakta kalma, senin yarattığın yıkımın üstesinden gelme konusunda bir irade gücü buldum. Çünkü felaketin en kötüsünde bile, insanların içinde kimsenin kıramayacağı bir şey vardır, artık düşündüğüm tek şey öcümü almak, bana fırlattığın okları senin üstüne çevirmekti. Ben-

de açtığın yaranın daha ağırını değilse bile bir benzerini sende açacağıma olan inancım, beni ayakta tutan tek güç oldu. İntikam dediğin ince eleyip sık dokuyan bir şeydir, ayrıntılara girer, yaraları azdırır: Evren bundan korkunç bir zenginlik kazanır. Bu karşılık verme konusunu o kadar hayal etmiştim ki, sana karşı bir suça dönüşmeden önce kafamda bir şiir oldu. Aklımdan mükemmel komplolar tasarlıyordum: Talihin cilvesine bak ki, senin yıkımını hazırlayacak olanı tesadüf sundu bana. Biliyor ya da bilmiyor olabilirsin: Kadın acısı konusunda bir gelenek vardır, terk edilen kadınların etrafında derhal bir dayanışma oluşuverir; sanki sen ilişkilerimize bir siper oluşturmuşsun gibi yalnız olduğumu bilen eski arkadaşlarım hemen koşup bana fazlasıyla ilgi gösterdiler. Uzun süre, sığınmak, beslenmek için birine gereksinim duydum; şunun şurasında çok gençtim o zamanlar, topu topu on sekiz yaşındaydım. Uzun süre, marjinallere, muhaliflere karşı olumsuz bir geri çevirme ve ret tavrı benimsedim. Beni allak bullak ediyorlardı, varoluşun saygınlığına hakaret ediyorlarmış gibi geliyordu bana. Yanıldığımı biliyorum: Ne kadar beceriksizce olursa olsun mücadele veren bu insanlarda onları bağımsız yaratıcılar yapan canlılığı arıyorum. Özgürlük, bitmez tükenmez mücadelelerden ve aynı hatayı yeniden işlemelerden sonra insanın kendi şeytanlarıyla yaptığı akıl almaz pazarlıklar pahasına elde ediliyor, öyle sanıyordum.

"Büyünden kurtulmam ve seni olduğun gibi görebilmem, yani bir yıldız değil, bir şişirme, sadece benim yaşam korkumun korkunç kıldığı kırık dökük bir beden olduğunu anlamam aylarımı aldı. İnan bana, eğer onu aşabileceğimden yüzde yüz emin olmasaydım köleliği asla kabul etmezdim. Gizliden gizliye seni çoktan al aşağı etmiştim: Gerçekte, sen benim kafamda yarattığım bir varlıktan başka bir şey asla olmadın, var gücümle savunduğum bir idoldün sadece. İhtiyacım olan tek şey, senin bana ihtiyaç duymandı. Kendi gücüne hayran bırakarak, yenilmez bir insan olduğun duygusu yaratarak seni baştan çıkardım. Sana bu kadar değeri veren benim gençliğim oldu; beş yaş daha büyük olsaydım hemen aklım başıma gelirdi. Bu beş yılı altı ayda kazandım.

"Hiçbir zaman sevmedin, bir yandan bir et parçasına, öte yan-

dan egzotik bir fetişe dönüştürdün beni. İçimdeki kadına saygı gösterirmiş pozları takınıyordun, senin değer verdiğin sadece deliklerimdi. Senin Doğu'ya olan iştahını doyurmak için mükemmel bir prototip gerekiyordu, sabahleyin selamünaleyküm diyerek seni uyandıran, sevişme sırasında "hu lu lu lu" çeken bir varlık. Ne var ki bir genç kız olarak beni her zaman göz ardı ettin.

"Beni ne uğruna terk ettin? Bir düşünce, beceriksizce, gülünç bir şekilde canlı simgesi olmaya kalkıştığın zavallı bir düşünce uğruna. Sende sadece belli belirsiz, aptalca bir kendini gösterme, baştan çıkarıcı, uçarı, donjuan, ne şekilde olursa olsun kendini gösterme hayali vardı. Yıllarca fahişelerin peşinde koşan ve hani şu savaş yıllarında yaşanan kıtlığın ardından tıksırıncaya dek yiyen insanlar gibi bu yoksunluktan hiçbir zaman kurtulamayan çekingen yeniyetmenin anısı uğruna terk ettin beni. Beni milleti şaşırtmak için terk ettin. Evlilik yaşamının tutsağı olan birkaç arkadaşını etkilemek için. Etrafındaki insanları oluşturan on kişinin gözünde diş dokunur bir şerefin olmayışından. Sana olan sevgim, sonunda kendi gerçeğini bulan uzun süreli bir hata oldu.

Bu takdire layık suçlama beni şaşırtıyordu. Gardiyanım davasından emin, gerçekten hayranlık veren bir mücadelecilik ve bir alaycılıkla, beni her türlü taşı gediğine koyma olanaklarından mahrum bırakıyordu, çünkü bana göre aşırı, kesin bir üstünlüğü vardı: Fiziksel bütünlük. İsterseniz inanın: Yaşama nedenlerimi kaybedince, onu sevme gerekçelerime yeniden kavuşuyordum. Her ne kadar benim zararıma çalışsa da başarısına hayran oluyordum. Onun hakkında yanılmış olmama seviniyordum. Üstelik düşler kurma olanağım yoktu; özsuyu ve güçle dolu bir insan büyük düşler kurar; yarım porsiyonluk bir zavallıysa düş kurmaz; kötürüm olunca çift halinde yaşamanın arzu edilir, aile yuvasınınsa çekici olduğunu görüyordum. Duygu tıpkı cep saati gibi kaybedilebilir, bir banka hesabı gibi azar azar tüketilebilir ve bir şapka gibi yeniden bulunabilir bir şeydir. Vaktinden önce yaşlanmış, yazgımla acılara gömülmüş, bedeni bilinen zevklerle işkence çeken, insanoğluna, güneşe, kuşlara,

çocuklara lanetler yağdıran, ama her şeyden çok yalnızlıktan korkan bir insan olarak sonunda ödenecek bedel her ne olursa olsun günlerimi Rebecca ile tamamlamaya karar verdim. Bu bedel, Didier, astronomik oldu, ama onun hayatımdan çıkmasına artık razı olmayacağım.

Böylece savcının suçlamaları karşısında duygusal geri adımlar atıyordum. Evin içi ağlayıp sızlamalarımdan geçilmiyordu. Gözyaşlarımın yardımıyla onu acındırmaya kalkışıyordum. Önce ilgimi başıma gelen felaket üzerinde odaklandırıyordum. Boncuk boncuk gözyaşlarıyla ıslanmış gözlerimi görsün diye yüzümü ondan tarafa çeviriyordum. Ardından da sahte bir utangaçlık nöbeti içinde yüzümü gizleyip hıçkırıklarımı koyveriyor, gözyaşlarına boğuluyordum. Rezervlerimden emin, dikkat çekmek için salya sümük ağlayıp duruyor, gürültüyle burnumu çekerek oluk oluk gözyaşı döküyordum. Gel gör ki hiçbir şey yargıcımı yumuşatmaya yetmiyordu ve ağladığımı duymamak için dışarı çıkıyordu. Yeniden birazcık olsun gözüne girebilmek için, beceriksiz bir şekilde kendimi küçültmeye çalışıyordum:

–Baksana, kendimden öyle bir nefret ediyorum ki sorma, hayatım boyunca kimse benden bu kadar nefret etmemiştir.

–Hayır, diye kestirip atıyordu, bu konuda kuruntuya kapılayım deme sakın! Senin kendinden nefret edebileceğinin bin katı ben senden nefret ediyorum. Senin kendine duyduğun antipati de öylesine aptalca duygusal ki, samimi olması mümkün değil.

–Hatır gönül dinlemeden kendimi deşiyorum, kendimden nefret ediyorum. Pişmanlık içimi kemiriyor. Yaptıklarımdan utanıyorum. Yaşamaya hakkım olmadığını biliyorum. Kendimi öyle bir aşağılıyorum ki aklın durur.

–Kapa çeneni, diye patlıyordu, kendini eleştirmeye hakkın yok, bu da yine senin şu çılgınca kibrinin bir kanıtı. Seni ezmeye hakkı olan yalnızca benim. Acısını ben çektiğim için senin hakkındaki gerçeği bir tek ben biliyorum.

–Rebecca, rica ederim, bütün bunları biliyorum. Aşağılık herifin tekiyim ben, sen cömertsin, ben bir gölgeyim, sense bir ışık. İşlediğim hatalar yüzünden sağlığımı kaybetmeyi hak ettim.

–Hayır, bunu hak etmedin sevgili önemsiz varlık, bu cezayı son derece haksız buluyorum. Evet, evet, gerçekten, şanssızsın. Gerçekte aptal olan bendim, artık beni istemediğinde çekip gitmiyordum. Bu durumda bana işkence etmen doğal. Kendi kendine sitem etmen için ortada bir neden yok.

Bu safsatalar beni sinirlendiriyordu. Elimde kalan tek ayrıcalıktan kolay kolay vazgeçemiyordum: Mutlak bir suçlu olarak görülme ayrıcalığı.

–Rebecca, en becerikli sen oldun. Kendi gücümü bana karşı çevirdin ve onu zayıflığa dönüştürdün. Beni benim silahlarımla yendin.

–Aman Tanrım, ne kadar karmaşık bir insansın! Hâlâ hareketi yönettiğin, üstünlüğü elinden kaçırmadığın konusunda kendini kandırmak istemiyorsan bu belirsiz teorilere ne gerek var?

Bu tür sızlanmalar başarısızlığa uğrayınca, lirik ses tonunu deneyerek yalvarmaya başlıyordum:

–Ey Rebecca, bana yaşamı öğret, ben onu o kadar kötü öğrendim ki! Bana yaşamı senin tarzında, daha iyi sevmeyi öğret. Vahşi bir hayvandan farksız ve aptalca davrandım! Senin şu geceleri gündüze bağlama tarzın ne de zarif! Senden önce nasıl da kötü yaşadım bir bilsen, senin üstünlüğün, kadın dehan karşısında eğiliyorum. Bana harika yıllar verdin, hayatımın en güzel yılları arasında yer alan yıllar. Bedenim hasta, mahvolmuş, ama seninle tanıdığım eşi benzeri bulunmaz neşelerin anısını taşıyor bu beden. Bir daha sana asla kötülük yapmayacağım, hayatında hiç kimsenin sevmediği kadar seveceğim seni, dövüş kavga yok artık.

–Dövüş kavga yokmuş artık! Ama ben istiyorum, ben kavga istiyorum, düşünebiliyor musun, tadını aldım ve onsuz duramıyorum. Bana artık kötülük yapmayacaksın, öyle mi? Peki, söyler misin, bu halinle hangi kötülüğü yapabilecekmişsin, ıskartaya çıkmış aşağılık herif? Yağcılık dolu övgülerinle beni acındıracağını sanıyorsan havanı alırsın. Şunun şurasında bir yıl önce bana ettiğin küfürler hâlâ aklımdayken, içler acısı pohpohlamalarına kanacak göz yok bende. Yaptığın kötülüklerin hiçbirini unutmak istemiyorum, beni yaralayan her sözcüğü düşünmek istiyorum, senden her an nefret

etmek için elimde bir gerekçe bulunsun diye bu iğrenç pisliklerle haşır neşir yaşamak istiyorum. Belki eğitimsizim ama senin o yavan iltifatlarının tuzağına düşecek kadar aptal değilim. Her insan günün birinde, yaptığı kötülüğün bedelini ödettirecek olan efendisine rastlar: Çünkü kötülük, kötülük yapana kötülük yapılmasını gerektirir. Sen bilmeden çoktan benim tutsağımdın, tıpkı savaş galibinin ganimete ait olduğu gibi.

"Şimdi şunu iyi anla: Sana hayat vermemin nedeni, acıdığım için değil, seni cezalandırmak için. Bu odada, bu dairenin içinde kapalı kalacaksın, senin insanlarla bir arada olacak durumun yok artık. Arkadaşları, gürültüyü, kalabalığı fazlasıyla arzu ettin. Etrafındaki insanların bu odalara girmesi yasak. Dostlarını kahvede görebileceksin, tabii, küçük sandalyenle tek başına aşağıya inebilirsen. Eğer dışarı bırakırsam yine uyanık olmayan insanların arasına karışır ve onları mahvedersin. Özür dilememi falan bekleme. Biliyorum, bağışlayıcılık öfkenin akışını durduran güzel bir erdem, ne var ki sen artık benim için her şeye karşın sevdiğim erkek değilsin, bağışlanabilecek bir insan değilsin. Sen bir yüz karasısın, acı veren bir düşünce, uzak tutmam gereken zararlı bir hayvansın.

Yumuşatma çabalarım boşunaydı, kendini gösterme merakı, öfkesi artık çaresiz kalmış ve güzelliğini yitirmiş bir âşığın hayranlığına tamamen duyarsız kalıyordu. Ve ne zaman kendimi alçaltacak olsam ya da şu âşıkların budalaca şiirselliğiyle yalvaracak olsam, yaptığı tek şey kahkaha atmak oluyordu: Kanıtlarımın her biri geçmişteki iğrenç davranışlarımla lekelenmişti ve en iyi çözümler, kendisini yumuşatmaya kalkıştığım anda bir flama gibi önüme getirdiği bir dizi suçlama karşısında geçersiz kalıyordu.

–Sen bir çakalsın ve her zaman öyle kalacaksın, kuzu postuna bürünmeye falan kalkışma sakın.

Telafi edilemez bir kayıp duygusunu beraberinde taşıyan bu acı verici büyünün etkisinde, şaşırmış bir halde, yüzüne bakıyordum.

–Öldür beni, diyordum o zaman ona, ilaçların dozu konusunda beni kandır, bir iğne yap.

–Hayır, hayır, diyordu (ve tüm ilaçları ve kesici nesneleri elimin altından uzaklaştırıyordu). Sen benim için ölü değil, diri halinle

daha önemlisin, bunun da tek bir nedeni var: Ölüler acı çekmez.

Böylece bir yıldan daha kısa bir süre içinde, güçlerimi zayıflatmayı, umutlarımı frenlemeyi, sevinçlerimi azaltmayı, içimde gururdan ve zafer duygusundan yana ne kalmışsa onları soysuzlaştırmayı başardı. Vaktinden önce yaşlanmış, ağlama hakkı olmayan, yine de kendini bir çocuk gibi üzgün hisseden bir insandım artık. Sizi en kötü gününüzde kabul eden, kötü alışkanlıklarınızı güçlendiren, daha sonra, kendisiyle aranızda her şeyin –daha iyi bir gün görmek dışında– serbest olduğunu düşündüğünüz birinin yüz seksen derece çark etmesini nereden anlayacaksınız? Arkadaşlarım aradığında acımasız gardiyanım uyuduğumu söyleyerek telefonlarına çıkmamı engelliyordu: Telefonu kendi odasına yerleştirmişti ve bir yere gittiğinde kapıyı kilitliyordu. Eğer kazara biri kapı engelini aşmayı başarmışsa, onu öyle soğuk bir şekilde karşılıyordu ki gelen bir daha gelmiyordu. Adıma gelen mektupları da kontrol altında tutuyordu ve bu sihirli sağlık kordonu sayesinde, birkaç ayın içinde, kendimi Rebecca ve onun yasalara dönüşmüş küçük kaprisleriyle baş başa bulmuştum.

Ne var ki Rebecca intikamını özellikle benim erkekliğimi kaybetmem üzerine oturtmuştu. Mantık alçakçaydı, ama, beş para etmez, aşağılık bir insan olan ben, onun bana bir zamanlar benim kendisine davrandığımdan daha ilgili davranmasını isteyemiyordum. İlk haftalardan itibaren bedensel yetersizliğimi telafi etmek için, geceyi bizim evde geçiren, yerimi dolduracak birtakım insanlara başvurdu. Özellikle pantolonlarının önü kabarık, ayaktakımına özgü sesleri olan yeniyetmelerden hoşlanıyordu. Başlangıçta yalnızca çığlıklarına katlanmam gerekiyordu. Sonra güncel aşklarının gizemini öğrenmem için bu sahnelere benim de katılmamda ısrar etti. Eğer buna yanaşmazsam hovardasıyla birlikte gelip icraatlarını benim odamda yapıyorlardı. Bu anlarda, Didier, beni küçük düşürmek için neler icat edeceğini şaşırıyordu! Genellikle sarhoş olduğundan ya da uyuşturucunun etkisiyle kafayı bulduğundan, yüksek sesle uluyordu, en kışkırtıcı pozisyonları alıyor, edepsizce şeyler söylüyordu. Ya da boynuma bir pankart asıyordu: "Dikkat, istisnai ereksiyon." Çektiğim işkenceyi, gözümü kırpmadan geçir-

diğim geceleri, zonklayan damarlarımı, yüreğimin ağzıma gelişini, yatıştırmak için ellerimi ısırıp duruşumu gözünüzün önüne getirebiliyor musunuz? Bazen rakibim tarafından hakarete uğruyordum; bazıları beni tahrik ediyor ya da bir kitabımı alıyorlardı; tabii Rebecca kendiliğinden, önem verdiğim kişisel bir eşyamı onlara vermemişse.

Bir akşam, bu aşağılayıcı şakalar yarı faciaya dönüştü ve beni kırılganlığın doruğuna çıkardı. Rebecca dans kursundan dönüşünde, sokaktan her biri yirmi yaşlarında iki rock'çıyı alıp eve getirmişti. Asık suratlı ipsizlerden, hani şu çivili gömlekleri, alna düşen jöleli saç tutamları, sivri burunlu yumurta topuklu amerikan botları, Elvis Presley rozetleri ve kulaklarında küpeleri, kısacası, saçları jöleli asi genç olmak için ne gibi bir donanım gerekiyorsa hiçbirinin eksik olmadığı meşin ceketli gorillerdendi bunlar... İğrenç bir küstahlıkla beni kokladılar ve Rebecca onlara kimliğimi açıkladığında yüzlerinde garip bir sırıtma belirdi. Benim varlığıma sinirlenmiş gibiydiler, kötürüm oluşumda onları faka bastırmak için bir tuzak arıyorlardı. Sevgilim onlara çok sıcak davranıyordu, bir cilve ki sormayın! Ve onun sevimli konuşkanlığıyla onların argo sözleri ağızlarında yuvarlamaları arasındaki çelişki içimi burkuyordu. Varoşlardan gelme bu hödüklerin kabalıklarını sergilemek için hiçbir fırsatı kaçırmadıkları hızla yenilmiş bir akşam yemeğinden sonra, Rebecca onları cinsel havaya soktu ve ağzıyla her birine minnettarlığını gösterdi. Öyle ki herifler fırsattan faydalandılar: Hemşiremi arkadan düdüklemeyi kafaya koydular. Karşı çıkması bir işe yaramadı, bir ustura çıkarıp gırtlağına dayadılar ve onu bu işe zorladılar. Komedi dehşete dönüşüyordu. Bir yandan işlerini görürken bir yandan da ona tokatlar atıyor, saçlarını yoluyorlardı. Ve erkek hayal gücünün kadınları aşağılamak için uydurabileceği tüm iğrençlikleri haykırarak gülüyorlardı. Tecavüz işi bitince beni tekerlekli sandalyemden alaşağı edip bacaklarıma makas hareketi yaptırarak ayağa kalkmaya zorladılar. Ben yere kapaklandıkça onlar kaldırıyor, aynı şeyi tekrar edip duruyorlardı.

–Hadi, üç parçalı takımını çıkar da göster bakalım, geriye ne kalmış, diye haykırıyorlardı, indirdikleri şamarlarla coşarak.

Her ne kadar her şeyi bekliyorsam da, mutlak kötülük bütün çirkinliği içinde karşıma çıkmışçasına şaşkına dönmüştüm. Başıma gelenlere inanamıyordum ve daha kötüsünden korkuyordum. Ne onlara hakaret edebilecek ne de ağzında birikmiş korkunç iniltileri salabilecek gücüm vardı. Sırtüstü devrilmiş, pedal çevirir gibi hareketler yapan zavallı bir hamamböceğinden farksız, ciyak ciyak bağırıyordum: "Bırakın bizi, rica ederim, gidin." Heyhat, eğer Rebecca bir orospu gibi kendilerinden para almış olsa bize daha saygılı davranırlardı. Ne var ki bu parasız ikram barbar beyinlerindeki en berbat içgüdüleri harekete geçirmişti. Hesaplı olarak bot ve ustura darbeleriyle rafları ve perdeleri alaşağı ederek, tabağı çanağı, aynayı, camı kırarak, yatakları delik deşik ederek, dolapları parçalayarak, duvar kâğıtlarını yırtarak, masayı sandalyeyi devirerek evin içini altüst edip, sonunda elimizde bulunan ne kadar nakit para varsa tümünü ve birkaç değerli eşyayı alıp götürdüler. Ve Rebecca ne yapıyordu biliyor musunuz? Yere yığılmış, gözleri torbalanmış, giysileri paramparça, bacakları zangır zangır titrer ve geçirdiği kasılmalarla sarsılır bir halde ağlıyor ve hıçkırıklar arasında: "Bu senin hatan, her şey senin hatan, her zaman da senin hatan olacak!" deyip duruyordu.

Böylece günlerim karımın benden öcünü almak için tasarlayacağı kötü planların bekleyişi içinde geçip gidiyordu. Bir sabah, uyandığımda oda yarı karanlıktı: Perdeler çekilmiş, kapının üstüne bir katafalk kurulmuştu ve masanın üstünde iki şamdan yanmaktaydı. Ellerimin arasına siyah bir haç, hani şu iğrenç mezarlık haçlarından biri tutturulmuştu ve Rebecca yatağın kenarında sessizce ağlamaktaydı. Bu cenaze havasından kaygıya kapılıp sordum:

–Ne oluyor?

–Şişşt, dedi, sen dün akşam öldün, cenazenin başında bekliyorum.

–Öldüm mü?...

–Evet öldün, beyin damarlarında tıkanma sonucu öldün, bir saat içinde tabuta konacaksın.

O zaman korkudan neye uğradığımı bilemez bir halde, bu mizansenden etkilenmiş, var gücümle bağırmaya başladım. Ben çığ-

lıklar atarken sevgilim vahşi kahkahalar patlatıyordu.

Aynı zamanda, bir cezalandırma ve gönül kırma sistemi oluşturmuştu, uysal olup olmadığıma karar verip ona göre davranıyordu. Örneğin, bir hafta boyunca beni yıkamayı ve taşımayı savsaklıyordu, böylece bokuma boğuluyordum. Ve ne zaman yanımdan geçecek olsa, burnunu tutuyor, bana, "Bok kokulu", "Kokarca" diye sesleniyordu. Bekliyordu ki her tarafım yara ve kabuk bağlasın, koku öyle bir dayanılmaz hale gelsin ki kendisi bile bundan tedirgin olsun. Ya da iki üç gün boyunca birkaç bardak su dışında hiçbir şey vermeyerek beni aç bırakıyordu. Tedavimi yaparken, güya beceriksizlik etmiş gibi yaparak aynı iğneyi beş altı kez yeniden batırarak ya da bazen iğneyi derinin içinde kırarak eğleniyordu. Her defasında sesimi çıkarmadan bu işkencelere katlanıyordum.

Belki anımsıyorsunuzdur, dün, saltanatlı zamanlarımda oğlumu Rebecca'ya karşı kışkırtmış olmakla övünüyordum; garip bir şekilde, uyguladığı ablukaya rağmen karım oğlumun beni ziyarete gelmesini hiçbir zaman engellemedi. Çocukla olan bağlarım zaten gevşemişti, geçirdiğim kazadan sonra her şeye muktedir baba imajı kafasından silinmişti. Şimdi bana belli belirsiz bir merhametle bakıyordu; kötülüklere maruz kaldığımı görünce, hani şu çok güçlü kimselere yaltaklanan yumurcaklara has bir tavırla şıp diye tüm sevgisini Rebecca'ya yöneltti. Mathieu, adı böyle, on üç yaşına basmıştı, buluğ çağının şimdiden etkisini göstermeye başladığı, gelişmekte olan bu bedende erkeklikle çocukluk çarpışma halindeydi. Çocuk bir akşam bizde yemeğini yerken –yeniden annesinin yanına gitmeden önce– Rebecca gerçek anlamda onu baştan çıkarma girişimlerinde bulundu. Kısa mı kısa bir etek ve aşırı derecede dekolte bir bluzla, çocuğun elini avuçlarının içine almış, cinsel cazibesini gözüne sokarak durmadan onu kışkırtıyordu. Dayanamayıp patlayıverdim:

–Çocuğu kışkırtman bitmedi mi?

Demez olaydım! Harekete geçmek için meğer benim tepkimi bekliyormuş.

–Leş kokulu zavallı gövde, tekerlekli tespihböceği. İçin dışın kötülük dolu. Babanı görüyor musun Mathieu, aklını sekse öyle bir

takmış ki onun gözünde her şey kirli, her şey rezil.

–Doğru, diye onayladı çocuk, evde hiçbir zaman seksten başka bir şeyden söz etmedi.

–Onu gerçekten kışkırtmamı ister misin? Nelere muktedir olduğumu göstermemi ister misin? Mathieu beni dudaklarımdan öp.

Yeniyetme çocuk önce bana bakarak pis pis sırıttı, sonra sakatlığımdan cesaret alıp, Rebecca'nın teşvikiyle denileni uyguladı. Sonrasını tahmin edersiniz: Oğlumun yepyeni doğası, utancına rağmen uyanmakta gecikmedi.

–Oh! Orada ne güzel bir tünek görüyorum ben, diye çocuğun kulağına fısıldıyordu Rebecca bacaklarına bakarak, ne kadar da gelişmiş görünüyor!

–Yeter! diye haykırdım.

–Sen onu dinleme, diyordu Rebecca yavaşça, çılgına dönüşümü soğukkanlığıyla daha da belirgin kılarak, senin çocuk olarak kalmanı istiyor, ama çocuk değilsin artık Mathieu. Bugün sen bir yetişkinsin ve babana hayır diyerek bunu kanıtlayabilirsin.

Oğlum bu şirret kadından tahrik olmuş, küçümser bir tavırla bana bakıyordu.

–Mathieu, evine dön, annen bekliyor.

–Kapa çeneni, diye soludu oğlum, bana emir vermeye hakkın yok senin, artık çocuk değilim ben, yemeğini ye ve sus!

Rebecca'nın sevincini görmeliydiniz!

–Harikasın Mathieu. Sabırsızlıkla bu anın gelmesini bekliyordum, her zaman senin babandan daha değerli olduğunu düşündüm. Ne olursa olsun, ondan daha yakışıklısın. Söylesene, daha önce bir kadınla yatmadın, değil mi? Zevki tatmak ister misin, mutlak huzuru? Gel, sana en güzel armağanı vereceğim, bir erkek olacaksın artık, bu hastayı hınçlarıyla baş başa bırakalım.

Ve bana doğru dönerek, en doğal havayla şunları ekledi:

–Franz, sofrayı topla ve istersen televizyon seyret. Fakat bizi rahatsız ettiğini, berbat, ihtiyar biri olduğunu ve iğrenç koktuğunu sakın unutma!

Her şeyi her zaman oğlumun önünde yapmış olan ben, bu teşhiri bir tür meydan okuma gibi kabul ederek, ensestçi âşıkların pek

iyi kapanmamış kapının gerisinden gelen mırıldanmalarına, iç çekişlerine katlanmak zorunda kaldım. O gece, sanırım, dibe vurdum. Bugün, kâbus daha boz, daha bulanık bir dünyayı ortaya çıkarmak için soldu. Umutsuzluktan ve utançtan arta kalan zamanlarda kendimize bir yaşam düzenledik. Rebecca'nın intikam arzuları, geniş çapta tatmin edilmiş kini, yerini duygusuzca bir arada yaşamaya bıraktı. Hayattayım ve bildiğim tek mutluluk artık ağrılarımı dindirmek için hemen her gün yapılan morfin iğnelerinin hipnotik mutluluğu. Hayatlarının tek macerasını tatsız bir biçimde yineleyip duran insanlar vardır ya işte onlar gibi hikâyemi dinlemek isteyene anlatıyorum. Yazgımdan kurtulmak, kazanın kopardığı ipleri yeniden birleştirmek için elimdeki yegâne kaynak sözcükler. Penelopeia'nın tersine, yırtık bir halıyı eski haline getirmeye çalışarak, varolmayı sürdüreyim diye konuşuyorum. Kentin uğultularını, sokakların gürültüsünü duyuyorum; yollar, ovalar kangren olmuş bacaklarıma taze mesajlar gönderiyorlar ve ben kaldırımları arşınlayan en basit ihtiyarı bile kıskanıyorum.*

Aşırı kofluğun, aşırı bencilliğin korkunç hale getirdiği bir yaşamın her şeyi kayboldu. Bizi özgür olmaya mahkûm eden, yazgısının yükünü ve sorumluluğunu her insanın kendi üstüne bırakan bu toplumdan nefret ediyorum. Otuz yıl boyunca, daldan dala konmalar, sapkınlıklar aracılığıyla vasatlığın, gündelik yaşamın bayağılıklarının öksesine düşmemeye çalışmış ve her defasında yavaş yavaş, yola çıkış noktamdan daha da geriye, bayağılık kıyılarına dönmüş olacağım. Ne olursa olsun mağdur olmanın keyfini sonuna kadar götüreceğim: Erkekler adına kadınlara karşı borcumu tümüyle ödedim, kaba erkek korkunçluğunu tümüyle üzerime alarak yeryüzünü ondan arıttım.

Önemli değil: Rebecca'yı yeniden seviyorum. Gözüm artık yalnızca onu görüyor, aklımda yalnızca onun düşüncesi var ve hani müminlerin dudaklarından Tanrının bin adı dökülür ya, tıpkı öyle durmadan onun adı geliyor dilimin ucuna. Aramızdaki yaş farkı

* Penelopeia, Yunan mitolojisinde, kayınpederi Leartes için dokuduğu kefen bitmeden kimseyle evlenmeyeceğine söz veren, ancak gündüz dokudukları gece sökülen kadın kahraman. (ç.n.)

gittikçe artıyor: Kendisi her gün gençleşirken benim yaşıma yıllar katıyor. Hiçbir kadınla aşktaki bu coşkuyu bulamayacağımı biliyorum. Tıpkı gaddarlıktaki bu hırsı bulamayacağım gibi. Seçme şansım yok artık: Onun arkadaşlığına mecburum. Bir başkasına âşık olmasından korkuyorum. Benim yanımda sadece kötürümlük ödeneğimi almak için kalıyor. Bu yüzden, nasıl desem, görmezden gelmektense kendisinin rızasıyla ilişkilerini ayarlamayı tercih ediyorum. Âşıklarından bazılarını sevdiğini sandı: Sonra vazgeçti. Ne var ki öç almanın acilliği anlamını yitirince, onun duygusal çöküntülere çok yatkın olduğunu hissediyorum. Ve başımın üstünde asılı bu Demokles'in kılıcıyla yaşıyorum. Ne çelişki Didier: Bu korkuyu belki de tam Rebecca'yı elimden alacağınız bir anda anlatıyorum size. Hayır, hayır, karşı çıkmayın, siz benim için korkunç bir rakipsiniz. Sizin çok ince, çok karmaşık bir insan olduğunuzu seziyorum. Fakat mutsuzluklarımla kafanızı şişiriyorum, hikâyelerimle alay ediyorsunuz.

Bakışları şaşkındı, sesi yavaş yavaş sönüyordu. "Hikâyelerim" sözcüğünü, son tınısını yayan bir çan gibi makineleşmiş bir şekilde birkaç kez daha yineledi. Kendisini yalanlamaya gerek duymuyordum. Kart herif üzüntülü halini bana geçireceğini ummuştu, ama benim gözümde o, çektiği mutsuzlukları fazlasıyla hak etmişti. Ve ezmeye kalkıştığı bir kadın tarafından yenik düşürülmüş bu insana karşı içimde gizliden gizliye bir horgörü filizleniyordu. Yine de, Rebecca'nın böylesine acımasız olduğuna nasıl inanabilirdim ki? Sakın Franz karısını karalamak amacıyla yalan söylemiş olmasındı? Sıradan bir kaza söz konusu olamaz mıydı yani? Kendi kendine duyduğu acımanın sınırsızlığı içinde kendinden geçmiş kötürüm adamı tam terk etmek üzereydim ki bana şöyle sordu:

–Peki, Rebecca'mla flört ederek Béatrice'e acı çektirmekten korkmuyor musunuz?

Bu kaygı beni şaşırttı.

Laubalice yanıt verdim:

–Bunun sizinle ne ilgisi var?

Yüzüme bakıyordu. Eline kasetçalarlı bir radyo geçirmiş, sinirlice tuşlarına basıp duruyordu.

–Bilmem... Yine de güzel, Béatrice, öyle değil mi?

–İlk gördüğünüzde, evet öyle.

–Kuşkusuz bir kapak kızı değil...

–Haklısınız!

–Fakat yine de aranızda bir gizli anlaşma vardır, ha?

–Alışkanlıklarımız var, temel gizli anlaşmamız işte bu.

–Eminim ki abartıyorsunuz: O halde bu yolculuğa neden çıktınız?

–Sonradan daha da pekiştirmek için, alışkanlıkları kırma ihtiyacı, düşünmeden alınmış bir karar.

–Dört kez, dedi kötürüm adam.

–Dört kez olan ne?

–Béatrice'i tam dört kez yadsıdınız.

İncil'e has bu konuşma tarzı canımı sıkıyordu.

–Kimseyi yadsıdığım falan yok. Ne demek istiyorsunuz yine?

Franz elindeki radyoyu bıraktı.

–Dediklerimi unutun. İyi akşamlar Didier, birazdan eğlencede görüşürüz.

Atina'dan ayrılmışız, hiç farkına varmamışım. Pruvada hava almaya gittim ve tanrılar bir yorganın kuştüylerini savurmuşçasına köpük köpük kabaran, gücü kesilmiş dalgaların mırıltısını buldum yeniden. Fırtına yakındı ve darbeleri gittikçe şiddetlenen rüzgâr su yüzeyinde dalgalara yol açarak hızla yol almaktaydı. Bir soğuk hava duvarı üst güverteyi katetti ve bora sağdan ve soldan saldırarak ansızın arttı. Bu esintilerden soluğum kesilip, yeni baştan korunmalı kesimlere geçtim. Ne var ki Béatrice'in gözleri yaşlı, burnu çok silinmekten yumruk gibi olmuş bir halde beni beklemekte olduğunu düşündüğüm kamaraya dönmek için pek acelem yoktu. Şu yabancı kadına olan açlığımı giderecek zamanı kazanmak için onu nasıl bertaraf edebilirdim? Sıkı durmalıydım, evet, yelkenleri suya indirmemeli, kararlı ve nazik olmalıydım. Ona şöyle diyecektim: Rebecca benim ilgimi çekiyor, ama bu seni hiç ilgilendirmez. Hepsi bir yana, lanet olsun, artık on dokuzuncu yüzyılda yaşamıyoruz,

modern bir çift olalım, arzularımızı özgürce yaşayalım. Senin de gözüne kestirdiğin bir erkek varsa, sıkılma, gayet özgürlükçü davranırım: Raj Tiwari örneğin, nükteci bir insan; Marcello dersen, ilginç deneyimler yaşamış. Tabii mürettebattan birini tercih edersen, o başka. Hadi bakalım, kolay gelsin!

Tedirgin, kararsız bir halde, küçük kamaramızın kapısını açtım. Béatrice, rengi yeşile çalmış, yatakta yatıyordu. Ekşi bir kusmuk kokusu, tartışmasız bir biçimde ortada yeni bir durumun olduğunu gösteriyordu: Deniz tutması. Görünüşe bakılırsa çağrımı duymuş ve beni rahatsız etmemek için hasta olmuştu.

–Hiç değilse seni rahatsız etmem, diye inledi alçak sesle.

–Sen hiçbir zaman beni rahatsız etmedin ki!

Benzi soluktu, buz gibi elleriyle kolumdan yakaladı.

–Oh! Yıl nasıl da kötü bitiyor, ölmek istiyorum.

Endişelenmiş numarası yapabilirdim pekâlâ, battaniyesini üstüne çekebilir, ona Akropolis hakkında sorular sorabilir, alnından öpebilir, zile basıp bir kamarota doktoru çağırmasını söyleyebilirdim. Mutluluğumu zor gizliyordum. Eteklerim zil çalıyor, yerimde duramıyordum. Bundan daha uygun bir rahatsızlık düşünebilir miydim? Yalnızca eğlence sırasında değil bütün gece özgür olacaktım. Ayrıca yaptıklarımın yanıma kalacak olması ve masum olarak bilinecek olmam da cabasıydı. Şu halde ne açıklamalar uydurmak gerekecek ne hınç bilenecek ne de geride en ufak bir iz kalacaktı: Ne demişler, mükemmel cinayet! Sağ olasın kasırga, sağ olasın kötü hava, hastaya bir uyku ilacıyla yarına kadar dinlenme ve diyet yazdığın için teşekkürler doktor! Sonunda kendi kanatlarımla uçacak, yaşı geçkin eşimin acı dolu kınamalarına maruz kalmadan geminin en güzel kadınıyla dans edebilecektim. Zavallı Béatrice: Yarış dışı kalmıştı artık; otuz yaşındaydı ama zihinsel ve fiziksel olarak benden on yaş daha büyüktü. Birdenbire umutla dolmuş, beklenmedik olduğu kadar değerli de olan bir mutluluğun yaklaştığını görerek derin derin soluk alıyordum. Kötürüm adamın imgesi zihnimden şöyle bir geçti. Ve ilk kez olarak onu neredeyse sempatik buluyordum. Bu herif sonuçta şanssızdı, kötüden çok mutsuz bir insandı ve gidip neredeyse elini sıkmak, sırtına dostça şöyle hatırı sa-

yılır bir şaplak indirmek geçiyordu içimden. Öğleden sonranın kalan kısmı, bu nefis ruhsal durum içinde çabucak geçti ve parmaklarımın arasında boşluktan başka hiçbir şey bırakmadan silindi gitti. Mutlu an yaklaşınca tamamen gerginleşmiştim, bir duş aldım, aşırılığa kaçmadan beyaz bir gömlek ve temiz bir kadife pantolon giydim. Sırtıma ince bir kazak geçirdim, ayakkabılarımı cilaladım. Sevgili ve müşfik Béatrice'imin baygın bakışları altında ıslık çala çala, sinekkaydı tıraş olarak yanaklarıma kaliteli bir tuvalet kolonyası sürdüm.

Sonunda Saint-Sylvestre yortusunun başladığını haber veren gemi çanı çaldı.

Kireç gibi bembeyaz haldeki Dulcinea'ma sordum:

–Kalkamayacağından emin misin?

–Beni bırak, sen git eğlenmene bak.

–Seni özleyeceğim, biliyor musun?

–Yerimi doldurman fazla vakit almaz, dedi içini çekerek ve hırıltılar çıkarmaya koyuldu.

Gönül okşayıcı bir biçimde, "İyi akşamlar, tatlım" diye mırıldandım ve kapıyı yavaşça kapadım. Şu halde sınanmanın vakti gelmişti artık. Haydi ama, ön hazırlık yetmişti: Şimdi işi bitirme vaktiydi. Yolculuğun kısalığı elimi çabuk tutmaya zorluyordu beni. Ve şansın benden yana olduğundan emin, kendi kendime bu işi çabucak kotaracağıma söz veriyordum.

Bu uğursuz eğlence nasıl bir biçimde, Tanrım, ne de aldatıcı bir güzellikle başladı! Devasa bir yılbaşı pastasını çağrıştıracak biçimde aydınlatılmış, güverteleri müzik sesi ve kahkahadan geçilmeyen *Truva* gemisi, Atina ile İstanbul arasında, kapkara ve tehditkâr bir gökyüzü altında yılbaşını kutluyordu. Yolcu gemisi, amacı zevk ve kaygısızlık yaymak olan turistik gezi gemilerinin şu rezil ve uçarı havasına bürünmüştü. Sudan oluşmuş devasa bir sahnede süzülmekte olan bir tiyatro aksesuarını andırıyordu. Yüzler aydınlanıyor, en itici suratlar başkalarının bakışlarına bağlı olarak birden var olmaya başlıyorlardı. Bütün gün bir kamarada ya da barda esneyip

durmaktan, içki içmekten ve iskambil oynamaktan fena halde sıkılan yolcular, süslenip püslenip, bu akşam için eğlence salonuna dönüştürülen, çiçeklerle bezenmiş büyük yemek salonuna geliyorlardı. En gençlerden en yaşlılara yayılan ve içinden yeni yılın doğduğu güçlü bir enerji, zar zor gizlenmiş bir sabırsızlıktı bu. Şenliklerin yapıldığı yere giden büyük merdiven bir gölün içindeki şelale gibi aralıksız akıp duruyordu. Çift yönlü olarak inip çıkanların ardı arkası gelmiyordu. Yolcular, sarsıntının etkisiyle, ayaklarının altından döşemenin kaydığını gören kimselere has yalpalayan adımlarla yürüyordu. Ve vakit erken olmasa, onları böyle gülünç topallamaları içinde gören, Rus dağlarında dengesini korumaya çalışarak yürüyen bir grup sarhoş sanırdı. Kötü hava nedeniyle yönetim geleneksel gece yarısı yemeğinin yerine, servisi daha kolay olan bir soğuk büfe sunmuş ve dans edenlere daha büyük bir alan bırakmak için uçsuz bucaksız yemek salonunun masalarını kaldırmıştı. Bir İtalyan orkestrasının geceye canlılık katması bekleniyordu.

Salonda, etrafımdaki hareketlilik artıyor ve şampanya kadehleri gibi parlak ve önemsiz konuşmaların ardı arkası kesilmiyordu. Cırlak ya da ağırbaşlı renkli giysiler içinde kadınlar uğultulu bir kıpır kıpırlık içindeydiler. O akşam oradaki moda, hiç değilse Avrupalılar için derin dekoltelerdi. İnsanlar çocuksu cilveler içinde gidip geliyor, dört gün boyunca birbirini görmezden geldikten sonra sonunda birbirlerine gülümsüyorlardı. Tüm bu diyaloglar, bu gevezelikler salonun ses hacmini öyle bir artırıyordu ki denizin kükremesini bastırıyordu.

Rebecca'yı barda kokteyl içerken buldum. Etrafı şimdiden dünyanın bütün dillerinden konuşan ve onu tavlamaya çalışan bir hayran kalabalığıyla çevriliydi. Siyah çoraplar ve arkasını belinin ortasına dek açıkta bırakarak bal rengi çıplak bir sırtı ortaya çıkaran pembe satenden kısa bir elbise giymişti. Elindeki sedeften yapılmış uzun bir ağızlığı sallıyor, bir yandan da öteki erkeklerin göz diktikleri kadının dikkatini çekmek için yüz şaklabanlıkları yaparak ya da yüksek sesle bir şeyler söyleyerek bertaraf etmeye kalkıştıkları göbekli bir Levantenin şakalarına gülümsüyordu.

Güzelliği o akşam beni öylesine afallattı ki soluğum kesildi. Ta-

buresine oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, daha ilk anda benim gözlerimi kamaştıran bir tür ışık saçıyordu. Bu tuhaf mekânı öyle bir aydınlatıyordu ki, etrafı ışığa boğan lamba ve avizeleri gölgede bırakıyordu. Arkasında topladığı saçları yüzünün mineral saflığını ortaya çıkarıyordu. Kendisiyle öteki insanlar arasına bir mükemmellik duvarı örerek neredeyse tedirginlik yaratıyordu. Etrafında pervane olan hovardaların sayısına bakınca, acılı bir iç burkulmasıyla isteklerimin gerçeğe dönüşmesinin zor olacağını anladım. Ona bir enayi, bir pısırık gibi görünmekten korkuyordum. Onda beni kaygılandıran bir safahat alışkanlığı, bir cinsel arzu mutabakatı seziyordum. Çizmelerinin çözülen bağcıklarından birini bağlamak için eğildiğinde uzun boyunun hareketi, gövdesinin esnekliği, tatile çıkmış bu insanların arasında ilgi çeken tek kişinin o olduğu konusundaki baş döndürücü gerçek beni köşeye kıstırıyordu. Değerini asla yitirmeyecek olağanüstü bir nesneyle hipnotize olmuş bir uyurgezerin ağır hareketleriyle ona doğru ilerliyordum. Beni fark eder etmez, çapkınlar topluluğunu etrafından uzaklaştırdı ve çok sıkılgan bir taliplisine cesaret veren çapkın bir kız gibi gülümsedi bana.

–Gelsene Didier, bana bir kadeh içki ikram et. Yalnız mısın?

Béatrice'in rahatsızlığını anlattım ve onun yanımda olmayışına içten içe sevinmiş gibi göründü. Bu ani suçortaklığı beni büyüledi. Heyhat, talihim beni sevimsiz bulan diğer rakiplerin engeline takılmaktaydı. Ve eğlencenin hayhuyu ve incir çekirdeğini doldurmayan şeyler anlatmak için gelip konuşmamızı bölen çok sayıda dalkavuk sadece benim girişimlerimi engellemeye yarıyordu. Etrafım kulaklarımı patlatan, çenesi düşük insanlarla çevrili, daha sessiz bir ortama can atıyordum ve Rebecca'ya şöyle bir dolaşmaya çıkmayı önerdim.

–Tamam, gidip kamarasından Franz'ı alalım. Onu taşımama yardım edersin.

Kendinden emin bir tavırla, nefis bir küstahlıkla kalabalığı yardı; sadece fazlasıyla cüretkâr arzuları daha kolay uzaklaştırmak için yarı çıplak bir halde dolaşan bu kadının soğukkanlılığına hayran oluyordum: Üstüne iyice oturmuş bu pembe saten ve bacaklarını

saran bu çoraplar içinde son derece müstehcendi, hiçbir şey giymemiş olsa bundan ötesi mümkün değildi. Ve elbisesinin pembesi, pastalarda kullanılan sıradan, koyu bir pembe değil, nefis bir renk, bir elbisenin kıvrımları gibi sıcaktı: Çok pahalı ve görkemli bir biçimde süslenmiş bir çikolata kutusunun pembesiydi.

Salonla birinci mevkinin bulunduğu katın arası en fazla beş dakika çekiyordu, ne var ki bu dakikalar benim için çok önemliydi. Rebecca'yı meraklı gözlerden uzakta tavlamak için tek fırsattı bu, ya da bu işi sonsuza kadar unutmalıydım. Yine de, ne kadar cesur olursam olayım, koridorda onunla yalnız kalınca, çok geçmeden içime bir korku düştü ve titremeye başladım. Hani şu "kadın avcısı" denilen tiplerden değilimdir. Yerinde davranışı olduğu kadar gözü pekliği de beceremeyen bir insan olarak içimi saran korku ilk hareketi fena halde güçleştirir. Basit eylemlerde, insanların çoğundan çok daha fazla zorlanırım; hem sonra reddedilmiş olmanın utancını en dayanılmaz şey olarak görüyordum. Herhangi bir uyarıcı faktör olmaksızın, kendimle baş başa kalınca, beni canlandıran tüm arzular, yaşıma rağmen içimde öldüğünü hissetmediğim bir yeniyetmeliğin kararsızlıklarına boyun eğiyordu. Elini tutmak için elimi uzattım ama sonra vazgeçtim: Yapamıyordum. Önemsenecek bir eylem olmasa da, ona dokunmak, benim kadar cesaretsiz birine korkunç görünebilirdi ancak. Issız bir yerde ona çok yakın olmak beni ürkütüyordu. Bereket versin ki, geminin bir sarsıntısı beni ona doğru savurdu; sıkılganlara özgü mantıksızca bir cesaretle onu kavramamla dudaklarımı dudaklarına yapıştırmam bir oldu. Teslim olmadan önce ortada bir mücadele, bir direnme olacağını sandım. Fakat direnmek bir yana, elleri tepkisiz, kıpırtısız, bedeninin iki yanında, bir ölü gibi kollarımda kalakaldı. Bu işe izin vermesi, açıkça direnmesinden daha fazla rahatsız ediyordu beni. İstersen öp beni, ben başka yerdeyim, sabırla senin girişimlerine katlanıyorum, der gibi bir hali vardı. O zaman kendimden geçmiş bir halde çıplak omuzlarını öptüm ve şöyle mırıldandım:

–Korkarım sana âşık oldum. Ve başıma bundan daha güzel bir şey gelemezdi. Birkaç günden beri çok zor bir durumdaydım.

Önce hiçbir şey demedi, bir eli göğsümün üzerindeydi, sonra

birden elimden kurtularak, sıkılmış bir havayla beni itti.

–Dur Didier, salyalarını elbiseme akıtıyorsun, kirleteceksin.

Hayal kırıklığına uğramıştım, ama bugün gülünç bulduğum bir taşkınlıkla şunları ekledim:

–Bana dudakların kadar serinlik veren hiçbir şey tanımadım.

Kıkır kıkır güldü:

–Biliyor musun, tıpkı diş macunu reklamı yaparmış gibi konuşuyorsun!

Bu yargıya gücenmiş bir halde onu bıraktım ve uygun bir cevap verememekten öfkeli, kadının niyeti konusunda kafam bir kez daha karışmış olarak Franz'ın kamarasına kadar, tıpkı dayak yemiş bir köpek gibi sessizce peşinden gittim. Beni istiyorsa bunu neden söylemiyordu? Eğer istemiyorsa, beni gördüğünde neden o coşkulu havaya girmekteydi? Fakat bu akşam, değişken karakteriyle uyum sağlamak pahasına da olsa elimden kaçmasına izin vermeyecektim. Belki de yeterince beklememiş, sürelere saygı göstermemiştim. Şöyle düşünerek avunuyordum: Arzumu daha da kamçılamak için biraz direnme yolunu seçiyor.

Franz'ın suratı bir karıştı: Küçük sandalyesi üzerinde küçültülmüş bir sfenks gibi büzüşüp kalmıştı, yıkılmış gibi görünüyordu. Benzinin neredeyse maviye çalan solgunluğu büyük bir bezginliği açığa vuruyordu. Aklı fikri Rebecca'da olduğu için bana selam bile vermedi.

–Seni almaya geldik, dedi beriki, hazırlan.

Kötürüm adamın başı birden uzadı.

–Burda kal, diye yalvardı, gitmeyelim.

Genç kadın adamın yanaklarını okşar gibi tıpışladı.

–Çocuklaşma.

Bu kadını kocasından uzaklaştıran unsur olduğumu sanıyor ve utanıp başımı önüme eğiyordum. Kendimi, sakat adamın hafif bir flanel pantolon geçirilmiş ölü bacaklarına bakmaktan alıkoyamadım ve bakışlarımı yakarının panikle mücadele halinde olduğu yüzüne doğru kaldırdım sonra. Onu karısıyla birleştirmiş olan tüm kavgaların yorgunluğunu taşıyan bu adama acıyordum. Tikler yüzünden dudakları sinsi sırıtmalar halinde geriliyordu. Kaygısının

içinde, tek yapabildiği şunu tekrar edip durmaktı:

–Burda kal, burda kal...

–Kapa çeneni, yine komedilerine başlama.

Kötürüm adamı soydu, ona bir gömlek giydirdi; adam bütün bunlara tam bir uysallıkla izin veriyordu. Kollarının kaslarına oranla sıska bir gövdesi vardı ve sarı kıllardan arması bulunan bu dar kalkan karşısında geriye doğru bir hamlede bulundum.

Önünde dikilen bu genç bedenden iştaha gelmiş olan hasta birden sızlanmalarını kesip onu ellemeye ve sıkılmadan dokunmaya koyuldu. Rebecca ses etmiyordu. Bu pasif tavrı beni dehşete düşürdü, sonra olanlar daha da dehşet vericiydi.

Franz, Rebecca'nın elbisesini kalçasının orta yerine kadar kaldırmış, külotlu çorabını baldırlarının başladığı yere kadar indirmiş ve üzerinde bir zincir bulunan, v biçiminde oyulmuş beyaz külotunu ortaya çıkarmıştı. Hayal gördüğümü sanıyordum: Gözlerimin önünde yapılan bu striptiz her şeyi bozuyordu. Gözlerimi kapatıp yeniden açıyordum. Kumaşın altındaki koyu renk bir lekeden pübis kıllarının gür mü gür olduğu fark ediliyordu. Sakat adam elleriyle karısının kalçalarını yoğurarak ağzını hararetle pübisine yapıştırdı. O anda dışarı çıkmam gerekirdi; ne var ki parmakları etlere, müstehcen ve yapış yapış yumuşakçalara gömülen adamın patavatsızlığı karşısında hipnotize olmuştum. Rebecca, ağzında bir sigara, bir yandan kocasının seyrek saçlarını tararken hiç sesini çıkarmadan kendisini kocasına okşatıyordu. İnsanın, çocuğunu süsleyen hoşgörülü bir anne diyesi geliyordu. Bu kadar laubalilik beni allak bullak etti. Kimdim ki önümde böyle soyunuyordu? Kraliçesinin karşısındaki bir köleden farksızdım... Baştan çıkarmanın alışılmış düzenine aykırı bu durum benim için onur verici bir şey değildi. Çıplaklığını görmeye zorlayarak heyecanı ortadan kaldırmıştı ve beni heyecanlandırması için yeniden giyinmesi gerekiyordu. Kocası açık saçık laflar ederek onu eliyle yokluyor, süt bebesi gibi oburca emiyordu ve ben, yarı kel bu başla haz dilenen bu ağız arasındaki çelişkiyi iğrenç buluyordum. Rebecca böbürlenerek gözlerini bana dikiyordu.

–Kurduğun hayallerin ete kemiğe büründüğünü görünce taş

kestin ha? Belki sen de payını istersin, değil mi? Sonra daha sakinleşirsin.

Kocasının kollarından kurtulup elbisesini iki eliyle havada tutarak bana yaklaştı.

–Hayır, öyle değil, diye haykırdım yanıma yaklaşmasına fırsat kalmadan.

–Vallahi, zor adam rolü yapıyor! İyi ama, başından beri etrafımda bunun için dönüp duruyorsun ya.

Tüm dengemi kaybettim ve kem küm etmeye başladım:

–Benimle neden dalga geçiyorsun?

–Ne! Ben sana gemide herkesin hayallerini süsleyen şeyi sunuyorum ve sen kalkmış duyarlı erkeği oynuyorsun.

–Demek anlamadın, diye daha da ileri götürdü Franz, bu genç adam protokollere bağlı bir insan, sen onun alışkanlıklarını altüst ettin, paniğe kapıldı.

–Ne yapayım, bu onun sorunu!

Elbisesini aşağıya indirdi, külotlu çorabını yeniden yukarı çekti ve aynanın karşısına geçip saçını düzeltmeye koyuldu. Yerinde davranıştan yoksun oluşuma öfkelenmiş, bu düzenbaz çiftin gözünde toy bir delikanlıdan farksız görüldüğümün bilinci içinde için için kendimi lanetliyordum.

–Çabuk ol Franz, baksana orkestra çalmaya başladı bile.

Ceketinin düğmelerini ilikleyen kötürüm adam sinsi bir gülümsemeyle beni süzdü:

–Gerçekten Didier, onlara boyun eğdirmekte ustasınız! Béatrice'in yerinde ben olsam bütün gece gözümü yummazdım.

–Bırak, dedi Rebecca gülme isteğini güçlükle gizleyerek, adamcağızı iyice köşeye sıkıştıracaksın.

Onları izliyor ve benim dışında olduğum bir ağın ilmikleri gibi birbirine karışmış olduklarını fark ediyordum. Karanlık bir ahlâksızlık ve kan antlaşması onları birbirine kenetliyordu; düşmanlıklarına karşın, tıpkı bir kerpetenin iki ucu gibiydiler. Aptallık edip, onların cehennemi mahremiyetlerinde üçüncü bir kişi olarak küçük bir yer alacağımı ummuştum! Fakat Rebecca'nın acı alaylarının sorumluluğunu yeniden Franz'ın üzerine atıyordum. Aniden ortaya

çıkan koşullar hıncımı almamı sağladı.

Gemi, dediğim gibi, yan yatıyordu. Koridora çıktığımızda tekerlekli sandalyeyi yönetmek çok güçleşti. O zaman içimi kötü bir düşünce sardı: Baş dayama yerinin arkasındaki gidonu bırakıverdim; gemi suya doğru dalışa geçmişti, tekerlekli sandalye öne fırladı, bir kapıya çarpıp geri geri gitmeye başladı. Kötürüm adamın düşmemesi bir mucizeydi.

–Hey, dikkat etsenize, diye bağırdı.

Ellerimi kavuşturdum ve tekerlekli sandalyeyi yakalamaya çalışmadan, önümden geçip gitmesine izin verdim. Oyuna derhal katılan Rebecca, sandalyeyi tutup yeniden bana yolladı. Franz inliyordu: Sandalyesi her an üstündekini fırlatmaya hazır bir halde, geminin her yana yatışında sağa sola savrularak duvarlara çarpıyordu. Ve biz onu, esasın dengeyi korumak olduğu olağanüstü bir mücadele içinde top gibi birbirimize fırlatıyorduk. Franz elleriyle dış jantı frenleyerek sandalyeyi denetim altına almaya çalışıyordu, ama koridorun eğimi, bizim şiddetli itişlerimiz kötürüm adamın hakkından geliyordu. Kendisiyle oyun oynadığımızı anladığında gözbebekleri dehşetle, çamurlu bir su gibi bulanıverdi. Bu çiftten bana nasıl bir zalimliğin geçtiğini bilmiyorum, ama felçli adamın korkuya karşı verdiği mücadeleyi görmek benim için başlı başına bir zevkti; bu kötü eylemi o esinlememiş miydi bana? Ona işkence ederek mesajına sadık kalmıyor muydum? Hem sonra Rebecca durmadan gülüyordu ve onun takdiri benim için her şeyden önemliydi. Onu memnun etmek için her şeyi yapardım. Bu hareketimizle Franz'ı yaralayabilir, hatta öldürebilirdik. Hiç umurumda değildi: Anbean kötüye gidiyordu. Yüzü, korkunç bir ağrıyla kasılmış, can çekişenlerinki gibi çökmüş ve beyazdı. Tüm gövdesi titriyordu ve hatta büyük korku ölü bacaklarını bile etkilemekteydi sanki. Solgun bir yüzle bize doğru döndü ve kesik kesik konuşarak şöyle dedi:

–Dur... Rebecca... rica ediyorum...

Demek bana hakaret eden küçük pislik yığını buydu ha: Karı gibi sızlanan bir kötürüm. Ve sinsi bir neşeyle kendi kendime şöyle diyordum: Alay etmek nasıl olurmuş göstereceğim sana, düşünce-

lerini pahalıya ödeyeceksin. Çılgınca bir kahkahayla sarsılan genç kadın nefesini toparlamak için sırtını duvara dayamıştı.

–Oh! Çok komik. Yüzünün aldığı hali görecektin Franz!

Sefil herif olanları görmemek için elleriyle gözlerini kapatmıştı ve öyle bir öfkeyle iç geçiriyordu ki göğüs kafesi körük gibi kalkıp iniyordu. İçinde öfke, kin, umutsuzluk, korku birbirine karışıyordu: Adam kaderinin bizim elimizde olduğunu hissedince, tırnak diplerine kadar eski acısının tüm dehşetiyle sarmalanmıştı. Dudak diye bir şeyi kalmamıştı artık, bembeyaz olmuşlardı, yanakları iki delik gibi çukura kaçmıştı, anlamsız ve sarkmış yüzü ona ürkmüş bir gece kuşu havası veriyordu. O ana dek bastırmış olduğu sızlanmaları tıpkı cenaze ağıtçılarınınki gibi bir anda patlayıverdi.

–İmdat, diye acınacak bir halde inliyordu, yardım edin!

Onu böyle hor görülen bir varlık gibi aşağılanmış, ağlamaklı bir halde görmenin keyfini yaşıyordum. Ne var ki koridorlardan birinden çıkan bir denizci İngilizce olarak kimin bağırdığını sordu.

–Önemli değil, dedi Rebecca, kocamın sandalyesi yanlışlıkla elimizden kaçtı, onun için korktu.

Denizci bize yardım önerdi. Kısa bir süre içinde Franz soğukkanlılığına yeniden kavuşmuştu. Ama titremesi sürüyordu ve dengeyi yeniden kaybetme korkusu içinde sandalyesine sımsıkı yapışıyordu.

–Yaptığınız şey, hiç de hoş değil Didier...

–Sadece eğlenmek için, hiçbir riski yoktu.

–Olsun, sanki bir zamanlar ben size kötülük etmişim gibi bana karşı kötü davranmaktan basbayağı zevk aldınız...

Hafifçe utanmış bir halde, omuz silktim. Her ne kadar on yaş daha büyük görünüyorsa da benimle aynı yaşta olan bu adamla dört günden beri sizli bizli konuştuğumu fark ettim birden: Senli benli konuşmak aklımızdan bile geçmiyordu hâlâ.

Yemek salonunda eğlence hızını almıştı bile. Üçlü sıkı fıkılıktan sonra eğlence düşkünlerinin yaygaracı kalabalığıyla karşılaşmak beni şaşırttı. Eğlenme izni verilmiş ve alkol, gürültü ve müzikten çılgına dönen bir kalabalığın yol açtığı sayısız ses, ıslıklar, bilinmeyen ve neşeli uğultuydu bu. Ve bu hayhuyun üstünde, saldırganlık

ölçüsüne varan bir ses düzenlemesiyle gücü artırılmış elektrogitarların bir vibratosu egemen oluyordu. Orkestra büyük İngiliz ve Amerikan pop ve rock müziği bestelerinin hâkim olduğu uluslararası bir repertuarı az çok başarıyla icra etmekteydi. Telaşlı bedenler geniş salonun üzerinde asıltı halinde süzülen teri, derin soluklarla içlerine çekiyordu. Salonla, tuvaletler ve bar arasında bitmek bilmeyen gelgitler birçok yerde sıkışmalara neden oluyordu.

Rebecca, kocasını büfe yakınında bir yere yerleştirir yerleştirmez, yemlenen büyük bir kuş gibi o çiftten ötekine koşuşturup her adamı ya da delikanlıyı öpmeye koyuldu. Her hareketiyle dikkat çekiyor, izleyicilerin başını döndüren bir hale yaratıyordu. Bakışlar eşekarıları gibi, sokmadan, hatta ürkütmeden onun üzerine konuveriyordu. Okşayışlara, baygın bakışlara bürünmüş, küçük bir sandalyenin üzerindeki bir soytarıyı sürükleyen kraliçeydi o ve bir yemek salonu kadar büyük ve elli kişilik bir tebaası olan bir krallığa hükmediyordu. Nasıl da başarıyla sınamaların üstesinden gelmiş ve saygınlığını yeniden elde etmeyi bilmişti! Dans etmeye başladı. Sanırsınız, görünmez bir ip birdenbire tüm bakışları piste çekmişti. En ufak kalça kıvırışıyla herkesin ağzını sulandıran bu dişi şeytanın büyüsüne kapılmış olan tek kişi ben değildim. Yüzü derin bir neşe ve kendisine hayran olunduğunu bilmenin samimi bir hoşnutluğuyla aydınlanıyordu. Sağa sola öyle uzaktan gülücükler dağıtmaktaydı ki kimse yanıt vermeye cesaret edemiyordu. Her ne kadar büyüsü altındaysam da, herkesten gördüğü bunca saygıdan mest olmuşken, benim onu elde etmemin mümkün olmadığını düşünerek bu çekim gücü karşısında çılgına dönüyordum: Beni ödüllendirmek onun için bir kayıp, bir eksiklik olurdu. Yine de ona sahip olmak için kendimi her türlü hakarete uğramaya hazır hissediyordum. Arzumu söndüreceği yerde daha da körükleyen bu tuzaklardan, bu hilelerden dolayı ona kızmadan, bunu neredeyse bir onur sorunu haline getiriyordum. Gerçekte şimdiye kadar hiç tanımadığım bu enfes cehenneme bayılıyor ve kendimde bir başka doğa keşfediyordum. Beni olduğum gibi kabul eden Béatrice'i artık sevmiyor ve beni kabul etmeyen Rebecca'yı arzu ediyordum.

Büyük bir kadeh viski içtim, dalgın bir şekilde dost eller sıktım

ve ilerledim. Bir güç beni rengârenk giysiler içindeki insanların doldurduğu kıpır kıpır dans pistine doğru itiyordu. Çünkü müziği –60'lı yılların ünlü bir *rythm and blues*'u– duyunca yerimde duramaz olmuştum. Kendimi kaygısızca, süslü denizcilerin, uzun saçlı Kuzeylilerin, koyu tenli ya da sarışın Doğulu ların oluşturduğu bir kalabalığın ortasına atıverdim. Öylesine özgürce bir sarsaklıkla salınıyorlardı ki beceriksizlikleri bana güven verdi. Onlardan da kötü dans edecek değildim herhalde. Çiftlere gülümsüyor, birbirine bakan iki güzel kıza laf atıyordum. Kendimi keyifli hissediyordum. Ve farkında olmadan bu beden ormanı içinde kendime bir yol açarak Rebecca'ya yaklaştım:

–Hu hu, Travolta, var mısın?

Aptalca gülümsedim. Bu alayı bir iltifat olarak almayı başarıyordum! Birden, onun karşısına geçince kendimi gülünç hissettim: İkimizin birbirine yaklaşmış, neredeyse bir çift oluşturan silueti insanı güldüren garip bir birlik oluşturuyor olmalıydı. Onun insanın gözünü korkutan görkemi benim hödüklüğüm karşısında daha da belirginleşmekteydi. Beceriksiz ve tutuk kopyası olarak, pistte tıkırdayan ayaklarının faaliyetine mütevazı kişiliğimi katmaya çalışıyorum. Sıkıcı edebiyat eğitimini tercih edip, dans öğrenmemiş olmama hayıflandım bir an. Dans, pop, disko... Bunlar Béatrice ile benim gelip geçici ve özellikle de fazla bayağı olduğunu düşünerek büyük bir titizlikle uzak durduğumuz bir dünyayı oluşturuyordu. Varyeteleri gereksiz kabul ederek sadece klasik müzik dinliyorduk biz. Son zamanlarda da özellikle İtalyan operası ve Mahler. Ve önyargıyla aşağıladığımız işte bu evren, şimdi karşıma tek değerli şey olarak dikiliyordu. İstediğim kadar laubali bir rahatlık içindeymişim numarasına yatayım, dizle baldırların karmaşık uyumunu gerçekleştireyim, rahatsızdım. Kendimi baştan ayağa incelenen, teftiş edilen, hakkında değerlendirme yapılan bir insan olarak hissediyordum. Rebecca, güçlükleri daha da artırmak için, beni görünce, doğallığı beni çileden çıkaran bir kahkaha attı.

–Dans ediş tarzınla beni gülmekten öldürüyorsun. Walt Disney'in *Ormanın Kitabı*'ndaki Baloo gibi sarsak sarsak sallanıyorsun.

Soğuk bir küçümseme tavrı içindeydim, ne var ki düş kırıklığım yüz hatlarımdan açıkça okunuyor olmalıydı. Rebecca benimle birlikteliğinin bir anlamı olmadığını, benim tesadüf eseri bulunmuş bir partner olduğumu herkesin gözüne sokmak istercesine çevikçe kendi üzerinde yarım dönüşler uyguladıktan sonra yeniden yanıma geliyor, benimse bu sürede bacaklarım felç oluyordu.

–Bak, dans edişimiz Franz'ı bile eğlendiriyor.

Döndüm ve kalabalığın içinde bir açıklıktan el kol hareketleriyle bize işaret eden kötürümü fark ettim. Suratı aydınlanmış, elleriyle karnını tıpışlıyor, parmağıyla beni, etrafına toplanmış olan Marcello'ya ve Tiwari'ye gösteriyordu. Bir suçortaklığı ifadesi olan bu hareketler tüylerimi diken diken etti. Tekerlekli sandalyedeki adam şöyle bir bakışla dans pistinin her tarafını görebiliyordu ve hareket halindeki kıpır kıpır etten duvara karşın, kaderim onun elindeydi. Beni didik didik inceleyen şu bildik bakışlardan donup kalmış bir halde Rebecca'ya, ona bir içki getirmeyi önerdim. Hareketlerimin hiçbirini gözden kaçırmayan Franz barda beni bir güzel inceleyip kendi eliyle büyük bir kadehe ağzına kadar cin doldurdu. Onun tüfek gibi doldurulmuş, ağzına geleni söylemeye ve acı alaylara hazır olduğunu hissediyordum.

–Didier, takma bacaklarınızda ritim yeteneği var.

–Hiçbir zaman dans bildiğimi iddia etmedim.

–Her halü kârda, bu Rebecca konusundaki şansınızı kaybettirmez size.

Hakaret onurumu yaralamıştı:

–Zavallı Franz, bir konuşmayı kara çalmadan kolay kolay sürdüremiyorsunuz.

Ve bana uzattığı kadehi almadan onu orada ekip yeni baştan kalabalığın arasına daldım. Orkestra bir dizi slow parçaya başlıyordu. Çiftler birbirine yaklaşıp uzaklaşıyordu. Bazıları flört ederek dönüp duruyordu, ellerinin hışırtılarını, boğuk kahkahalarını duyuyordum. Tereddüt etmeden Rebecca'yı dansa davet ettim, o da kabul etti. Kollarını omzuma dolayarak bana sarıldı; kolları boynumun etrafında, yakıcı ve seğiren etten bir eşarpı sanki. Öylesine tatlı bakıyordu ki, sabrımın meyvelerini birazdan devşireceğime ikna ol-

muştum. Diri memeleri nefis bir şekilde göğsüme dayanmıştı, saçları yanaklarımı okşuyordu, belli belirsiz bir şehvetin ifadesi bir gülümsemeyle kasığını yavaş yavaş bana sürtüyordu. Tatlı bir teslimiyet halinde görülmeye falan aldırdığı yoktu, bu sarılma bir çift oluşturduğumuzun resmi kanıtıydı. Soluk soluğa ve mest olmuş, soluğunu huşuyla içime çekerek ona sokuldum. Hayran olunası bu kızdan gelen her şey benim için bir lütuf, bir zevk, bir sürprizdi: Ensesinde boncuk boncuk olan ter bile mis gibi kokuyordu. Kimseyi görmüyor, amplifikatörden yayılan bas davul sesine cevap veren kalbimin çarpıntısından ve yüzlerce ayağın döşemede çıkardıkları takırtılardan başkaca hiçbir şeyi duymuyordum. Bana sıkıca sarılıyor ve alçak sesle şarkının, tabii ki benim bilmediğim ezgisini mırıldanıyordu. Sırtı ellerimin altında, kaslı çıplaklığı içinde yayılıyordu ve cüretkârlığı, parmaklarımı bu sırtta dolaştırmaya kadar vardırdım. Eğer bu laubaliliğe rıza gösterirse, her şeye izin verir diyordum kendi kendime. Kabul etti. Bir suyun akışkanlığıyla, tüm bedeniyle temas kurarak kendini bırakıveriyordu. Başparmağım kürekkemiğini hafifçe sıyırıyordu ve öteki elimle, direnmeden teslim olan, kıvrak, ince belini tutuyordum. Nemli avuç içim muhteşem sağrısının başladığı noktaya yaklaşıyordu. Parmaklarımdan birkaç milim ötede dünyanın eşsiz ekseni duruyordu. Gerçek burada, bu seçkin hükümdarlıkta yatıyordu, Doğu'nun ya da Çin'in kalabalık kentlerinde değil.

O zaman aşağılık bir biçimde büyülendiğimden, tutuşmuş hayal gücümün bir şölen olarak betimlediği bir rızkı dilenmek için her şeye hazırdım. Franz'ın sözünü ettiği her şey bana bir baş dönmesi, nefis bir şeytana uyma tarzında geri dönüyordu. Kaymak gibi ve pürtüklü tenini, körpe yarığını ortaya çıkaran dümdüz karnını, ıslak ve vahşice sıkışını, acılı ve kıvrandırıcı bir şekilde boşalacağım bir genişliğe açılan aldatıcı darlığı şimdiden hayal ediyordum. Kulağına yavan sözler mırıldanıyordum, başını geriye kaydırarak gülüyordu. Acaba alkol onu sarhoş etmiş ve öyle olmadıkları halde cümleleri ilginçmiş gibi algılamasına yol açmış olabilir miydi? Boynundan ve omuzlarından öptüm; bu öpüş bacaklarımı felç etti; tüm bedenimde haber sinirden sinire iletiliyordu. Bunun üzerine ar

haya denen şeyi bir kenara atıp yeniyetmelik çağımdan kalma bir uygulamayla yanağımı yavaşça onun yanağına doğru kaydırdım ve hafifçe eğilerek dudaklarını bulmaya çalıştım. İrkildi birden:

–Bu acayip taşkınlıklar da nereden çıktı?

En ufak bir sevgi ya da bağışlayıcılık pırıltısından yoksun bakışları bıçak gibi içime işliyordu.

–Kocamın yanında utanmıyor musun?

Bu sözcüklerde donup kalmış bir halde geveledim:

–Fakat... İyi ama Franz'ı hesaba katma.

Öyle aşağılayıcı bir biçimde gülümsedi ki taleplerime pek önem vermediğini hissettirdi.

–Sen bizi ne sanıyorsun? Evliyiz, düşünsene, metres hayatı yaşamıyoruz!

Sarılmayı bıraktı, kollarını bacaklarına doğru sarkıttı, müthiş bir sıkıntı ifadesiydi bu. İkiyüzlü davranışına fena halde bozulmuştum ve ona söyleyecek ilginç bir şey bulamamanın sıkıntısını yaşıyordum.

–Şu Béatrice ne aptal... diye içini çekti.

Bu cümle kurtulmam için bana uzattığı bir sırık oldu. Konuşacak bir konu bulmaktan öylesine mutluydum ki iftiralara başladım. Ve her ne kadar sevgilimin aleyhinde konuşmama mal olsa da kalleşçe bu duruma katlandım ve aşağılayıcı hiçbir sıfatı esirgemedim.

–Sen beni yanlış anladın galiba, diye düzeltti partnerim. Demek istediğim şuydu: Şu Béatrice ne aptal, seni seviyor, sana katlanıyor!

Bir ürpertiyle kasıldım. Hatamı düzeltmem için iş işten geçmişti ve sırıttım:

–Onu deniz tuttuysa, bu benim hatam değil.

–O yatağında seni düşünerek inlerken, onu mahvetmek için bundan daha iyi bir yol bulamazdın.

Uygun bulmadığım halde tiyatro replikleri, okuduğum metinlerden parçalar dilimin ucuna geliyordu hep ve kendim bir şeyler uyduramıyordum. Gizemli bir sinirliliğin pençesinde, son çare olarak ağzımdan şunları deyiverdim:

–Dur Rebecca, seni seviyorum.

–Büyük bir keyifle mizah duygusuna sahip olduğunu görüyo-

rum. Sen gerçekten her yolu deniyorsun. Uzun zamandan beri insanların "seni seviyorum" diyerek tavlanamadığını bilmen gerekirdi. Başka şey bul.

–İyi ama gerçek bu.

–Hayır, hiç de öyle değil. Senin için ben sıkıcı bir deniz yolculuğu sırasında bir fanteziden başka bir şey değilim.

Sevdiğimiz bir insan bizi kendisinin de maruz bırakacağı bir şeyle suçladığında, sitemimizi bize karşı çevirerek onu geçersiz kıldığında içimizden nasıl tatsız bir duygunun geçtiğini herkes bilir. Yalan söylediğini biliyordum ve bu hile bize yakışmıyor gibime geliyordu. Sesindeki soğukluk, cümlelerindeki yapmacık tavır midemi bulandırmıştı. Bunu kendisine söyledim:

–Bana yansıtma yapmaktan vazgeç...

–Tanrım, keneden farksız!... Özür dilerim, hamileyim, oturmam gerekiyor.

–Hamile mi? Ne zamandan beri?

–Yarım saatten beri, beni koridorda öptüğünden beri.

Sinirli bir havayla dans pistini terk etti: Çekiciliğin musluğunu kesin bir şekilde kapatmıştı. Bu kadar hızlı bir biçimde gözden düşüşüme inanamayarak azarlanmış süs köpeği gibi, başım önümde peşinden gidiyordum. Şanssızlığı artırmak istercesine Franz'ın yanına oturdu. Kötürüm sarhoştu, sandalyesinde oturuyordan çok, uzanıyor gibiydi. Kirli perçemleri terden sırılsıklam alnına yapışmış, alkollü suratını sağa sola çevirerek kolunun ucunda bir viski şişesini sallıyor, coşkusunu kaba sözlerle dile getiriyordu.

–Al işte, karşı konulmaz kadın avcımız da geldi! Nasıl, her şey yolunda mı?

Kendisine yanıt vermek istemiyordum ve Rebecca'nın, aşağılamayı son haddine vardırmak için, kocasının hergeleliklerine katıla katıla güldüğünü görüyordum. Elde ettiğinizi sandığınız ve elinizden kaçan bir mülkün kaybına eşlik eden şu derin üzüntüyle doluydum. Kederi, entrikalar üzerine kurulmuş bir yakınlık kadar körükleyen hiçbir şey yoktur. Rebecca birkaç dakika içinde sabırlı bekleyiş, çılgın umut günlerini silip süpürmüştü.

–Bana böyle bakmaktan vazgeç, dedi işkencecim. Yusyuvarlak

gözlerinle beni yalamadan yutacaksın neredeyse.

–Seni düş kırıklığına uğrattım, değil mi?

–Yo, hayır. Ben başarısızlığa uğrayan erkekleri severim. Bu onları bana yaklaştırır.

O zaman varımı yoğumu ortaya sürerek ve sözcüklerin suskunluktan daha az zararlı olduğu hükmüne vararak Hindistan ve büyücüleri hakkında anlaşılmaz bir nutuk attım. Karman çorman bir dil kullanarak, iki gün önce okuduğum bir makaleden bölük pörçük özetler aktardım. Tabii, Franz'ın duymaması için alçak sesle. Gözleri parmakları arasında büyüyen sigara külüne dikili, esnememek için dudaklarını ısırarak hiçbir şey söylemeden beni dinliyordu Rebecca. İlgisizliğini ortaya koyan bu son kanıtlar yüreğimin paralanmasını tamamına erdirdi. Etrafına üşüşmüş olan biraz önceki hovardalar, alaycı bir şekilde benim bozguna uğradığımı görerek yeni baştan yaklaşıyorlardı. Tıpkı bir felaketin bir diğerini çekmesi gibi, Marcello yanımızda bitiverdi. Büyük hata: Bizi suskun görünce hemen Rebecca'yı dansa davet etti.

Bu koşullarda kim olsa benim o anda hissettiklerimi hissederdi: Ani bir yalnızlık duygusu. Disko tarzı jerk serisi yeniden başlamıştı. Sadece yoga hareketleri yapabildiğini sandığım Napolili şu gurunun şeytani bir ustalıkla dans ediyor oluşuna şaşırıp kalmıştım. Eğlencenin başından beri korktuğum şey, birinin gelip göz diktiğim kadını elimden almasıydı ve işte o an gelivermişti. Acı bir kıskançlık zehir gibi damla damla omuzlarıma iniyor ve tüm neşemi kaçırıyordu. Mutsuzluğum sayesinde, benim olduğumun tam tersiymiş gibi, yani kendinden emin, güler yüzlü, tığ gibi görünen bu rakibimin ne kadar mutlu olması gerektiğini hissettim. Rebecca beni kıskıvrak bağlayan vaatkâr bakışlar fırlatıyordu ona: Aralarında, onunla benim aramızda doğmamış olan bir suçortaklığı doğuyordu. Bana gösterdiği ilginin azlığı korkularımı haklı çıkardı. Birbirlerine değecek kadar birbirlerinin üzerine eğiliyor, sonra geri dönüp popolarını tokuşturuyorlardı ve az sonra öpüşecekleri anı bekliyordum. Tabii ki ben vücudumu onun kadar iyi eğip büküp, o kadar özgün şeyler sergilememiştim. Hoşa gitmek için illa da bu tür bayağılıklar sergilemek gerekiyorsa ben bu işten vazgeçmeyi yeğler-

dim. Dans yasa tanımaz bir alandır, ama onun da kendine göre bir polisi vardır: Her bir kişinin herkesin üzerine dikilen bakışı. En ufak bir sertlik orada, tamamen dış görünüşe ve görmeye adanmış bir sanatta affedilmez bir hata olan bir göz günahı oluşturur. Böylesine acımasız bir gösteri umutlarımı tamamen yerle bir etti ve sinirlice sigaramdan nefesler çekiyordum. Bu yogacı bozuntusunun benim için ciddi bir rakip oluşturacağı aklımın köşesinden geçmezdi. Zaten karmaşık olan bir oyuna, fazladan bir kişi olarak neden giriyordu ki?

Kötürüm adam, yüzümün ortasına geğirerek cırlak bir sesle haykırdı:

–Elinizden kapacak onu.

Şimdiden hayli kafayı bulmuştu.

–Bu numaracı sizi tamamen boyunduruğu altına almış. Ben demiştim size. Baygın baygın bakmayın öyle; çılgınca şiirsel nitelikler atfediyorsunuz ona. Oysa onun tek zevki erkekleri serseme çevirmek. Asla unutmayın ki, mutsuzluk dolu yılların aşağılanmış, baş döndürücü bir şekilde içine kapanık kadını olarak kaldı; tam bir baş belası, başka bir şey değil.

Zehirli bir gülümseme belirdi yüzünde. İnsanların ebedi ve derin utançlarını fark etmenin keyfini sürüyor gibiydi.

–Yakamı bırakın, dedim.

–Bence direnmeniz boşuna, siz onun gözünde değersiz bir balıktan başka bir şey değilsiniz.

Dilimin ucuna bir küfür geldiyse de tuttum: Sınırını aşmıştı. İçimde her şey altüst olmuştu, soğukkanlılığımı kaybettim ve gözümü gözüne dikip homurdandım:

–Sakat olmasaydınız, suratınıza yumruğu indirirdim.

–Kaba küfürlere gerek yok, sakin olun.

Ayağa kalktım. Bacaklarım gövdemi güçlükle taşıyordu. Sanki yumuşak lastikle doluydular ve birkaç adım attıktan sonra düşmemek için bir sandalyenin arkalığına tutunmak zorunda kaldım. Salonda dolanıyor, içi dolu bir kadeh arıyordum, ne içkisi olduğu hiç önemli değildi, yeter ki yakıcı olsun ve sersemletsindi. Tüm şişeler boşalmış olduğundan –yılın son gecesini kutlamak için insanlar

ölümüne sarhoş oluyordu– merdivenin aşağısında kurulmuş olan ikinci bara indim. Ağzına dek dolu iki kadeh sek cini, bir brendiyi ve bir konyak şişesinin dibinde kalanı peş peşe kafama diktim. Aptalca, alkol batağında boğmak istediğim bir intikam düşünüyordum. Bir kapıyı ittim ve birden denizin homurtulu soluğuyla karşılaştım.

Tıpkı bir perde gibi kalın, eğimli bir yağmur yüzümü kırbaçladı. Aşağılanmış olmanın verdiği belirsiz bir öfkeyle kendimi kaybetmiş bir halde, sigara içip sayıklayarak yağmurun kamçıladığı güvertede birkaç adım attım. Rüzgârın getirdiği rock müziği nağmeleri kulaklarıma ulaşıyordu. Hava berbattı ve birkaç saniye içinde tepeden tırnağa sucuk gibi ıslanıverdim. Aralık ayının bu berbat gecesine, kutup rüzgârlarının kamçıladığı bu kara küvete gömülen bu ceviz kabuğunun üstünde yalnız olduğumu görünce titremem daha da arttı. Denizin içinde delikler var gibiydi: Gemi dipsiz bir kuyuya düşüyor, parmağı gökyüzüne yönelmiş, neredeyse dimdik tekrar yukarı kalkıyor, sonra yeniden burnunun üstüne diklemesine iniveriyordu. Mutsuzluğumun arasında Béatrice'i düşünüyor, onda yeniden bir hoşluk buluyordum: Mükemmel falan değildi ama en azından beni seviyordu. Birini elinde tutmak, bir başkasının peşinde koşmaktan çok daha iyiydi. Dönmek zorunda kaldım, bu kaygan güvertede uzun süre kalmak tehlikeliydi.

Hâlâ sendeler halde bir süre, sarsıntının ritmine uygun bir şekilde inip kalkan büyük salonun eşiğinde kaldım. Süzülmüş mavi bir ışığın içinde başlangıçta sadece karartıları, rengârenk çocuk balonlarını ve serpantinleri seçebiliyordum. Tavan lambalarının yarısı sönmüştü, dumanın ve bedenlerin kokusunun pıhtılaştırdığı hava, gitgide solunamayacak kadar yoğun bir hal alıyordu. Bir fırtına tehlikesi söz konusu olduğu halde bazı çiftler ağız dolusu öpüşüyor, bir kısmı göz göre göre birbirini okşuyordu. Beni rahatlatan şey, Marcello'nun ayrılmış ve Rebecca'nın tek başına dans ediyor oluşuydu. Yeniden umutlanmaya başladım ve hatta aynı nedenle yasal eşim Béatrice'i bir kez daha unutuyordum. Rebecca hiçbir zaman böyle görkemli bir biçimde dans etmemişti. Onun esrarlı yüzü tüm ötekilere üstün geliyordu. Yalnızca bu yıldızı görüyor ve onu gö-

rünce beni allak bullak eden heyecanı gizlemeye çalışmıyordum. Başı arkaya devrilmiş, gözleri yarı kapalı, mucizevi yara izleri taşıyan bir rahibenin vecdi içinde dönüp duruyordu. Kadınlı erkekli yirmi kadar insan, bir Noel ağacının etrafında toplanmış çocuklardan farksız, tıpkı benim gibi gözünü dikmiş ona bakıyordu. Bu çelik duvarların arasında süzülen tüm dağınık düşleri kendi üzerinde topluyordu. Orkestranın kaba, enerjik müziğini mükemmel bir biçimde yansıtan içsel bir legato bulmuştu; parmak uçlarında dikilmiş ya da yorgun düşmüş, bedenini diğerleriyle uyum sağlayan bir alet olarak kullanıyordu. Elektrik etkisi yapan korkunç bir güç taşıyor gibiydi, cesur pantomimler içinde bu güce sonsuz bir yol açıyordu. Yukarı doğru çekilmiş, delip geçme arzusuyla gerilmiş vücudu insanın aklına çadır bezini yırtan bir palyaçonun esnekliğini getiriyordu. Şaşırmış, sarhoş, büyülenmiş, onun biraz önce Marcello ile yaptığı taşkınlıkları affetmiş olan ben, kendimi bu nefis gösteriye kaptırıyordum. Memelerinin titremesi, coşkulu kalça hareketleri nefesimi kesiyordu. Ben artık, acımasız ve havai bu güzel panter karşısında ürkmüş küçük bir erkekten, bir yıldız karşısında kendinden geçmiş bir çocuktan farksızdım ve ağzım bir karış açık onu seyrediyordum ki bir el omzumu tıpışladı.

Béatrice idi bu, ağırbaşlı bir makyaj yapmış, bedenine kalıp gibi oturan harika bir blucin giymiş, çok güzel bir Béatrice. Tıpkı hayalet görmüş gibi şaşkınlıktan donup kaldım: Hani gemi orta yerinden yarılsa bu kadar şaşırmazdım. Bakışları düşmanca, öfkeliydi. Boynumu kısıp başımı eğdim.

–Beni gördüğüne şaşırdın mı? Eh, evet, doktorun ilaçları iyi geldi. Tüm ruhumu teslim ettim ve şimdi kendimi çakı gibi hissediyorum. Haydi sevgilim, neşeni gizleme. Sevgili dostun Franz bir kamarot gönderip beni uyandırdı. Bana öyle geliyor ki eğlenceye katılmam bu geceye renk katacak.

–Franz ha! İyi ama Franz seni neden uyandırsın ki?

–Bensiz canın sıkılıyormuş ve sıkıntını bastırmak için karısına asılıyormuşsun. Ayrıca bana bugün öğleden sonra kamarasında yaptığınız ve senden habersiz banda kaydettiği konuşmanın son bölümünü de dinletti. Son derece öğretici!

Anlaşılmaz bir şeyler geveledim ve karın zarıma bir darbe yemişçesine afallamış, soluğum kesilmiş kalakaldım.

–Hoş bir it şu kötürüm, hiç değilse gözümü açtı.

–Baksana, çok şeyce davrandım...

–İşte uğruna beni çöp sepetine atmaya hazır olduğun olağanüstü güzelin, biricik sevgilin, ışığın, prensesin. Söylesene, işler pek iyi gitmedi galiba?

–Béatrice, seni seviyorum...

–Bunu bana söylemeye dilin varıyor, ha! Al işte, yalanın için.

Ve yüzüme var gücüyle bir tokat patlattı.

Sersemlemiş, yeniden afallayıp kalmıştım. Kabaran deniz sevgilimin öfkesine uyuyor ve o farkında bile olmadan bu öfkeyi daha da artırıyordu.

–Didier, sana karşı açık olacağım; beni hayal kırıklığına uğrattın. Bazı durumlar vardır ki, iki yıllık ortak yaşamın gösterdiğinden çok daha iyi gösterir insanın gerçek yüzünü. Senin Rebecca'yı arzuladığını gördükçe, onu benim gözümde arzulanır kıldın; ama onu elde etme konusunda hangimiz daha şanslıyız orasını bilemem tabii.

Sıkılı yumruklarına, ciddi havasına bakarak tuhaf bir girişimde bulunmaya kararlı olduğunu hissettim. Beni canlıdan çok ölü gibi, olduğum yerde bırakarak. Franz'ın karısının etrafında meraklıların oluşturduğu duvarı yardı ve onun karşısında dans etmeye başladı. Rebecca onu büyük bir gülümsemeyle karşıladı. Çaresizliğin içe doğuşu gibi, içimde büyük bir boşluk oldu. İki rakibe suçortağına dönüşmüşlerdi. Béatrice'i tanıyamıyordum artık: O silik kadın gitmiş, yerini cesur, maceracı bir kadına bırakmıştı. Bu sarışın ve bu esmer, gecenin gizemiyle gündüzün aydınlık manevi gücünü bir araya getirmekteydiler. Kuzey ve Güney, onları bölmeye kalkışan bana karşı uzlaşıyorlardı.

İkisinin farklı güzellikleri bu yüz yüze gelişle daha da belirginleşiyor ve onları gecenin en güzel çifti yapıyordu. Bu kez her şey mahvolmuştu. Onların uyum içinde sıçrayıp durduklarını görünce seyirciler ateşleniyordu. Orkestranın müzisyenleri kendilerine ıslık çaldı ve tüm salon alkıştan yıkıldı. İki kadın, insanları büyülemiş

olmaktan memnun, karşılıklı olarak birbirinin hoşuna gitme isteği içinde daha da sevimli, bravo sesleri arasında tıpkı çiçeklerin güneşte açıldıkları gibi açılıyorlardı. Attıkları her adım alkışlara yol açıyordu. Uzlaşmaları gücünü kendinden geçmiş bu kalabalığa karışmış olmalarından alıyordu. İyi ama Béatrice dans etmeyi nerede öğrenmişti? Davetli olduğumuz ender eğlencelerde neredeyse beceriksizliğe varan bir mütevazılıkla dönüp dururdu.

Bu korkunç eğlence karşısında içim buz kesti: Baş dönmesi içinde sendeleyerek oturacak bir yer arayıp bir kanepeye yığılıverdim. Atılıp onları ayırmayı, tokatlamayı arzu ediyordum ama, utanç beni bundan alıkoydu. Öyle anlar oluyor ki ufkun değişik noktalarından gelmiş olaylar birbirine yaklaşıyor ve çıkış yollarını tıkıyorlar. Birden insanların arkamdan fısıldaştıklarını, bana bakarak alçak sesle konuştuklarını duyar gibi oldum. İçindeki içkinin ne olduğunu önemsemeden iki ya da üç kadeh yuvarladım, sonra bir de baktım ki bir kez daha gidip Franz'ın yanına oturmuşum.

–Fakat siz titriyor musunuz? Béatrice'ten mi korkuyorsunuz yoksa? Bence mükemmeller, insanların kadınlara her zaman güvenmesi gerekir.

–Neden... Bu arabulucu rolünü neden oynuyorsunuz, sakın beni sırtımdan hançerlemek için olmasın?

–İyi ama dostum, karımın etrafında sabırsızca dönüp durmanız asaletten yoksun bir tavırdı. Hatta oldukça bayağı. İstediğim kadar modern olayım, hatır için davranmam.

Neredeyse gözlerimden yaşlar boşanacaktı. Öylesine yıkılmıştım ki kendimde bu iğrenç komployu kısmen kışkırtmış olan Franz'a kızacak gücü bulamıyordum. Onu pek sevemiyor ve dahası, hayranlık da duyamıyordum. O anda neredeyse ondan yardım dilemek istedim, fakat hiç de iyiye yorulmayacak kötü gülümsemesi vardı yüzünde.

–Oluşturduğumuz tüm çiftler çok kırılgan Didier ve her an birbirlerine çarparak kolayca kırılabilirler. Surat asmayın, önyargılarınızı bir kenara bırakın. Mademki eşlerimizin bu kadar güzel anlaştıkları görülüyor, bayram edelim buna. Şimdi bir kardeş aile değil miyiz artık. Aynen benim gibi yapın: Karımın âşıklarına bağlanıyo-

rum ve onları en sıkı dostlarım haline getiriyorum. Başkalarının saçlarını yoldukları durumlarda ben eğlenecek bir şeyler buluyorum. Birbirimize girmeyelim Didier, aralarında her şeyin ortak olduğu iyi cumhuriyetçiler gibi kadeh kaldıralım.

Kötürüm, eli titreyerek bir kadehi dudaklarına doğru kaldırırken, fırtına şiddetini iki katına çıkardı. Birden *Truva* otuz dereceden fazla bir eğilimle sancak tarafına yattı. Bir ayna tuzla buz oldu ve cam parçaları salonun ortasına kadar saçıldı. Kabaran dalgaların baskınına uğrayan gemi yorgunluktan mahvolmuş bir dev gibi inliyordu ve geminin tüm ahşap aksamı uğursuz çatırtılarla gacırdadı. Devasa dalgalar gemi gövdesini bombardımana tutuyor, yemek salonunun duvarlarında süt rengi köpükler halinde patlıyor, ardından, renk renk yansılanan kabarcık yağmurları halinde yeniden düşüyorlardı. Korkunç bir patırtı koptu: Yolcu gemisi baş döndürücü yamaçları iniyor, ardından kısa bir süre sonra yeni baştan köpüklü doruklara tırmanıyordu. Sanki Akdeniz kendini müziğin etkisine kaptırmış, o da rock dansı yapıyordu.

Baş kıç vurmalar karşısında orkestra dayanamadı, davullar ve amplifikatörler piste devrildi ve oradakilerin bacaklarına kadar yuvarlandı. Salon adeta, bizlerin içinde krepler gibi sıçrayıp durduğumuz kızartma tavasına dönmüştü. Yolcular dans etmeyi kesmiş, kolonlara, sabit koltukların kollarına yapışıp kötü hava koşullarına karşı direnmeye çalışıyorlardı. Salon şaha kalkmış, insanların midelerini altüst ederek sıçrayıp duruyordu. Tuvaletler birden insanların çoğunun yazgısı ve gideceği yer halini aldı. Barmen ve kamarotlar harıl harıl, tıpkı kahvenin üstüne alınan hafif içki niyetine dayanıklı kâğıttan poşetler dağıtıyorlardı. Ve kireç gibi yüzler kâğıttan külahlara gömülüyor, sırtlar hıçkırıklarla sarsılıp dururken, ağzına kadar dolu mideler boşalıyordu. O paniğin ortasında yalnızca Rebecca ve Béatrice sakindi ve artık var olmayan müziğin hayali ritimleriyle danslarını sürdürüyorlardı; yükselen dalgalar hareketlerine olağanüstü bir titreşim katıyordu. Öfkeli doğa güçlerinin üstünde afetin simgeleri gibi dikilmiş, uygunsuz kıvrılıp bükülmelerle birbirlerine dolanıyorlardı.

Fırtına beni bir süreliğine üzüntümden koparmıştı, fakat sakin

ve etkili bir örgütlenme sonucu gemide düzen yeniden kurulur kurulmaz –iki denizci Franz'ın tekerlekli sandalyesini özellikle tutuyordu– bir kez daha hüzne kapıldım. Tıpkı bu gemi gibi ben de yönümü uçurumun dibine çevirmiştim. Duygularım da tıpkı durum gibi hızla tersyüz olmuştu. Rebecca'yı unutmuştum bile ve hani yarıda kalan bir romanı kaldığınız yerden okumaya devam etmeniz gibi, Béatrice de benim için yeniden arzulanır olmuştu. O karmaşanın arasında insanlar birbirine iyi yıllar dilemeyi unutmuştu. Bir kamarot gelip kazazedelere görevlerini anımsattı ve herkes birbirini kutlayıp sarmaş dolaş oldu. Tiwari ile Marcello, şu kaybedenler karşısında duyulan hafif bir aşağılamayla bana iyi yıllar dileklerini sundular: İşin en kötü tarafı başarısızlık değildir, bu başarısızlığın birilerinin huzurunda gerçekleşmesidir. Béatrice ile Rebecca ilk kez olarak dudak dudağa öpüştüler. Gülüyorlardı, birbirlerine hoş ve gönül alıcı binlerce şey söylüyor gibiydiler. Sonra ikisi birden, uzaktan ellerinin tersi üzerinden bana öpücükler üfleyerek eğlendiler; hiçbir zaman bu kadar güzel, bu kadar neşeli görünmemişlerdi gözüme.

–Bozuluyorsun, dedi Béatrice daha önce onda hiç duymadığım bir ses tonuyla. Bize iyi bir 1980 yılı dilemiyor musun?

İliklerime dek donmuş, boğazım kaygan düğüm misali bir yumruyla tıkanmış, orada öylece bekliyordum; ağzımı açmak için yutkunamıyordum bile.

–Onu da yanımıza davet ediyor muyuz? diye sordu Rebecca.

–Sen onu kabul etmiş olsaydın o beni davet eder miydi?

–Sanmıyorum.

–O zaman bu hıyarağayı yapayalnız bırakalım. Klasik, ama güvenilir bir silah bu.

Heceler ağzımdan tıpkı boşalmakta olan bir banyo küvetinden çıkan gurultular gibi çıkıyordu.

–Ne diyorsun? Düzgün söyle, anlayamadım...

Bir oyunbozanla dalga geçen ikizlerin işbirliği içindeydiler. Aralarında fısıltıyla konuşuyorlar, bense kulak kesilerek havada uçan bu fısıltılardan onların sırlarını yakalamaya çalışıyordum. Da-

ha sonra ikisi birlikte gitgide daha canlı bir biçimde gülmeye başladılar.

–Didier üzgün, herkese ilan olunur.

–Beni anla, diye yeniden başladı Béatrice sesini alçaltarak, sana olan tüm güvenimi yıktın. İğrenç olan şey eylemin yarı yolda kalması: Rebecca ile bir macera yaşamış olsaydın seni bağışlardım. Bu şekilde eline yüzüne bulaştırdığın için bağışlamıyorum. Yine de iyi yıllar Don Juan, çabuk avlanmaya başla, yoksa geceyi tek başına geçirirsin.

Her biri bir yanağımdan öptü, sonra, tek bir beden oluşturmak istercesine yüzleri birbirine dönük, birbirlerinin beline sarılmış bir halde uzaklaştılar.

–Ah, küçük yılanlar, dedi her şeyi duymuş olan Franz. Didier, bu bir kadın dayanışması ya da ben bu işten hiç anlamıyorum. Haydi lütfedip bir ehveni şer olduğunuzu kabul edin. Kazanovalık numaralarına yattıktan sonra tekrar bir Kerberos havasına girmeyin.

Bitmiştim: Sarhoşluğumun üstüne gelen bu aksilik, bir felaket ağırlığındaydı. Béatrice'in son sözleri zayıflık duygumu pekiştirmişti. Etrafımda sadece ve sadece hasımlar ve saldırganlar görüyordum. Söküp atılamaz iğrenç yılan kulaklarımda pis, şapırtılı ve kokuşmuş monoloğunu sürdürüyordu.

–Sizce bunlar gidip...

Diliyle müstehcen bir işaret yaptı.

–Sizin kız obur, benimki ateşli, size bir şey bırakmayacaklar.

Bu mide bulandırıcı söz beni isyan ettirdi. Tumturaklı bir tiksinti nöbetine kapılarak haykırdım:

–Sizden nefret ediyorum, sizden nefret ediyorum.

–Ne kadar güzel: Ben alçağın biriyim, çirkinim, aşağılık bir herifim, bunlar benim iğrenç olmam için fazladan, harika nedenler. Beni aşağılayanı haksız çıkarmak istemem. Şunu bilmenizi isterim, diye ekledi bir kahkaha tufanının arasında, benim gibi bir dostunuz olduktan sonra düşmana ihtiyacınız olmaz.

Bu hakaretlere yanıt vermek benim gücümü aşıyordu; kederime gömülmüş bir halde salonda olup bitenleri üstünkörü izliyordum. Şampanya patlatılmıştı. Ayakta kalan otuz kadar yolcu arasında fe-

laket sonrası bir neşe baş gösterdi. Aralarında onları birbirlerine yakınlık duymaya iten bir tahammül birliği kurulmuştu. Çılgınlık bu son eğlencecileri ele geçirmişti; Béatrice ve Rebecca bu çığlık ve ıslık furyasında gözlerin üzerlerine çevrildiği insanlardı. O zaman gecenin en can alıcı noktasına gelindi. Franz'ın bir kadeh şampanyayı tepesine diken genç karısı dalgın bir tavırla kadehi çevirdi ve birden onu kabaca arkasına fırlatıverdi. Az sonra kadeh yere düşüp şangırtıyla kırıldı. Bu hareketin ardından ortalığı bir hayret nidası sardı. Ardından bir curcuna, sonra bir sessizlik yaşandı ve curcuna yeniden başladı.

Béatrice de kadehini omzunun üstünden arkasına fırlatıvermişti, bu dikkat çekici saçmalık oradakileri güldürdü. "Siz de deneyin" diyordu Rebecca etrafındakilere İngilizce olarak. Bir on kadar kadeh daha bastırılamaz bir neşeyle zarif hiperboller çizerek yere ya da karşı duvarlara yollandı. Sonra Rebecca koşup büfeden öteki kadehleri topladı, içkileri etraftakilerin üstüne sıçratarak boşalttığı bu kadehleri tavana fırlattı. Gökten yağmur halinde cam kırıkları yağdı ve göğsü bağrı açık, şaşırmış çalgıcıların kahkahaları un ufak olan kristallerin patlamalarına yanıt oluşturuyordu. Eğlenmekte olan insanların yaşadıkları bu son sahneler alkole bulanmıştı ve hiçbir eğlence yeterince çılgınca gelmiyordu onlara. Kamarotlar araya girmeye çalışıyorlardı, ama hiçbir şey iki genç kadının başlattıkları nefis çılgınlığı durduramıyordu. Yüzsüzlüklerinin sınırı yoktu artık. Bu katliamdan payını almayan tek bir kadeh, tek bir kupa, ayaklı kadeh, ince kadeh, vazo, sürahi, kâse, parmak çalkalama tası kalmadı. Bu kudurgan gürültü patırtı içinde fırlatılan kadehlerin birbirlerine çarpıyor, kırılan kadeh şangırtıları neredeyse salonun dış bölmelerini dövüp duran büyük dalgaların gürültüsünü bastırıyordu.

Diğerlerinin çok hoşuna giden bu şangırtılar benim için yas çanından farklı değildi. Sonra sıra karton tabaklara geldi, yiyecek artıkları bomba, mermi ve ok niyetine fırlatılmaya başlandı. Oyun yemekhane kavgasına dönüşmekteydi. Salon kısa bir süre sonra, makarnadan, tavuk kemiğinden, peynir dilimlerinden, yaprak sarmalarından, kereviz saplarından, kremalı salatalıktan, hedeflerine ulaş-

tıklarında eziliveren ve aşağıya doğru uzun sızıntılar oluşturan olgun domateslerden geçilmez oldu. Yerde enkazlar yığılmaktaydı, savrulan bu şeylerden nasibini almış insanların yüzlerinden meyve suları, şarap ve salça akıyordu.

Bu hengâmeye katılmayıp salonun öteki köşesine sığınmıştım. Önemsiz ve küçük düşürülmüş bir âşık, bir dilenci olan ben güçlü bir neşenin kokularını içime çekerek kümesten kovulmuş çirkin ördek yavrusu gibi şamatayı uzaktan seyrediyordum.

–Gelsenize, diye bağırıyordu Franz uzaktan, eğleniyoruz.

Bu ayyaş şölenleri beni tiksindiriyordu ve dumanlardan, kıpkırmızı yüzlerden, matrak kişnemelerden oluşan karman çorman bir görüntüyü zihnimde taşıyarak bu topçu ateşlerinin tam orta yerinde kaçtım. Nasıl olmuştu da Béatrice böyle bir bayağılığa sürüklenebilmişti?

Korkunç coğrafyayı belleğime sonsuza dek kaydetmek için son bir kez yemek salonuna baktım: Sarsak sarsak yürüyen bir grup kamarotun karnını tıpışlayarak gülmekten katılan Béatrice ve Rebecca, saçları sırılsıklam birbirlerini boyunlarından tutuyorlardı. Yanında cadaloz bir Alman melezi bulunan Franz gittiğimi görünce bana doğru böğürdü:

–Çıkarken boynuzlarınıza dikkat edin, kapı alçak.

Kısa bir süre sonra koridorda korkunç bir migrene tutuldum: Başım, vücudumdaki tüm damarların bir kayadan daha ağır tek bir kan pıhtısı şeklinde katılaştığı bir ağırlık etkisi yapıyordu bana. Büyük bir öfke anından sonra olduğu gibi, sinirlerim iflas etmiş, tükenmiştim. O anda, her şey bana iğrenç, küçük düşürücü, iç karartıcı göründü. Uğradığım düş kırıklığı, bilseniz ne büyüktü! Durmadan gülünç durumlara düştüğüm, işlemeyi bile beceremediğim hafif bir suçtan dolayı cezalandırıldığım için kendimi bağışlamıyordum. Çaresizce baş ağrımı unutmaya çalışıyor ve kinci bir düşünceyle, yukarıda sevişmelerini tasarlamakta olan iki hain kadını düşünüyordum. Çocukça, geminin sallantısının onların birbirine sarılmalarına engel olacağını ve raftan düşüveren bir eşyanın tam günahlarını işlemek üzereyken kafalarını ezip onları öldüreceğini umuyordum.

Geminin kasırgada batması ve bu uğursuz komedinin tüm aktörlerini kendisiyle birlikte yutması için dua ederek ağlaya ağlaya kendimi yatağımın üstüne atıverdim. İçmiştim ve kafamda olaylarla ilgi net bir kavram yoktu artık. Saatlerce aynı kâbusu yaşadım. Tekrar tekrar uyuyup, yeniden uyanıyordum. Koridordaki en ufak ayak sesinde yerimden fırlayarak ve her defasında hayal kırıklığına uğrayıp hıçkıra hıçkıra ağlayarak bütün gece Béatrice'i bekledim.

Beşinci gün:

❦

Çay töreni.

Böyle bir gecenin ardından nasıl tıraş olabilir, nasıl giyinip kahve içebilirdim ki? Gün, gecenin üstünden, tıpkı ıslak bir bezin kirli bir karonun üzerinden geçişi gibi geçiyor ve bir kıyamet güneşi utana sıkıla ortaya çıkarak bir yıkım manzarasını aydınlatıyordu. Motorların gürültüsü ve rüzgârın geminin çatısını titreten ani darbeleri dışında henüz her şey uykudaydı. Denizin gemi gövdesini hedef alan beddualarını dinliyordum ve heyecanımı benimle birlikte uluyan bu gürültüyle besliyordum. Şimdi ikindi başlarında varacağımız İstanbul'a kadar, çekmek zorunda olduğum bir deniz sıkıntısı, bu yüzer cenaze arabasında kısılıp kalmış bir halde geçireceğim beş saat kalıyordu geriye. Kendimi çok üzüntülü hissediyordum: Béatrice hâlâ dönmemişti.

Ne pahasına olursa olsun onunla konuşmam gerekiyordu. Onca mutlu anın anısıyla bağlı olduğum Béatrice, şu anda benim gözümde kadınların en çok arzulananıydı: Bizi birbirimizden ayırmış entrikacı, gaddar Rebecca'ya lanet okumaktaydım. Kesin bir seçim yapmanız gereken noktada ortaya çıkıveren bir varlık size cennetmiş gibi gelir. Hata, yalapşap gördüğüm bu yüzü kalıcı kılma isteğimdeydi. Nasıl olmuştu da bu meçhul kadınla yakınlaşma uğruna her şeyi ortaya sürme gafletine düşebilmiştim? Kötü bir sarhoşluktan ayılıyormuş gibi uyanıyordum. Bu erdemsiz tutku tortusunun zengin bir yemek gibi güç vermesi için bu kapalı alan gerekmişti; bu gemi benim ruhumu sakatlamıştı.

Tüm mutsuzluğumun, "Fazla kucaklayan iyi sarmaz" sözünün kaba bilgeliğine bağlı olduğunu düşünmek tüylerimi diken diken ediyordu. Dönüşünü bekleyecek cesaretim yoktu: Onu derhal görmeli, kendisiyle konuşmalı, beni bağışlamasını istemeliydim. Dışarı çıkıp merdivenleri tırmandım, güverteyi ve kaptan köprüsünü katettim, makine dairesine girdim ve uyku sersemi oldukları her hallerinden belli olan bir grup kamarotun önünden tekrar tekrar geçtim: Béatrice'ten en ufak bir iz yoktu. Bizleri hapseden bu yüzer kafesten tiksindim. Hiçbir yere gitmeyen, doğruluğunu savunurken aynı zamanda yadsıdığı bin bir yönü işaret eden gizemli denizi lanetliyordum. Birçok kez kamaramıza döndüm. Her defasında oraya nerede olduğumu, ne zaman döneceğimi açıklayan notlar bırakıyordum. Ama boşuna.

Bu durumda gönlümü ferah tutmaya karar verdim. Dizginleyemediğim bir güç beni o lanetli kata dönmeye zorluyordu. Hızla birinci mevkinin merdivenlerini tırmandım. Gürültü yapmadan Rebecca'nın kamarasının kapısına yaklaşıp kulağımı yapıştırdım. Ben böyle kendi kalbimin atışından başka hiçbir şey duyamaz halde beklerken kapı açılıverdi.

–Girin, dedi Franz, sizi bekliyordum.

İrkildim birden.

–Siz burada mıydınız? Yoksa kamarayı mı şaşırdım?

–Hayır hayır, şaşırmadınız. Uyumakta olan karımın başını bekliyorum.

Önce kaçmayı düşündüm. Kötürüm adam görmek istediğim en

son kişiydi. Ve o biliyor olmalıydı. Böylece tek söz edemeden, içim öfke dolu, kamaraya girdim. Rebecca yatakta uyuyordu.

–Yüksek sesle konuşabilirsiniz. Uyku hapı içti.

–Béatrice nerede?

–Gemide bir yerlerde, ama nerede olduğunu bilmiyorum; yemin ederim.

Abartılı bir biçimde saf hali onu inandırıcı olmaktan uzaklaştırıyordu. Fazlasıyla sevimli bu tavırlarının gerisinde özel bir şey olduğunu hemen kavradım.

–Sonuçta Didier, diğer üç kişiyle ilişkilerini koruyan, içimizde bir tek benim. Üzgün müsünüz?

Her ne kadar gücüme gitse de, sıkıntımı itiraf etmenin daha dürüstçe bir davranış olduğunu düşünüyordum. Ne de olsa, diyordum içimden, bu adam alt tarafı soytarının teki ve kötülüğü özellikle budalalıktan kaynaklanıyor: Kendisine diş bilemeye bile değmez.

–Béatrice'in gönlünü yeniden kazanmanız konusunda size yardımcı olmak istiyorum. Dostluk adına yapmıyorum bunu. Çünkü aramızda dostça bir duygunun gelişmesine izin vermediniz, sırf dayanışma olsun diye yapıyorum. Siz de benim gibi acı çekenler türündensiniz ve kaybedenleri severim ben: Bu kimselerin yaşamda bir kez olsun kazanma şansları vardır her zaman.

–Buraya yardım dilenmeye gelmedim: Sadece bilgi almak istiyordum.

–Tabii ki öyle, ama sizi bu durumda yüzüstü bırakmaya gönlüm elvermez. Önce şunu söyleyin, karımdan artık hoşlanmadığınızdan emin misiniz?

Saflığı karşısında oyuna gelmiyordum.

–Franz, yine başlamayın lütfen: Ben sadece Béatrice'i arıyorum.

–Béatrice size dönecek, tabii bunu istiyorsa. Bunu daha sonra konuşuruz. Siz asıl şuna bakın.

Lombozun perdesini araladı, çarşafları açıp yatağın ayakucuna kadar sıyırdı. Rebecca, çıplak, bacağının biri öteki bacağı üzerinde kıvrılmış, uyuyordu. Ansızın nabzımın şiddetle attığını hissettim.

–Bunu neden yapıyorsunuz?

–Sizin için Didier, düşlerinizi gerçekleştiriyorum.

Anlamıyordum. Sağlıksız bir şişkinlik üstdudağının şeklini bozuyordu. Rebecca'yı omzundan itip onu sırtüstü uzattı.

–Güzel kadın, siz de öyle düşünmüyor musunuz? Bu kadın vücudunun, saten gibi bu tenin arzu ettiğim her harekete hazır olduğunu düşünmek ne büyük bir zevk. Arzu ediyorsanız, sizindir.

–Şaka mı yapıyorsunuz?

–Hiç de değil, ben gayet ciddiyim: Şu geniş omuzları, şu dolgun göğüsleri doya doya seyredin, belki bir daha artık görmeyeceğiniz bu güzel yüzün gençliğiyle tahrik olun, şu karnı okşayın. En ufak bir korkunuz olmasın, ilaç aldı, uyuyor, öpün onu, dilinizi şu böğürtlenlere değdirin.

Kazık gibi olduğum yerde çakılı kalmıştım. Rebecca'nın uyuyor numarası yaptığına emindim. Sakın bu da, aynı iğrençlik tercihinde direten bu çiftin kurdukları bir tuzak olmasındı yine?

–Malınızı övmeyi bırakın: Bu yaltaklanmanız midemi bulandırıyor.

–Siz dar görüşlünün birisiniz, Didier. Ona karşı aynı hayranlığı paylaştığımız için mutlu olduğumu görmüyor musunuz?

–Şimdi bunlardan söz etmenin vakti değil: Ben yeniden Béatrice'in gönlünü kazanmak istiyorum, hepsi bu kadar. O nerede?

–Eğer tüm melekelerim yerinde olsaydı Didier, size benimle bu iki orospunun yaptıklarını yapmayı önerirdim...

–Kara mizah duygunuzda hiç de incelik yok.

–Gelin sevişin onunla, sizden rica ediyorum. Eğer varlığım sizi rahatsız ederse uzaktan seyrederim, böylece zararınızı telafi etmiş olursunuz.

Bütün bunlar şeker isteyen bir çocuğun en cilveli tavrıyla söylenmişti.

–Siz gerçekten çıldırdınız mı?

–Hiç de değil. Ha, bu arada, şu ısıtıcının fişini takın, çay yaparız.

–Bakın Franz, dün akşam olup bitenlerden sonra sizce çok ileri gitmediniz mi? Şimdi Béatrice'in nerede olduğunu söyleyin bana, yoksa çıkıyorum.

–Béatrice benim kamaramda uyuyor, bu da Rebecca'nın neden burada uyuduğunu açıklıyor: Yataklar ikisi için çok küçüktü ve uykum olmayınca, benim yatağımı dostunuza bıraktım. Oraya gitmeniz

bir işe yaramaz, anahtar bende, kapıyı dışarıdan kilitledim.

–Onu bana verin.

–Bir saniye Didier, bir hastaya karşı biraz saygılı olun. Önce şu çayı içelim.

Fincanları bir tepsiye koydu. Béatrice'in uzakta olmadığını bilmek içimi rahatlatmıştı ve fişi taktım. Sonra kötürüm özel bir tatlılıkla şunları ekledi:

–Önce hesabımızı görelim, ister misiniz? Başlangıçta maksadımız sadece size şaka yapmaktı. Béatrice ile son derece sağlam bir çift oluşturuyordunuz, büyük heyecanı Doğu'da arayan iki saf insanın bir araya gelerek oluşturduğu bir ortaklık. Birbirinize gösterdiğiniz nezaketle, olanaksız bir evliliğin itibarını kurtarmaya çalışıyordunuz. Size karşı duygularım alaycılığın ağır bastığı bir kıskançlık ve alaycılık karışımından ibaretti. Sizi denedik: Çiftlerin dörtte üçü gibi, siz de direnmediniz. Ben her zaman çok güçlü bir ilişki içindeki insanları bundan kurtarmak için mücadele ediyorum. Duygusallıkları kırmaktan, büyük aşk denen komediyi yerle bir etmekten hoşlanırım. Ve tıpkı boğaza takılan bir ekmek kırıntısı gibi, hayatınızdaki alışkanlıklarda kendime yer açtım.

Sözlerinin akını altında, musluğa tutulmuş sünger gibi dolup taşmış, onun karşısında oturmaktan bir kez daha gülünç düştüğümü hissediyordum.

–Hiçbir şeyi kırmadınız!

–Avcumun içindeydiniz, orda bir böcek gibi sıçrayıp duruyordunuz. Size Asya konusunda saldırarak hemen sizi sinirlendirdim, düşüncelerinizin yerini alan zavallı larvaları rahatsız ettim. Çünkü düşüncelerin kendi başlarına asla önemi yoktur. Kim olursa olsun herkesin birtakım düşünceleri olabilir, tek önemli olan, bu düşünceleri destekleyebilen insandır. Gerçekte, bir bakışta doğru teşhis koymuş, sizde benim kötü kokumu almıştım. Rebecca'yı size yem olarak kullanmak daha sonra çocuk oyuncağı gibi bir şey oldu. Kaldı ki önceleri o da sizde bir çekicilik buldu.

İlgisizmiş numarası yapıyordum. Ama sözcüklerinin her biri elinin ayasıyla iki yanağıma yapıştırdığı tokatlardan farksızdı.

–Bu açıklamalar ne demek oluyor?

–Her insan belli belirsiz bir şekilde, bir başka insanın kendisini arzulama kaygısından kurtarmasını ve arzulanacak nesneyi kesin olarak göstermesini diler: Ben size kimin güzel olduğunu, kimin olmadığını söyledim. Kendi hazlarımın hikâyelerini anlatarak sizin haz almanızı sağladım. Sapkınlıklarımın hikâyesini anlatarak sizi dehşete düşürdüm. Benim geçtiğim yerden, siz de geçmek ve ayrıca üstüne üstlük bana ihanet etmek istediniz. Benim için bir şükran ifadesi olmayan hıncınıza kadar, siz benim uydumdunuz, benim çekim alanımda yaşıyordunuz. Size yeni bir duygu aşıladım, benim iştahım sizinkini kışkırttı. Benim tutkum başka tutkuları harekete geçirdi, o tutkunun her yerde yankılanmasını sağladım. Bununla birlikte kadınlardan söz ede ede, bizi yaya bırakan onlar oldu ve son sözü onlar söylüyor.

Kısa bir suskunluğun ardından, yüz büyük bir gülümsemeyle aydınlanarak lafını sürdürdü:

–Bakın, Didier, sizin aracılığınızla Rebecca ile olan tüm hikâyemi hızlandırılmış bir biçimde yeniden yaşadım. Nasıl ki ben onun için üzüntüden bittiysem, siz de onunla temas ederek kendinizi yaktınız. Fakat beceremediniz: Çünkü tutkunuz zayıftı, benimkinden kopya edilmişti. Benim trajedi halinde yaşadığım şeyi siz komedi olarak yaşadınız. Karmaşık bir hikâyeye kapılmış basit insan şeklinde davrandınız. Ve benim davranışlarımdaki hatalar sizin davranışlarınızdaki saçmalıkların yanında solda sıfır kaldı.

Isıtıcıda kaynayan suyun fokurtularını duyuyordum. Neden geri dönüp de onu dinleyerek kendimi rezil etmiştim ki?

–Beni pek kale almıyorsunuz, dedim acınacak biçimde.

–Siz bunu hak etmiyorsunuz. Bana da kimse acımadı. Kendimden nefret ettiğimi mi sanıyorsunuz? Yanılıyorsunuz: Ben etrafımdaki insanlardan nefret etmeyi tercih ederim. Bu beni kendimden nefret etmekten uzak tutar. O lanet mutluluklarıyla bana çektirdikleri acılar yüzünden, en büyük kötülüklerin mutlu insanların başına gelmesini diliyorum. Üstelik, bakın, kötü adamın akıllara durgunluk veren ustalığı, bir yandan oyununu oynarken öte yandan onu açığa vurması, zalimliğine bir de yüzsüzlüğü katmasıdır. Kendini tehlikeye atmadan kartlarını açan birinin duyduğu haz gibisi yoktur.

Sandalyesini kendi ekseni etrafında döndürdü, ısıtıcının fişini

prizden çekti, tepsiye fincanları yerleştirip her birinin içine birer poşet çay sallandırdı. Arkasını döndüğünde beni çileden çıkaran gülümsemesi yine yüzündeydi. Hani şu içinde bir sürü silah ve ok bulunduran gülümseme.

–Didier, bilseniz dün akşamki saçmalığınıza herkes ne kadar güldü. Bu sabah mürettebatın tek konusu bu. Şu Akdeniz insanları, birlikte yatan iki kadın onların akıllarını başından alıyor. Sizin iğrenç davranışınızla Béatrice'in tatlılığı arasındaki çelişki herkesin sizden uzaklaşmasına yol açtı. Bakın, siz gittikten sonra bir kadın bana ne dedi biliyor musunuz: "Bu kadın böyle bir domuza sadık kalmış olsa, çok yazık olurdu."

–Franz, yetişir!

En ufak sözü bile etlerimi lime lime eden bir neşter etkisi yapıyordu. Yeniden bana işkence etmeye başlıyordu, ona hakaretler yağdırmak isterdim!

–Aldatılmış boynuzlu...

–Nasıl?

–Aldatılmış boynuzlu, diyordum, siz işte osunuz: Bir kadınla birkaç yıllık bir birliktelikten sonra alışkanlığı ıslah etmek isteyerek yoldan geçen bir pilice kur yapan ve tam onu kıtır kıtır yiyeceği anda tatlı kaşık düşmanının pilicini elinden kaptığını gören yeteneksiz adam. Beceriksizlikleriyle buna yol açan rezil herif dışında herkesin beklediği bir olayla dalga geçen insanların oyuncağı oluyor.

–Siz gerçekten iğrençsiniz.

–Biliyorum. Didier, hiçbir şey beni sizin bana tiksinti duymanız kadar yüceltemez. Bir anlamda, neyse ki karım konusunda başarısız oldunuz, yoksa yürümezdi. Rebecca gibi iyi niyetli biri, felaketi hemen ilan eder, bu fiyasko da saygınlığınıza gölge düşürürdü. Hiç değilse, hayaller olduğu gibi duruyor... Her ne kadar, her ne kadar... Béatrice ona ilişkinizin ilk haftalarındaki başarısızlıklarınızı anlatmış.

–Başarısızlıklarım mı?

–Evet, beni anlıyorsunuz; görülüyor ki, ona erkeklik görevinizi yerine getirebilmeniz bir aydan fazla zamanınızı almış...

Sevgilimle aşk hayatımın gizli bir devresiyle ilgili bu ima –bir aşırı heyecan birkaç hafta boyunca karı koca hayatı yaşamamıza en-

gel olmuştu– beni tam anlamıyla çıldırttı.

–Béatrice size bundan mı söz etti?

–Bana değil; Rebecca'ya anlatmış, o da anında bana aktardı.

–Çok iğrençsiniz, Franz...

–Entelektüellerin büyük heyecan adamları olduklarını herkes bilir. Sonuçta, siz ve ben, bu konuda aynı noktadayız. Şu ya da bu şekilde, sonuçlar aynı.

–Bu kez sabrım taştı, dedim ayağa kalkarken, siz bana hiçbir konuda saygı göstermediniz.

–Bu doğru, benim tarafımdan ciddi biçimde aşağılamaya maruz kaldınız. Ama henüz daha ne gördünüz ki!

–Bundan kuşkuluyum, çünkü gidiyorum.

–Hayır, hayır, korkaklığınız her türlü hakarete katlanabilir kılıyor sizi.

Bu son kötü niyet, sinirlerime baskı yapan boğucu atmosfer, kapıyı açtığım sırada ona hakaret etmeme yol açtı.

Şiddetli sancılar bir şakaktan ötekine tüm kafamı delip geçiyordu. Franz'ın yüzünde başarıya ulaşmış bir haine özgü teatral bir sırıtma belirdi, sonra çabuk çabuk konuşarak şunları ekledi:

–Bu konuda sizi olgunlaşmış, tam kıvamına gelmiş hissediyorum. Doğru; her zaman tek bir amacım oldu: Size zarar vermek. Ve işte görüyorsunuz, dostluğumuzu birkaç pislik kaidesi üzerinde değil, bir gübre piramiti üzerinde yükseltmek istiyorum. Ve benim hikâyemin kendisi de kötü bir eylemden başka bir şey değildi. Hikâyem ilerledikçe, sizin cümlelerin örgüsüne kapıldığınızı görüyor, bu ifşaatı başka emeller doğrultusunda kullanma isteğinin içimde pekiştiğini hissediyordum. Sizde yenik düşmeye hazır bir enayi kokusu almıştım. Bu benim için belki de ömrümde elime geçmeyecek bir fırsattı. Sık sık başarısızlığa uğradığımı sandım; ne var ki büyük bir uysallıkla yeniden faka basıyordunuz. Kazandığım zafer söze dayalı, onu da kullandığım sözcüklerin doğru seçilmiş olmasına borçluyum.

–Zaferiniz mi? Ne zaferinden söz ediyorsunuz, ben çekip gidiyorum.

–Hayır Didier, bu kez elimden kaçamayacaksınız. Bir kazanın tanığı olacaksınız. Fakat suçlanan siz olacaksınız, çünkü benden asla

kuşku duymayacaklar.

Bir ayağım dışarıda, çıkmaya hazır bir halde kapının aralığında duruyordum. Meğer o an çıkmalıymışım; bir saniye kararsız kalışım dünyamı kararttı. O zaman korkunç bir şey oldu. Adım atmaya vakit bulamadan, kötürüm ısıtıcıyı eğmiş ve Rebecca'nın yüzünün etrafına, yastığın üzerine birkaç damla kaynar su dökmüştü. Hayır, yine de daha ileri gitmiyordu! Derhal oradan sıvışmış olsam, tanık olmadığından korkunç tasarısını gerçekleştirmeye cüret edemezdi. Heyhat, düşüncesizce bir dayanışma duygusu içinde, tıpkı Venedik'te boğulmak üzere olan kediyi gördüğümde yaptığım gibi ona engel olmak için üstüne atılıverdim. Katıla katıla güldü, ancak insanlıktan çıkan birine ait olabilecek bir kahkahaydı bu. Ve elini yakalamama kalmadı, mengene gibi elleriyle beni kavrayıp kaynar su dolu kabı uyumakta olan karısının yüzüne boca etmeye zorladı.

Gerisi birkaç sözcükle anlatılabilir. Kısa bir mücadele oldu: Benden çok daha güçlüydü; istediğim kadar acı duyuncaya dek kollarımı kasayım, birçok insanın toplam gücüne eşit bir güce sahip olduğunu hissettiğim bu hasta adamın kıskacına karşı yapabileceğim bir şey yoktu. Ellerimi öyle bir kuvvetle sıktı ki dayanamadım: Çaydanlığın kapağı fırladı, kaynar su karısının yüzüne boşaldı. Genç kadın yüzüne yağan kaynar su sağanağının altında debelendi, boğuk bir çığlık attı, içten gelen bir acıyla inledi, sonra bayıldı. O zaman kötürüm çığlık çığlığa bağırıp İngilizce olarak yardım istedi. Gözleri kıvılcımlar saçıyordu, yüzüne kan hücum etmişti, göğsü hırıltılı bir solukla kalkıp iniyordu. Çılgına dönmüştüm. Elinden kurtulup çaydanlığı dik tutmaya çalışıyordum. Ne var ki Franz beni kıpırdayamaz hale getiriyor ve kolumu bükülmüş halde tutuyordu. İki çığlık arasında, çaydanlıktan boşalan suyun Rebecca'nın tenini yakışını ve yıkımı göğsüne kadar taşıdığını görmekten keyif alıyormuşçasına gülüyordu. Ansızın koridorlarda telaşlı koşuşmalar oldu, kamaraya bir denizci daldı ve enseme bir darbe yedim. Uyandığımda kıskıvrak bağlanmıştım, etrafım öfkeli insanlarla doluydu. Franz, benzi kireç gibi, bir parmağı bana doğru yönelmiş, hıçkırıyordu:

–Onu öldürmek istiyordu. Engel olmaya kalkıştım, ama ben güçsüz bir kötürümün sadece, karımı öldürmek istedi...

Sonsöz

Bir aydır İstanbul'da bir hapishanedeydim. Gemiden ayrılmamışım gibi zemin hâlâ sallanıp duruyordu. Yabancı bir ülkede, herkesten uzak, yalnız başıma, düşmanca davranan hücre arkadaşlarım arasında, sevdiğim tek kadının gözünde değerini yitirmiş bir halde derin bir tükenmişliğe yuvarlandım. Haftada bir kez, sendeleyerek polislerin arasında, mahkeme tarafından belirlenen, İstanbul Barosu'na kayıtlı avukatım D. Bey'i görmeye gidiyordum. Durumum ciddiydi, avukatım bunu gizlemiyordu. Suçüstü yakalanmıştım, tüm tanık ifadeleri aleyhimeydi. Özellikle de Raj Tiwari ve Marcello'nun ifadeleri. Avukatım suçu kabul etmemi öğütlüyordu. Şimdiden benden birkaç bin dolar koparmıştı ve ülke yönetimindeki yolsuzlukları bildiğimden bu adamın boş sonuçlar uğruna beni soyma-

sından korkuyordum. Bana sağladığı tek şey Béatrice'in yaptığı bir ziyaretti. Onu sıvası dökük küçük bir odada gardiyanların arasında yirmi dakika gördüm. Görüşme tam bir başarısızlık oldu: Suçlu olduğuma inanıyordu ve kanıtlarımı dinlemek istemedi. Gemideki tutumum midesini bulandırmıştı ve artık benimle bir hayatı düşünemiyordu. Yolculuğa devam edip, görünüşe bakılırsa sevgilisi olmuş olan Marcello ile Hindistan'a gidecekti. Ulusal yasa uyarınca, suç Türk karasularında, bir Türk gemisinde işlendiğinden en azından yirmi yıla mahkûm olmam söz konusuydu. Fransız konsolosluk görevlileri benim için hiçbir şey yapamıyordu: Uyuşturucu kaçakçılığı ya da pasaport suçları dışındaki suçlar, onların görev alanı dışında kalıyordu. Tüm bu haftaları derin bir üzüntü içinde ve kendimden tiksinerek geçirdim. Zayıflığımla bir kadının kurban edilişine katkıda bulunduğuma inanmış, sonunda kendimi suçluymuş gibi görmeye başlayarak, mahkûmiyetimin haklı olduğunu düşünüyor ve ayakta çürüyen bir bitki gibi acıyı içime gömüyordum. Mektupla haber verilmiş olan babam, dava için gerekli olan yeni bir miktar parayla birlikte İstanbul'a gelecekti. İşte bu karamsar koşullarda Franz'dan bir mektup aldım:

Sevgili Didier,

Size minnet duygularımı nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Kuşkusuz sabrınızı taşırdım. Ama yine de şu aşırı kızgınlık... Denilebilir ki, siz bana hayal bile edemeyeceğim bir intikamı bir tepsi içinde sundunuz. Sizin hatanız yaptığım blöfü ciddiye almanız oldu. Size kızmıyorum: Bu dava anlaşmazlıklarımızı gülünç bir sonsuzlukta donduruyor.

Harika tıp bilimi: Benim için hiçbir şey yapamadı, Rebecca için hiçbir şey yapamadı. Göz siniri yeniden canlandırılamadı. Yanıklara gelince, iyileşmeleri mümkün değil. Sağlam gözün açılıp kapanması ölü gözün hareketsizliğiyle itici bir tezat oluşturuyor. Bu donuk göz, ister istemez bir kötülük havası veriyor ona. Her gün onu "kaynar sulara boğduğunuz" saatte, tek gözüyle hıçkıra hıçkıra

ağlıyor. Öteki gözüyse kupkuru kalıyor. Artık kimsenin hoşuna gitmeyecek; şunu demek istiyorum, tek göz sadece kötürümün, yani benim hoşuma gidecek artık. Kendisi dünyanın güzelliklerini, sokaklardaki kargaşayı görüyor, ama kimse ona bakmıyor. Çünkü kimse gudubetlere bakmaz. Herkes kavganın izlerini üstünde taşıyor. Sayenizde, birlikte yaşlanacağız: Denge yeniden kuruldu. Yeni baştan ben onun her şeyi oldum, iğrenç iki insanın bir araya geldiği harika çift oluşturuyoruz. Bize rastlamadan önce gereksiz sıradan bir kişiydiniz: İki insanı yeni baştan birbirine bağladınız.

Bu sonuç neden hoşuma gidiyor, biliyor musunuz? Çünkü sizin beceriksizliğiniz sayesinde ortaya çıktı, içe işleyen beceriksizliğiniz. Bugün trajedi artık talihsizlik yüzünden insanların üstüne çullanmıyor; onların beceriksizliklerinden doğuyor. İnsanlar gaf yaparak, bir dizi devasa yanlış adım sonucu kendilerini felaketin içinde buluyorlar. Bizlerin dramları yalnızca acıklı değil: Fazladan gülünç olma engelinin ceremesini çekiyor. Artık kader gibi bir özrümüz bile yok.

Rahatladım: Yeryüzünde ve gökkubbe altında yaşayan hiçbir canlıya hakaret etmeyeceğim artık. Hatta yeniden çalışmayı bile düşünüyorum: İki yıl boş oturduktan sonra mesleğim yeniden ilgimi çekmeye başladı. Rebecca belki de bir kuaför salonu açacak: Hani derler ya, insan hep aslına dönermiş. Şu anda aramızda bozulmaz bir eşitlik duygusu var: Birbirimizi ömür boyu lanetlemek için yeterince anlaşacağız daima.

Kısacası, işte mektubumun konusu: Yaptığım suçlamayı geri alıyorum. İtiraflarımı geri çekiyor ve size kaza iddiasında bulunmanızı öğütlüyorum. Sayemde hapishaneyi tanımış olacaksınız. Bir eğitimci için acı bir deneyim. Bundan bir kitap çıkarın.

Bir başkası olacak gücü bulamadan kendiniz olmaktan bıkmıştınız: Heveslerinizi gerçekleştirme konusunda usta değildiniz. Doğu denilen bir pencere açmaya kalkıştınız. Aldatıcı bir görüntünün söz konusu olduğunu anlamanız uzun sürmedi. Ruhunuz tamamen bölünmüş bir halde yola çıktığınızda, iş başından sakattı zaten: Destek aldığınız zemin çatlaktı. Benim gibi Asya'yı bir başka yerin ütopyası haline getirin: Bu sizi oraya gitmekten kurtarır. İnanın ba-

na coğrafi çıkış yolu yoktur. "Bu dünyadan el etek çek, öte dünyadan el etek çek, her şeyden el etek çekmekten el etek çek" diyordu bir İslam tasavvufçusu.

Bir şey daha var: Mutsuzluğunuza fazla yanmayın (Çekilmez bir ahlâkçı gibi davrandığımı düşünüyor olmalısınız: Ne yapayım, güzel duygular içinde yüzüyoruz). Şanssızlığınıza rağmen, en büyük şaşkınların kadınlar olduğunu kabul edin: Onlardan o kadar çok söz edildi ki sadece yazgılarıyla ilgilenmek unutuldu. İnsanlar yüzyılın sonuna yaklaştığımız şu günlerde hâlâ kadındansa erkek konusuna eğilmeyi tercih ediyor. Aşkta olduğu gibi politikada da tek doğru konum insanın kaybedenlerin yanında yer alması.

Béatrice hakkında son bir söz: Rebecca hakkında bilgi almak için bize mektup yazdı. Marcello bir gece Goa'da Béatrice'in tüm eşyalarını ve ne kadar parası varsa hepsini alıp kayıplara karışmış: Anlaşılıyor ki, Béatrice onun etkisiyle eroine alışmış ve madde temin etmek uğruna, Bombay'a tedaviye gelen zengin Suudilere ve Yemenlilere fahişelik yapmak da dahil, her şeyi yapmaya hazırmış. Dil dersleri verdiği küçük banliyö lisesinden sonra katettiği şu yola bak! Katmandu ve Panaci arasındaki topraklara gelen ve Hindistan hayalleri tuzla buz olan birkaç bin İtalyan ve Fransız gibi, son kuşak şaşkın çocukların bir parçası o da işte. Vaat edilmiş toprağın tüm bu zehirlenmişleri kendi Doğu çirkeflerinde geberip gitsinler! Yine de ona kızmayın: Tüm zevkleri tadarak hayatlarını değiştirmek isteyen otuz yaşındaki şu kadınların karakteristik özelliğini gösteriyor, hani şu anneleri evlilik düzeni içinde aldatılırken, kendilerini özgür yaşam içinde aynı derecede aldatılmış bulan kadınların. Sizi bırakıyorum: Bu sonuç insancıl basmakalıp sözlere gelince batağa saplanıyor. Şu beylik sözle avunun: Yeni yollar açan yenilgiler olduğu gibi, insanı çıkmaz sokağa sürükleyen zaferler de vardır.

Davam ancak temmuzda görülecek. Aşırılık yanlısı siyasi suçluların yargılanmaları Türkiye'de kamu suçlarının yargılanmasını korkunç derecede geciktirdi. Avukat bir iki bin dolar daha alarak bana

bir kovuşturmazlık kararı çıkaracağına söz verdi: Böylece Fransa'ya dönmem gereken tarihte çıkacağım.

Mavi Kılavuz'u yakında ezberleyeceğim: Dönüşümde soran olursa ne yanıt vereceğimi öğrenmiş olacağım böylece.

Şaşkınlık içinde fark ettim ki, Béatrice aklımdan tamamen silinip gitmiş. Sanki daha önce hiç var olmamış gibi. Sanki birlikte gemiye binip, daha sonra komediye dönüşecek olan Doğu yolculuğuna hiç çıkmamışız gibi. Yıllar boyu sabırla oluşturulup işlenmiş anısının silinmesine birkaç hafta yetti. Yol olduğu iddiasında bulunan bir aşk çıkmazıydı o.

Umarım, bu komedinin tüm oyuncuları belleğimden birer birer yok olur. Ve bir gün, dilerim yakında olsun, adları benim için artık hiçbir şey ifade etmez hale gelir! Hatta kin ya da hakareti bile çağrıştırmazlar. *Truva* vapurunun artık mali nedenlerle çalışmadığını öğrendim; 28 Aralık-1 Ocak arasındaki son yolculuğunu bizimle yapmış.

Geçen hafta, annemle babam ziyarete geldiler. Beni, Avrupalı suçlulara ayrılan daha rahat bir hapishaneye aldırdılar. Bu hapishanenin adı: *Şark*. Avukatıma Türkçede bu sözcüğün ne anlama geldiğini sordum. Şöyle dedi: Doğu.

Bir aşk ilişkisinde birbirimize tapınarak monotonluktan kaçınabilir miyiz? Erotizme sığınmak bıkkınlıktan kurtulmanın bir yolu olabilir mi? Pascal Bruckner bu romanında kahramanlarını Akdeniz'de, Marsilya'dan İstanbul'a doğru yol almakta olan bir yolcu gemisinde, bu üstü örtülü soruların etrafında bir araya getiriyor.

Tekerlekli sandalyeye mahkûm Franz, karısı Rebecca'yla yaşadığı ilişkiyi bir başka gemi yolcusu Didier'ye anlatır. Hem de ta en baştan ve ortak yaşamlarının en mahrem noktalarını da es geçmeden...

Ne erkeğin ne de kadının üstünlük sağladığı, yıkıcı bir tutkunun etrafında rollerin her daim değiştiği, sürekli bir yenilik arayışı içinde fazlasıyla dozu kaçmış bir cellat-kurban ilişkisi olarak gelişen bir birlikteliktir söz konusu olan. Franz'ın hikâyesi, ilişkilerinin tekdüzeliğinden sıyrılıp beraberliklerine biraz heyecan katmak amacıyla yolculuğa çıkan Didier ile Béatrice'in de mahvına yol açacaktır.

Her biri, kendi geçmiş yaşamının şekillendirdiği algılama biçimlerinin esiri olan bu insanlar, yıkıcı duyguların pençesinde birbirlerine son derece zalimce davranabilmektedirler.

Franz ile Rebecca'nın bin bir badire atlatan ilişkilerinde artık icat edilecek bir yenilik kalmadığında ne olacaktır? Tutkuyla nefret arasındaki sıkı akrabalığın onları götüreceği son nokta nedir? Ancak kendimizden daha güçlü birine mi âşık olabiliriz? Huzur, bir aşk ilişkisinde tutkunun baş düşmanı mıdır?

Roman Polanski tarafından 1992'de *Acı Ay* adıyla beyazperdeye de aktarılan roman, özel hayatın çıkmaz sokaklarına ve insan doğasının en karanlık kuytu köşelerine ayna tutuyor.

"Bu romanı okumak, engelli kişilere bakarken ifade edilen duygu çeşitliliğine benziyor: Acıma, korku ve reddetme."
Alain Giami

2 151010 596071
Hınç ayları
Adnan Ötüken İl Halk Kütüphanesi YB